

LUC BESSON

Arthur

i rat dvaju svjetova

ALC NEMK

Luc Besson
Arthur i rat dvaju svjetova

Naslov izvornika
Arthur et la guerre des deux mondes

obrada : Giga, Lena
www.balkandownload.org

L U C B E S S O N

Arthur

i rat dvaju svjetova

Poglavlje 1

Sunce je počelo svoj polagani uspon prema zenitu i jutarnja se izmaglica razilazi poput uzdaha koji se udaljava. Priroda je i dalje jednako lijepa u tom kutku raja koji okružuje Arthurovu kuću. Stabla su uspravna kao električni stupovi, listovi vidljivi i blistavi, cvijeće blistavih boja. Slika možda i jest lijepa, no takav nipošto nije i zvuk: u šumi nema nikakva zvuka, čak ni pucketanja stotinu nogu životinje istoga imena. Nijem je čak i slavuj, nadaleko poznati profesor pjevanja kraljevske obitelji. On koji od rođenja suncu nije dopustio da izađe a da mu prethodno ne posveti barem nekoliko nota.

Mi, međutim, znamo što je razlog toj ledenoj tišini. M prokletnik je u blizini i nema životinje, koliko god ona malena bila, koja ne osjeća negativne valove što ih oko sebe širi taj mračni lik. Pa ipak, sitan se zvuk provlači kroz tu tišinu, nešto nalik na nespretne korake od kojih pucketa tlo. Koje je stvorenje toliko ludo da se usudi kretati u ovakvim okolnostima?

Ne osjetiti ništa može samo netko tko je slijep, gluhi ili gadno prehladen. Tko može biti tako glup da se kreće tako da polako razmiče paprat i stvara buku nalik na škripanje parketa u ukletoj kući? Naravno, riječ je o čovjeku. A ljudska nam vrsta ovdje šalje jedinstvenu jedinku: *homo glupusa* poznatijeg kao "Armand".

"Arthure?" šapće otac razmičući paprati kao da se igra skrivača. "Možeš izaći, znaš! Tata se ne ljuti!"

Istina je da se Armand ne ljuti. Prije svega je zabrinut. Sin mu je nestao prošle noći, dok je mirno spavao na stražnjem sjedištu automobila. Arthur je kao čarolijom svoje mjesto prepustio psu Alfredu. Nitko ga zatim više nije vidio, ni djed Archibald, pa čak ni baka Marguerita. A kada je o njegovoj majci riječ, zbog močvarnih su joj pustolovina naočale sada toliko izgrebene, da bi za Arthura mislila da je pas čak i kada bi joj prošao ispred nosa.

“Pobijedio si, Arthure, možeš sada izaći! Tata postaje nestrpljiv!” dovikuje otac blago podižući glas.

Ne zna se je li to od umora ili zabrinutosti, no Armand počinje gubiti strpljenje. No to ništa ne mijenja, jer šuma je i dalje nijema.

“Ako izađeš sad, dobit ćeš čitav paket sljezovih kolačića!” kaže on sladunjavim glasom da bi svoju ponudu učinio još primamljivijom. “A smjet ćeš pojesti sve, sve dok te trbuh ne zaboli!”

Prijedlog zvuči zabavno, no nikome u šumi nije do zabave. No kako je proždrljivost ipak univerzalna slabost, čini se kako neka životinja reagira, jer dvije su se velike stabljike paprati blago pomaknule.

U očima dobroga tate ponovo se rađa nada i osmijeh mu obasja lice.

“Ah! Kruli ti želudac, ha! Tko-to-želi-lijepi-paket-sljezovih-kolačića?” obraća se on Arthuru kao da je zaboravio da njegovu sinu više nisu tri godine.

Poziv upućen želucu očito je bio uspješan, jer trava još jače podrhtava i čini se da mu prilazi njegov sinčić. Jedino pomalo zabrinjava taj zvuk kao kamen teških koraka.

Otac zastane. Istina je da ima dojam da sina nije vidio već cijelu vječnost, a to znači da je možda i narastao, ali sigurno ne toliko da mu se veličina cipela popela do broja pedeset dva. Još je malo zabrinutiji. Moleći Boga da se ništa nije dogodilo njegovu dragom djetetu, a kako bi odagnao zlu kob, medenim ga glasom nastavlja dozivati. “Za-koga-li-su-samo-sljezovi-kolačići?”

Napetost ne traje dugo, jer dvije se stabljike paprati iznenada razmiču, a iza njih se pojavljuje čudovište visoko dva metra i četrdeset centimetara. Maltazard glavom i bradom.

“Za mene!” pjevuši Gospodar tame, dokazujući tako da istodobno može biti i odvratan i imati dobar ukus.

Premda toga nije bio svjestan, Armand je pluća napunio zrakom i bio spreman srušiti rekord u najneljudskijem mogućem krikom, no strah mu je blokirao glasnice, tako da koliko god da se trudio, nikakav zvuk ne izlazi kroz njegova napola otvorena usta. Pokušava ponovo, no ponestalo mu je daha i ne bi bio u stanju ugasiti ni tri svjećice na torti.

Maltazard je koraknuo prema Armandu i promatra ga od glave do pete. Otac toliko drhti da pokreće sve lišće oko sebe, te ono gotovo melodiozno šušti. Tomu pridodajte njegove zube koji cvokoću i krik koji ne uspijeva ispustiti, a koji se u međuvremenu pretvorio u hropac, pa nismo daleko od sambe.

Maltazard koji je oduvijek imao uši osjetljive na glazbu, zadovoljan je tim što nalikuje na početak slavlja, te se počinje ljuljati. No kada je o Maltazardovim ušima riječ, dakako da je riječ o metafori, budući da to napola trulo biće već odavno nema uši. No to mu nimalo ne smeta, budući da ionako nikada nikoga ne sluša.

“Onda? Gdje su ti sljezovi kolačići?” nestrpljiv je gospodar. Armand prikuplja svu raspoloživu hrabrost i napokon propenta: “Id-id... tam-tam!” izgovara on kao da je riječ o imenu neke folklorne pjevačice.

“Idid Tamtam? Tko je ta djevojka?” čudi se Prokletnik koji počinje ključati od nestrpljenja.

“U ku... U ku...” zamuckuje Armand ukočen od straha.

“A sada i neki Uku-uku! Zar su kod njega kolačići?” pita se Maltazard.

Armand energično tresse glavom, zbog čega mu zubi još jače cvokoću.

“Ne! Ne! Sljez-sljezovi... ko-kolačići, u ku-kući su! Id-idem po njih!” zamuckujući je naposljetku uspio izgovoriti, istodobno mašući rukama.

Čini se da je Maltazard više ili manje shvatio o čemu je riječ.

“Eh, pa idi onda i požuri se! Strpljenje je jedina stvar koja kod mene ima granica!”

Kretnjom ruke od sebe šalje jedno ljudsko biće koje je strah pretvorio u roba. Armand potvrdno kima glavom. Zabavno je to, njegovi zubi koji cvokoću stvaraju jedan zvuk kada kaže da, a drugi kada veli ne.

Bilo kako bilo, Armand trči kao zec prema svojoj jazbini. Nekoliko sekunda kasnije, Maltazard se više ne može obuzdati, pa se ceri. Ljudskim bićima se može manipulirati lakše nego što je mislio. Čak i nadzor nad njegovim fanaticima iziskuje više vremena. U ovom slučaju mu je bilo dovoljno pokazati svoju nevjerojatnu ružnoću da bi se čovjek podčinio. Ne mora ispuštati čak ni strahovite krikove za koje je istinski stručnjak, ni kao orao prijetiti zakrivljenim i oštrim

pandžama. Bilo kojem čovjeku dovoljno je samo da ga pogleda i odmah se ukoči i pretvori u krotko janje.

Pri samoj pomisli na to, Maltazard si dopušta osmijeh na ogavnome licu. Nužno je, međutim, dobro poznavati Maltazarda da bi se uopće znalo kako je riječ o osmijehu. Pri pogledu na tu grimasu, neupućeni bi odmah pozvao hitnu pomoć.

Maltazard se osvrće oko sebe, promatrajući taj djelić tihe i puste šume. Šuma zapravo i nije tako pusta, jer stotinu je očiju skriveno u svim njezinim i najmanjim zakucima, očiju koje s grčem u želucu promatraju taj užas pristigao s nekog drugog svijeta. Maltazard ih više osjeća nego što ih vidi, a kao istinski gospodar, ionako zna da ga uvijek netko promatra. To mu je čak uloga. Biti žarište, središte svih pozornosti, nešto kao svjetionik u noći koji vodi jadne, izgubljene mornare.

Gospodar se još šire osmjehuje pred okupljenom gomilom koju naslućuje. Svi tjeskobno iščekuju njegov sljedeći potez kao da će kad se to dogodi doznati kakve su mu namjere.

Teško da bi drukčije bilo i da je izvanzemaljac. Dolazi li u miru podijeliti s nama našu sreću i nesreću ili se pak iskrcava kao osvajač s namjerom da nas opljačka? Svi napeto iščekuju tu kretnju do koje nikako da dođe, tu objavu rata ili mira koja će im u svakom slučaju posve promijeniti život.

No ništa se ne događa. Maltazard samo promatra i smiješi se, kao da želi što je moguće duže uživati u zatišju prije oluje. Mora se reći da je kod perverznoga bića kao što je Maltazard upravo iščekivanje najprofinjenije mučenje. Deseci glodavaca počinju cvokotati zubima, stotinama ptica klepeću kljunovi, stonogama podrhtavaju koljena.

Maltazard iznenada duboko udiše, a svi ostali jednostavno prestaju disati. Nakon nekoliko sekunda neizdržive napetosti, gospodar naposljetku ispušta jedno: "Buuu!"

Zvuk je tako slabašan da je gotovo smiješan, no čitava šuma poskakuje od straha. Životinjice trče na sve strane, pravi dar-mar. Ptice padaju u nesvijest, stonoge se uspinju na stabla, vjeverice i zečevi sudaraju se na ulazima podzemnih jazbina. Ukratko, sveopća panika. Maltazard bolji rezultat ne bi postigao čak ni da je zapucao iz topa. On se tad počne smijati, isprekidano, tresti se od smijeha.

Moćan je to smijeh, koji u valovima zapljuskuje šumu, okolne brežuljke, od kojega se svi tresu kao da ih je zahvatio ledeni vjetar.

Moćan smijeh, melodičan kao odron zemlje, probudio je Archibalda. Nadaleko poznati djed zaspao je u svome naslonjaču, nasred dnevne sobe. Mora se priznati da te noći nije oka sklopio. Kako bi i mogao spavati kada zna da mu je unuk zauvijek nestao u dnu vrta?

Archibald je s tavana spustio sva djela o svijetu Minimejaca, te ih je čitao od osam sati navečer, ne bi li u njima pronašao bilo kakav putokaz. Marguerita mu je, sve do dva sata ujutro, redovito donosila kavu. Iscrpljena, jadna je žena naposljetku otišla malo prileći u svoju sobu. Archibald je pak; nastavio bdjeti i čitati i na sve strane prevrtati knjige, sve u nadi da će ipak pronaći rješenje svoga problema. No sve su se potrage pokazale beskorisnima, tako da je, oko pet sati, i on zaspao ne dočekavši pijetlov pjev. Bio je toliko iscrpljen da je trenutačno uronio u dubok san iz kojega ga probuditi nije mogao nitko i ništa. Osim, naravno, užasnog Maltazardova smijeha koji, dobro znamo, može probuditi i mrtve, premda mu je zapravo uža specijalnost zauvijek ih uspavati.

Archibald poskakuje onako kako su prije njega poskočile vjeverice i triput oprčava oko naslonjača. Tek tada shvaća da je nasred dnevne sobe. Pomalo dolazi k svijesti i stišće oči kako bi odredio odakle dopire taj neljudski zvuk. Čudno je zapravo to da često stišćemo oči kada želimo bolje načuliti uši. Postoji tu uistinu neka čudna, dvosmjerna povezanost, jer oči stišćemo i kada nas netko povlači za uši.

Bilo kako bilo, Archibald napinje uši i pita se tko to koga kolje u tako rani jutarnji sat. No nakon što je bolje osluhnuo, zaključuje kako su krici što ih svinja ispušta kada je kolju ipak znatno melodičniji. Ovaj je zvuk ledeniji, užasniji, zlokobniji. Ali i toliko moćan da se od njega jedna slika sa zida sručila na tlo. Riječ je o obiteljskoj fotografiji koja na tlu leži prekrivena krhotinama razbijenog stakla. Djed nježno uzima staru, požutjelu fotografiju. Na njoj je Arthur s djedom i bakom, smiješi se životu i sreći. Uspomena je to na ono bezbrižno razdoblje kada su svi troje još bili na okupu, uživali u suncu i sadašnjem trenutku, na vrijeme kada svi oblaci kao da su bili posve napustili njihov planet. Na toj je fotografiji bilo toliko sreće i radosti da bi pri

pogledu na nju svaka nesreća odmah izgubila hrabrost i posustala. Nesreća je, međutim, strpljiva, a pronašla sije i saveznika u svojim pogubnim pohodima: saveznik joj je vrijeme. Eh, da, vrijeme uvijek nagriza sreću i pretvara je u igračku nesreće. Vrijeme udaljava ljude, ostavlja tragove na licima, od njega fotografije žute.

Archibald ispušta suzu koja mu polagano teče niz obraz. Kako bi samo volio vratiti se u vrijeme koje mu izmiče između prstiju, vratiti se u to prelijepo vrijeme kada je sreća ispunjavala sva četiri kuta njegove kuće! No, vrijeme je kao slika koja leti nošena vjetrom i koju nikada ne možemo uhvatiti.

Archibald ispušta dubok uzdah i fotografiju nježno odlaže na komodu. Smijeh se gotovo raspršio, no sada čuje novi, čudan zvuk koji dopire sa šljunkom prekrivenog dvorišta ispred kuće. Uistinu je to čudna buka, mješavina zvukova. Nemoguće je odrediti je li riječ o zadihanome psu, automobilu s probušenom gumom ili o cijevi radijatora iz koje šišti para. Osim ako se ne radi o psu koji ispušta cijev radijatora automobila s probušenom gumom.

Archibald odlučuje otići pogledati i otvara ulazna vrata. Uočava Armanda koji, izbezumljen, preko dvorišta trči prema njemu. Dašće kao pas, puši se kao cijev radijatora i šepa kao automobil koji vozi na tri kotača. Archibald dakle ipak nije posve pogriješio.

Armand nema snage ni da dođe do kuće, nego se baca na prvu klupu koja mu se na verandi našla na putu. Archibald je zabrinut, a ima i zašto, uzme li se u obzir stanje u kojemu je njegov jadni zet. Čovjek bi i nakon partije kriketa sa slonovima sigurno izgledao bolje nego što izgleda on.

“Ma, koji ti se vrag dogodio, dobri moj Armand?” pita ga djed, jedva se usuđujući položiti mu ruku na rame.

Jadnik samo trese glavom kao da se slaže s onim što je Archibald ustvrdio, a punac mu je zapravo postavio pitanje.

“Da... tako je!” kaže Archibald još izbezumljen zbog onoga što je vidio.

“Da, što je... tako?” polako izgovara djed, kao da se obraća malenom djetetu koje ne govori drugim jezikom.

“Vrag... Vidio sam vruga!” izjavljuje Armand zgrčena lica i širom razrogačenih očiju.

Archibaldu više ne treba nikakvo dodatno objašnjenje. Samo jedno biće na zemlji može odgovarati ovome opisu: Maltazard.

Djed uzdiše, te i sam sjeda na klupu. Dvije loše vijesti u jednome danu uistinu mogu ošamutiti starca. Prva je ta da je M prokletnik definitivno među njima i teško da je došao kako bi išao u šoping. Druga se loša vijest tiče Arthura i proizlazi iz prve. Ako je Maltazard iskoristio prenositeljevu zraku svjetla, to znači da je mladi Arthur ostao zarobljen u svijetu Minimejaca, stisnut u dva milimetra visoko tijelo iz kojega će biti nemoguće izvući ga.

Archibalda obuzima drhtavica, ali ne od toplog, ljetnog povjetarca, nego od ledene pomisli hladne kao noć, od misli koju od sebe ne može odagnati, jednadžbe koju ne zna riješiti: kako izbaviti Arthura?

Poglavlje 2

Najčudnije je što i Arthur sjedi na klupi, baš kao i Archibald. Jedan sjedi pokraj Armanda, a drugi pokraj Betamechea. Jedina je razlika ta što je Arthurova klupa velika tek nekoliko milimetara. Zapravo je riječ o komadiću žigice. Ta je klupa Minimejcima dobro poznata. Omiljeno je sastajalište, jer se nalazi na dobrome mjestu. Nalazi se pokraj velikog seoskog trga, a uz aleju koja vodi do sjevernih vrata, nadaleko poznatoga ulaza gdje moraju početi sva velika putovanja.

Arthur i Betameche izgledaju jednako potišteno kao i Archibald i Armand. A kako i ne bi bili! Maltazardov je prolazak isprepadao sve u selu, a Betameche još drhti od straha. Arthur uzdiše prisjećajući se Selenije u Maltazardovim pandžama, s oštricom ispod grla. Na svu sreću, ta se užasna priča ipak sretno okončala. Selenija se izvukla s malenom posjekotinom na vratu, kralj je poprilično, ali prolazno ponižen, a narod je silno preplašen.

No ta umirujuća sjećanja nipošto ne rješavaju trenutačne probleme. Kako li će se samo Arthur vratiti u svoju normalnu veličinu, te kako će, i prije svega, Maltazarda spriječiti da provede ono što je naumio? Odgovorima ni traga, a naši prijatelji već gotovo sat vremena naizmjenice uzdišu na svome komadiću žigice.

“Baš je udobna ova klupa, ha?” progovara naposljetku Betameche da bi prekinuo šutnju.

Arthur u njega zuri kao krava u glasački listić. Kako li samo netko u ovakvom trenutku može govoriti o udobnosti, osobito ako pritom misli na komadić žigice tvrde kao granit.

“Trebao bi iskušati kauče moje bakice, tada bi doznao što je udobnost”, odgovara Arthur. “Tako su meki da moj djed zaspi čim sjedne na jedan od njih.”

“Baš bi mi takvo što trebalo za dnevnu sobu”, odgovara Betameche osmjehujući se.

No već sama činjenica da je spomenuo svoju kuću, posve je ražalostila našega prijatelja Arthura. Mjesecima je sanjario zureći u onu svoju knjigu, svake je noći preklinjao nebo kako bi mu se jednoga dana ispunila želja da ponovno posjeti predivan svijet Minimejaca, a tek sada kada mu se želja ostvarila, svjestan je koliko mu nedostaje njegov svijet. Njegova sobica i njegov savršeno organizirani nered, ono stubište na kojemu svaka stuba drukčije škripi, baš kao dirke na divovskome glasoviru. Arthur je često cijele sate provodio plešući po tim stubama kako bi stvarao uvijek nove melodije. Nije mu trebao glasovir, sam si ga je načinio.

A tu je i velika dnevna soba koja odiše toplinom. Njegova je bakica vlastitim rukama isplela sve kretone koji vise na prozorima. To stvara fantastičnu svjetlost, istodobno meku i istančanu. A imaju ti kretoni još jednu, hvalevrijednu osobinu, a to je da na podovima iscrtavaju fantastične oblike sazdane od svjetla i sjene koji obogaćuju stari sag, pohaban od nogu i ispran od vremena. Velike rozete koje svjetlost baca na tlo mogu poslužiti i kao vozni park preko kojega Arthur satima gura malene automobile po krivuljama što ih svjetlost kroz kretone baca na tlo.

Ne trebaju mu ni staze s automobilima na baterije, pa čak ni Playstation. Arthuru je čitava kuća igralište. Komoda igra ulogu svete planine, hladnjak je Sjeverni pol, a vrt, on je Amazonija, omiljeno okružje strašnoga jetija kojeg uspješno glumi pas Alfred.

Malena suza sada klizi niz Arthurov obraz. Dok tako razmišlja o svojoj kući obuzima ga velika tuga i gotovo da žali zbog pustolovine u koju se upustio. Jer često se događa da tek kada napustimo neke ljude i stvari, shvatimo koliko ih zapravo volimo. Često su nam cijele godine tu, pod nosom, i uopće im ne posvećujemo pozornost. Tatu jedva da pozdravimo, mami usput udijelimo poljubac, jedva da pogledamo igračke koje, samo dva tjedna nakon što smo ih dobili, smatramo starima. A onda, jednoga dana odemo, pomislimo kako sve to nikada više nećemo vidjeti i tek tada shvatimo koliko nam je sve priraslo srcu. Arthur već žali što nije uživao u svim onim malim radostima, što nije roditeljima češće rekao koliko ih voli, koliko je sretan što ih ima.

U velikoj knjizi Minimejaca postoji uzrečica koja ukratko opisuje taj osjećaj. Riječ je o članku sto sedamdeset pet koji se nalazi na

stranici istog rednog broja: "Gledamo li na ljude kao na stolce, naposljetku sjednemo pokraj njih."

I Arthur se slaže s tim. Budući da je neprestano priželjkivao biti negdje drugdje, propustio je vlastiti život, sreću za koju uvijek mislimo da je negdje drugdje, premda nam je najčešće na dohvat ruke.

Arthur duboko uzdiše, gotovo istodobno s Betamecheom. Naša dvojica prijatelja nisu u najboljoj formi, nalikuju na starce dok tako pogrbljeni sjede na klupi.

"Nećete valjda ovdje sjediti kao dva malamuta koji zdvojno čekaju pun mjesec!" Uzvikuje jedan glasić, neočekivano i odlučno, kao udar groma.

To je, naravno, Selenija koja je uvijek u odličnoj formi, kao da joj je zla kob glavni pokretač. Čim iskrsne neki problem, nepravda ili pak dođe do istinske katastrofe, malena kraljevna uvijek se pridiže. Uvijek je spremna za pustolovinu i koprca se kao crvić u potrazi za kakvom jabukom.

"Što je to malamut?" diskretno pita Arthur promatrajući Seleniju koja korača amo-tamo.

Betameche je u neprilici. Kako u samo nekoliko riječi opisati jednu tako kompleksnu životinju? Malamut živi u Drugoj Zemlji, u dolinama Tamoh-Tamoh. Srednje je veličine, prekriven mekim krznom, a ima dva velika plava, često malo žalosna i umorna oka. Uvijek žive u obitelji, a dane provode ližući se međusobno kako bi se navodno riješili parazita i spriječili da se paraziti pojave. Inače ne rade bogzna što. Pomalo pasu, a na počinak odlaze kada i sunce. Petnaest dana u mjesecu spavaju, međutim, manje nego inače, jer čim se na zvijezdama posutome nebu pojavi mjesec, čitava se obitelj malamuta budi. Svi sjednu na stražnje noge i podignu glave prema tom blistavom nebeskom tijelu. I tako sjede satima, cijele noći, cijele godine, kao da žele odgonetnuti tajnu tog sjajnog nebeskog tijela. Bilo koje drugo biće bi nakon tako dugog promatranja odavno odgonetnulo mjesečevu tajnu, no malamuti nisu nadaleko poznati samo po svome žalosnome pogledu, nego i po tome da imaju sasvim malene mozgove, pa neće tako brzo otkriti tajnu punoga mjeseca.

“Recimo da malamut nije pretjerano inteligentna životinja i da usporedba s njim i nije pretjerano laskava!” ukratko je objasnio Betameche bijesno pogledavajući Seleniju.

Kraljevnu njegov pogled uopće ne dira, jer trenutačno je more crne misli. I ona neće spavati sve dok ne riješi vlastiti problem, no mi je zbog toga nećemo usporediti s malamutom.

“Mora postojati rješenje! Uvijek postoji rješenje!” mrmlja ona lupkajući nogom o pod.

“Ako nema rješenja, onda nema ni problema! Članak dvjesto dva iz Velike knjige”, recitira Betameche, presretan što može pokazati svoje znanje.

Selenija iznenada zastaje i okreće se prema Arthuru.

“Moramo okupiti vijeće, ponovo iščupati mač iz stijene i ščepati prokletog M-a prije nego što ponovo nekome ne naudi.”

“Selenija, spreman sam za novu pustolovinu. No, M Prokletnik sada je vjerojatno visok dva metra, a mi jedva dva milimetra!” podsjeća je Arthur pun zdravoga razuma.

“Dva metra, dva milimetra! Zar je to važno!” dostojanstveno odgovara kraljevna. “Hrabrost ratnika ne mjeri se centimetrima!”

“A kako se mjeri glupost? Brojem riječi zahvalnosti koje će ti uklesati na nadgrobnoj ploči?” reagira Arthur nervozan zbog vlastite nemoći. “Dva metra, Selenija! Nemaš pojma koliko je to! Ako ga se dočepa, tvoj će mač, usprkos svim njegovim moćima između njegovih kukastih pandži izgledati kao najobičnija čačkalica!”

“Mladi Arthure, grdno se varaš ako misliš da mi moj sitan stas ne dopušta da se borim! Ja sam kraljevna kraljevske krvi i do posljednjega ću se daha boriti za svoje kraljevstvo!” odgovara mu gorljivo ona.

“Taj govor sačuvaj za izlazak pred Veliko vijeće!” dobacuje joj Betameche podrugljivo kao i obično.

Selenija ga kratko promatra od glave do pete, kao da prekapa po sjećanju.

“Kaži mi, Betameche, već dugo te nisam davila, zar ne?”

Arthur odmah posreduje. “Problem sigurno nećemo riješiti ako se međusobno podavimo!”

“A koje je onda rješenje, gospodine sveznalico?” urla Selenija kojoj živci počinju pucati.

Arthur joj prilazi, nježno joj polaže ruke na ramena i prisiljava je da sjedne.

“Moramo samo razmisliti bistre glave. Prije svake akcije najprije se mora dobro promisliti!” kaže mudro Arthur koji si prstima trlja sljepoočnice kako bi mozak potaknuo na rad. “Situacija je ukratko ovakva: M je velik, mi smo maleni. Bod za njega. No nalazi se u njemu nepoznatom svijetu koji je meni dobro poznat. Bod za nas...”

“Poznavajući M-a, neće mu trebati dugo da prikupi vojsku i osvoji tvoju zemlju!” dovikuje Selenija, a Betameche dodaje: “Trebalo mu je jedva mjesec dana da osvoji Sedam Zemalja i to dok je još bio visok samo tri milimetra!” dodaje Betameche dolijevajući ulje na vatru.

“I to je činjenica koju moramo razmotriti, što nam daje dodatnu prednost”, nastavlja Arthur i dalje jednako zaokupljen vlastitim mislima. “Moramo, dakle, brzo narasti i smanjiti M-a kako ne imao vremena ikome nauditi!”

“Ma bravo! Fantastično! Evo savršeno razrađenog plana!” uzvikuje Selenija podižući pogled prema nebu. “A kako to namjeravaš provesti? Progutati stotine juha od selenijele kako bi, što je moguće brže, bio milimetar veći?”

Arthur dobro zna da se od juhe raste, a od one što se spravlja od selenijele možda i više, no zna i da rješenje nije u juhi. Rješenje je negdje drugdje, Arthur to zna, te pretražuje sjećanje u potrazi za idejom koja se negdje skriva, negdje u dnu njegova mozga. Pamćenje mu je, nažalost, jednako neuredno kao i soba, tako da ne uspijeva pronaći ono za čime traga. No, priznati se mora, nije on jedini koji ne posprema svoju sobu.

Archibald, njegov djed, nije baš ogledni primjer urednosti, jer je njegova radna soba pravi dar-mar. Kad bi mu pamćenje bilo u istome stanju kao i radna soba, Archibald se više ne bi mogao sjetiti ni vlastita imena. Jedino su mu knjige uredno posložene na polici iznad radnoga stola.

“Knjige!” poviče Arthur.

Betameche poskakuje i instinktivno se grčevito hvata za sestrin vrat.

“Koje knjige?” pita kraljevna.

“Knjige moga djeda Archibalda!”

“Misliš da ćemo u knjigama pronaći recept s pomoću kojega ćemo narasti?” čudi se Betameche.

“Ne! Recept se nalazi među knjigama!” uzvikuje Arthur koji je pronašao djelić pamćenja za kojim je tragao.

I doista, na samome početku ove pustolovine, prije nego što će se ponovo vratiti Minimejcima, Arthur je sjeo za djedov radni stol. Bila je noć punoga mjeseca i nestrpljivo je iščekivao ponoć, kada će proći kroz zraku svjetla i pridružiti se svojoj ljubljenoj. A kako je bio silno nestrpljiv, već je deseti put toga dana prelistavao veliku Archibaldovu knjigu. U toj ga je knjizi zanimala isključivo pedeset sedma stranica, stranica na kojoj je njegov djed ugljenom narisao portret kraljevine Selenije.

Arthur je bio u stanju satima zuriti u taj portret i prstima milovati njegove obrise. No u vrijeme večere, pažljivo je zaklopio knjigu, a dok ju je vraćao na njezino uobičajeno mjesto, uočio je malenu bočicu.¹

Na bočici se nalazila etiketa s ilustracijom koja je rječito govorila o moćima napitka iz bočice.

“Jesi li siguran da se od tog napitka raste, a ne smanjuje?” s pravom je upitala Selenija.

“Istina, moramo biti sigurni u to”, dopunio je Betameche. “Od nas troje, ja sam najmanji, a stvarno ne bih htio spustiti se ispod jednoga milimetra!”

“Mislim da ima dvojako djelovanje”, objašnjava Arthur. “Smanjuje velike, a malenim bićima podaje ljudsku veličinu.”

“Što podrazumijevaš pod tim ‘ljudska veličina’?” istoga će trena kraljevna uvrijeđeno. “Nismo dovoljno ljudski za tebe?”

U potrazi za isprikama, Arthur počinje mahati rukama.

“Ma, ne, uopće nije tako! Ljudskija si od svih ljudi koje sam do sada susreo! Želim reći... to što si malena ne znači...”

“Ah! Sad sam ti još i malena!” odgovara Selenija koja se počinje crvenjeti u licu.

“Ne, uopće, prelijepa si! Hoću reći... jako velika!” Arthur se gubi u silnim objašnjenjima i ne zna više kako će se izvući iz cijele situacije. “Ono što sam htio reći jest da sam siguran da ćemo zahvaljujući tom napitku postići veličinu koja će nam omogućiti da se kao ravnopravni protivnici suočimo s M-om!” izgovara naposljetku dječak.

Selenija ga kratko odmjeri kao da brzo razmatra situaciju i ponuđeno rješenje.

“U redu! Hajdemo!” uzvikuje ona naposljetku prije nego što će se zaputiti u kraljevsku palaču.

“Hajdemo... kamo?” pita Arthur kojemu se čini da je nešto propustio.

“Eh, pa, idemo okupiti Vijeće, izvući mač iz stijene, otići do radne sobe tvoga djeda, popiti napitak iz one bočice i dobro nalupati onog prokletog Maltazarda!” izgovara kraljevna u jednome dahu.

Betameche poskoči na spomen zabranjenoga imena, jer zna koliku nesreću donosi. No Selenija samo sliježe ramenima.

“S obzirom na to kako nam je sada, ne vidim kakva bi nas dodatna nesreća još mogla pogoditi!”

Tek što je kraljevna izgovorila rečenicu, do njih počinje dopirati prigušena grmljavina. Podrhtava kamena cesta koja vodi do sela, a sa stropa pada zemlja kao sitna kiša.

Selenija podigne pogled prema svodu koji štiti selo.

“Ma što se to, dovraga, događa?”

Poglavlje 3

Glomazni policijski automobil se zaustavio ispred ulaza u kuću. Njegov moćni motor od dvanaest cilindara vibrira sve do zemlje Minimejaca.

Šef policije, poručnik Martin Baltimore, gasi motor i prije izlaska iz automobila na glavu stavlja službenu kapu. Poručnik je veoma pedantan, a i strogo se pridržava pravila, osobito kada je u službi. Namješta kravatu, provjerava je li mu policijska značka dobro pričvršćena, povlači malko opasač prepun kojekakvih stvarčica i uputi se prema ulaznim vratima.

Povlači lanac koji istoga trena pokreće zvonce. Njegov ga partner slijedi na udaljenosti od nekoliko metara. Simon je znatno mlađi i u policiji je tek godinu dana. A to znači da mu svi refleksi još nisu razvijeni.

“Ups!” uzvikuje on nakon što je promašio stubu i u posljednji se trenutak uhvatio za rukohvat. “Umalo sam pao!” pridodaje zatim, blesavo se cerekajući.

“Simon, tvoja značka!” dobacuje mu poručnik.

Mladac pogledava košulju i uočava da mu zalistak na džepu dijelom prekriva značku. Simon se dovodi u red kako zna i umije, no očito je značku pričvrstio na pogrešno mjesto.

“Značka se postavlja četiri prsta ispod lijevoga džepa, mali. I nigdje drugdje!” objašnjava Martin kao iskusni cestovni vuk, što i jest.

“Ah! Hvala na savjetu!” odgovara mladac, skidajući značku kako bi se pokorio pravilu.

No Simon je očigledno krajnje nespretn, pa mu značka ispada iz ruku. Martin uzdiže pogled u nebo. Simon natuca isprike, načini dva koraka i saginje se kako bi pokupio značku. U savršenom je položaju za udarac vratima posred lica. Puf, ravno u njušku! Zvuk je snažan, a krckanje krajnje neugodno. Bolje je zamisliti kako je puknulo drvo vrata, jer ako je u pitanju nos jasnog policijskog djelatnika, onda

neće više imati što brisati rupčićem. Udarac je tako silovit da dobri momak unatrag uzmiče nekoliko koraka, taman toliko koliko je potrebno da na stubama izgubi ravnotežu. Simon vrisne i odleti. Izvodi dojmljivu piruetu za koju bi, da je na svjetskome prvenstvu akrobatske gimnastike, zasigurno dobio barem desetku. Simonu se zapliću ruke i noge, a značka mu odlijeće u zrak. Naposljetku kao zrakoplov u prisilnome slijetanju pada na cvijetnjak koji nije predviđen za takvo što. Archibald posve otvara vrata i uočava poručnika.

“Ah! Martine! Hvala što si došao tako brzo!” kaže on pružajući mu ruku.

Uočava zatim nešto neidentificirano što se trza u tratinčicama. Namješta naočale, jer mu se čini nevjerojatnim da bi krtica mogla narasti do tako divovskih proporcija. Čim je namjestio naočale i malo se pribrao, shvatio je da nije riječ o životinji, nego o policajcu u rasutom stanju, odjevenom u košulju posutu cvijećem.

“To je Simon, moj novi partner. Ne trebate mu zamjeriti, još je mlad. Podučavam ga poslu”, objašnjava Martin u neprilici zbog cjelokupne situacije.

“Ah! A sada uči kako se uspeti uza stube, zar ne?” dobacuje šaljivo djed.

“Otprilike”, uzdiše Martin.

Archibald ga potapše po ramenu kako bi ga utješio.

“Molim te da me, kada bude učio pucati, unaprijed izvijestiš kako bih otputovao što je moguće dalje!” prišapne mu djed u uho.

Martinu nije do smijeha, prije mu se plače dok promatra Simona koji se četveronoške okreće oko vlastite osi.

“Daj, Simone! Barem malo dostojanstva!” zahtijeva nadređeni.

No Simon se samo vrti u krug kao svinja u potrazi za tartufima.

“Izgubio sam značku!” zamuckuje on u strahu od posljedica koje bi mogao pretrpjeti zbog takva gubitka.

“Hajde, dođi, Martine! Moramo ti reći neke važne stvari!” kaže Archibald povlačeći ga unutra.

Poručnik nevoljko ulazi. Ne voli svoje trupe ostavljati iza sebe.

“Ne brini se za njega! Značka mu sigurno nije daleko, naposljetku će je ipak pronaći!” Martin potvrdno kima glavom i dopušta da ga odvedu u dnevnu sobu.

I dok je mladi policijski djelatnik u tratinčicama, Rose je u limunadi. Rose je Arthurova majka. To joj ime tako dobro pristaje, jer uvijek nosi haljinice s cvijećem i neprestano se smije kao da je prvi dan proljeća. A ni vode joj sigurno neće ponestati, jer već pet minuta prst drži ispod slavine kao da je stabljika. Ali zašto li samo prst drži ispod mlaza vode?

Moramo se malo vratiti u prošlost kako bismo bolje shvatili situaciju.

Rose je uvijek veoma uzbuđena kada prima posjetitelje, a čim je ugledala Martina, odmah ga je pristojno ponudila limunadom. A s obzirom na vrućinu koja vlada potkraj ljeta, bila je sigurna da će prihvatiti. Martin je rado prihvatio ponuđenu mu limunadu. Rose je pak pohitala u kuhinju, a to je već samo po sebi loš znamen uzme li se u obzir njezina nespretnost. Iz ladice u hladnjaku istodobno je naravno htjela pokupiti sve limone koji su joj se rasuli po tlu. Pokušavajući ih uhvatiti, udarila se o vrata svih kuhinjskih ormara.

Upravo u tome i počiva Rosein problem, vječna je žrtva vlastita zanosa.

Prošle je godine posjećivala svoju jednu tetku Bernadette kojoj starost više nije dopuštala izlaske iz kuće. Zima je bila oštra te joj se Rose, kao i obično svima na usluzi, ponudila da umjesto nje ide u nabavu. Mjesec dana kasnije, u Bernadetteinoj kući više nije bilo čitava predmeta, što je zapravo sitan detalj u usporedbi sa središnjom katastrofom. Rose je zapalila kuću. Istina, bilo je hladno, no ljudi zbog toga ipak ne pale kuće. Jadna se Bernadette tada prvi put žalila da joj je vruće.

“Nije li malo vruće?” pitala je oznojena, stara tetka okružena plamenom.

Rose je, naravno, širom otvorila prozor, a svježi je zrak samo potpirio vatru. Kuća je izgorjela u manje od sat vremena. Stara je Bernadette na svu sreću bila slijepa, tako da nije mogla vidjeti razmjere katastrofe. A čak i da nije bila slijepa, nije bilo bogzna što vidjeti. No vratimo se našim limunima.

Rose je u kuhinji s nožem u ruci. To već samo po sebi podsjeća na film strave i užasa. Već peti put pokušava rukom čvrsto uhvatiti limun i trudi se na njega položiti nož. Dobro se vidi da se trudi, jer kada

god se trudi, Rose malo izviri jezik. Loše naoštren, tup nož jednostavno ne zna što bi s tom napetom korom limuna koji ne želi da ga itko reže. No Rose je odlučna. Svima je ponudila limunadu i neće joj jedan limun pomrsiti planove. Silovito pritišće nož i mlaz soka joj ulijeće ravno u oko. Rose žmiri i pipajući traži krpu. Uspjela je, napipala je krpu. Barem ona tako misli. Jer zapravo je riječ o okrajku zavjese koju je, pet minuta prije, uhvatila u prozor zatvarajući ga. Ona povlači takozvanu krpu i nije joj jasno zašto je ne može privući licu. A budući da je Rose veoma praktična, ona gurne stolac i popne se na njega kako bi dohvatila krpu i obrisala lice. Kako bi u tome i uspjela, oslanja se na slavinu koja, naravno, nije napravljena tako da se ljudi njome mogu služiti kao štakom.

Strašan mlaz vode prelijeće preko prostorije. Lijep je to mlaz, ali nimalo praktičan u kuhinji. Rose otire lice, s užasom uočava počinjenu štetu i baca se ispod sudopera kako bi pronašla vjedro.

U žurbi ruši nekoliko loše začepljenih sredstava za čišćenje koja samo čekaju da iscure i izliju se po tlu.

Rose namjesti vjedro tako da mlaz vode pada izravno u njega. Zapravo je to odlično rješenje, no samo prvih petnaest sekundi, jer ne mora čovjek biti inženjer da bi shvatio kako će se vjedro brzo napuniti.

U potrazi za pravim rješenjem, Rose se vrti u krug. Otvara ormar, nekoliko sekundi stoji ispred tetrapaka sa sokom od rajčica i shvaća kako joj to neće pomoći. Pretražuje zatim sve ormare. Pokreti su joj sve zbrkaniji, tako da dolazi do istinske katastrofe koja je sama po sebi logična kao neizbježna. Rose prevrće mikser koji je zaboravila iskopčati iz utičnice. Mikser se na tlu razbija u oblaku iskri koje pucketaju i plešu na ljepljivom i iznad svega zapaljivome podu. Sredstva za čišćenje istoga se trena pale i kuhinjom se širi istinska plamena plima. Rose se još brže vrti u krug, ali sada s rukama na glavi. Zakasnit će s pripremom limunade.

A tada joj iznenada na pamet padne genijalna zamisao: Rose se napokon dosjetila na što će izliti vjedro iz kojega se voda već izliva. Hvata ga i njegov sadržaj izliva na vatru koja se istoga trena gasi. Ponosno zatim vjedro ponovo odlaže ispod gejjira. Inače uvijek u pomoć zove vatrogasce, što uvijek loše završi, jer dok hrabri dragovoljci na njezin poziv napokon dođu na poprište, ondje više

nema ničeg što bi još moglo gorjeti, a dakle i ničeg što bi mogli gasiti. Bolje sada shvaćamo zašto je toliko ponosna što je vlastitim rukama uspjela kuhinju spasiti od požara. Kuhinja, međutim, nije spašena od poplave, budući da je vjedro, što smo mogli i predvidjeti, ponovo puno, a Rose ne zna što bi učinila. Taj je problem muči još od školskih dana. Nikada nije uspjela riješiti one jednadžbe s napola punim, punim i praznim posudama. Za nju postoji slavina iz koje, kada je čovjek otvori, teče voda.

“Sve ostalo za mene je kao kineski jezik!” često govori ona kako bi izbjegla rasprave.

Čovjek, naravno, na nju ne može računati kada se pokvari automobil. Jer čak i kada bi poželjela pogledati motor, trebala bi najprije pronaći polugu s pomoću koje se otvara hauba, a to je za nju nemoguća misija. Bilo kako bilo, za Rose su motori i način njihova rada vječna misterija i nikada se nije usudila svog supruga upitati gdje se zapravo nalazi taj famozni motor. Osim toga, kad god je otvoren prtljažnik kako bi u njega smjestili putne torbe, motoru nikada nije bilo ni traga. Jednako tako, nikada joj nije bilo jasno zašto se u prtljažniku nalazi peti kotač koji zapravo ničemu ne služi, budući da se uopće ne okreće.

No sva ta pitanja bez odgovora mogu još pričekati, jer vjedro se sada prelijeva te treba odmah naći rješenje ili pozvati pomoć. S obzirom na brzinu kojom Rose pluća puni zrakom, čini se da se odlučila za ono drugo.

Archibald je prva žrtva, jer Rose mu urla ravno u bubnjiće. Rose to ne čini hotimično, samo uvijek zatvara oči dok viče, osobito kada viče “Upomoć!” Nije ni vidjela da je Archibald ušao u kuhinju.

“Znam da sam već pomalo star, ali još uvijek nisam sasvim gluh!” odgovara starac trljajući uši.

Rose zamuckuje isprike i pokušava poređati nekoliko riječi kojima bi objasnila cijelu situaciju. Archibaldu ne trebaju objašnjenja, situacija je dovoljno jasna. Baca se ispod sudopera, zavrće glavni ventil na cijevi kroz koju dolazi voda, a gezir se zbog nedostatka pritiska istoga trena gasi. Iz sudopera zatim uzima slavinu i zavrće je na postolje. Uzima potom vjedro i vodu izlijeva u sudoper. Nakon toga ponovo odvrće ventil i provjerava slavinu. Voda iz nje smireno istječe. Archibald je problem riješio brže nego što je trebalo da se to

zapiše. Rose stoji širom otvorenih usta. Njezin je otac svojom spretnošću na nju uvijek ostavljao velik dojam. Kako li samo uspijeva tako kontrolirati vlastite ruke? Rose promatra vlastite ruke i pita se kako to da je slušaju samo svake prijestupne godine.

U kuhinju sada ulazi i Marguerita. Cijela ju je zbrka probudila usred poslijepodnevnog drijemeža. A to ju je i oneraspoložilo, jer joj je zaista dugo trebalo da uopće zaspi. Baka promatra istodobno spaljen i poplavljen pod te pogledava kćer. Ne smeta joj toliko kaos, nego je obuzima nelagoda dok si pokušava predočiti kako je ta sitna i na prvi pogled krhka žena istodobno mogla i zapaliti kuhinju i izazvati poplavu.

Misterij postaje još veći kada Rose izjavljuje:

“Ja... htjela sam pripremiti limunadu!”

Marguerita je zbunjeno promatra kao čudnovatog kljunaša. Rose je misterij poput piramida ili visećih vrtova.

Baka uzdiše i samo otvara hladnjak. Uzima kristalni vrč pun dobre limunade i pokazuje ga Rose.

“Ako si baš htjela limunadu, mogla si samo otvoriti hladnjak!” dobacuje Marguerita s natruhom zamjerke u glasu. “Tako se barem ne bi porezala!”

“Porezala?” ponavlja Rose kojoj nije jasno o čemu je riječ. Pogledava svoju haljinu i uočava kako se među margaretama doista pojavio crveni cvijetak. Rose promatra svoj prst s malenom posjekotinom na jagodici koja je vjerojatno posljedica operacije “limun”.

Ugledavši krv, Rose se ukočila. Usta joj se širom otvaraju, pogled skameni, a noge je izdaju. Pada na tlo kao spužva bačena u ring. Da, ponekad je dovoljan samo limun za padanje u nesvijest.

Rose prst sada drži ispod slavine, kako bi umanjila bol i dezinficirala ranu. Kuhinja ponovo blista. Marguerita se igrala kućne vile i sve je očistila u trenu. Rose uzdiše kao stari pas koji se dosađuje. “Ne znam napraviti ni najobičniju limunadu!” šapće žalosno ona.

Margueritina je limunada doživjela velik uspjeh i vrč je već gotovo prazan. Martin rupčićem obriše znoj s čela i odlaže čašu.

“Stvarno je jako dobra!” osmjehuje se Arthurovoj baki kojoj uvijek gode sitni komplimenti.

Armand pak još uvijek izgleda kao čovjek koji je ugledao smrt. Rukom grčevito pridrži čašu i izgubljeno zuri u nju.

“Popij gutljaj, momče, pomoći će ti!” nježno mu govori Archibald podižući mu ruku da bi mu pomogao čašu prinijeti ustima.

No Armand je ukočen čak i iznutra, te se guši već pri prvom gutljaju. Archibald ga lupka po leđima, no to ništa ne pomaže. Djed je prisiljen ustati i svojski ga opaliti po leđima. Udara ga tako silovito da Armandu iz jednog od zuba izlijeće plomba. Komadić metala izleti iz Armandovih usta i padne ravno u Martinovu čašu. Martin je zaprepašten.

Armand napokon dolazi k sebi, no još nije svjestan da mu nedostaje jedna plomba. Martin bi mu rado rekao da ju je pronašao, no u društvu je uvijek nezgodno izjaviti takvo što. Osim toga, nitko nije ništa vidio i Martin je jedini svjedok.

“Još malo limunade?” pristojno pita Marguerita kako bi uzvratila na kompliment.

Policijski Časnik je u neprilici. Potopiti plombu u limunadu nije najbolja zamisao, no nije pametno ni odbijanjem uvrijediti Margueritu nakon što joj je udijelio kompliment. Martin odlučuje spasiti plombu. “Ne, hvala!” kaže on najpristojnije na svijetu.

A zapravo ne bi ni u ludilu popio ništa iz čaše u kojoj se nalazi loše oprana plomba! Marguerita se smiješi i ipak mu ostatak limunade izlijeva u čašu. Policajac se koči od užasa i ne zna kako bi je spriječio, što je za predstavnika zakona vrhunac ironije.

“Previše ste pristojni, Martine! Strah vas je da neće ostati dovoljno za ostale, zar ne?”

“Tako je... tako je!” zamuckuje nesretnik dok užasnuto gleda kako mu se čaša puni.

“Bez brige! Samo ispijte. Idem napraviti još!” izjavljuje baka odlazeći u kuhinju.

Martin kradom pogledava dno svoje čaše i uočava plombu koja mu se ceri.

“Nazdravlje!” uzvikuje Archibald podižući svoju čašu, spreman nazdraviti.

Martin se preznojava. Podiže čašu i grozničavo nazdravlja. Archibald ispija velik gutljaj i ispušta uzdah zadovoljstva.

“Stvarno je dobra! A i puna vitamina. Dajte! To je dobro za zdravlje!”

Martin bi volio da je zec koji nestaje u mađioničarevu šeširu. Smiješeći se, podiže čašu i jedno je vrijeme drži u zraku u nadi da će mu već sinuti neka zamisao. No ništa mu ne pada na pamet, a Archibald ga promatra u zanosu. Policajac se osjeća kao da je uhvaćen u stupicu, što je prava rijetkost, budući da se podrazumijeva da on druge hvata u zamku. Martin čašu prinosi ustima i ukočenim osmijehom prikriva gađenje. Tek što je usne umočio u piće, odmah stegnuta grla izjavljuje kao da je ispio punu čašu: “Stvarno je dobra!”

“A posljednja je čaša i najbolja jer u njoj je sav talog!” uzvikuje Archibald.

Martin je na rubu povraćanja. Armand se saginje prema policajcu i dodatno širi svoje okruglaste oči.

“Vidio sam vraga!” šapće Armand zajapurena lica.

Poručnik šuti. Ne može se osloboditi pomisli da su prije trebali pozvati liječnika, a ne njega.

“A kako je izgledao... taj vrag?” pita poručnik i već je spreman u svoju malenu bilježnicu zapisati teške znanstvene opise.

Armand podiže ruku.

“Visok tri metra, s čudnim šešikom, izgledao je čudnovato, ali nimalo smiješno!” odgovara Armand kao da recitira pjesmu od dvanaest stopa.

“Jeste li sigurni da ste pili isključivo vodu?” ispituje ga Martin.

Armand ne razumije pitanje. Čini se kako riječi do njega uopće ne dopiru.

“Imao je zastrašujuće lice prekriveno rupama. Na nekim dijelovima čak nije imao kožu. Ni nos. Jedna mu je ruka bila ogromna, kao kliješta, a druga sasvim malena, gotovo kao osušena.”

Neće biti lako izraditi fotorobot.

“Koje je rase? Bijele, crne, žute?” ispituje policajac.

“Bio je zelen! S plavičastim odsjajem!” smireno odgovara Armand.

Policajac je malo izgubljen, ne zna bi li se smijao ili živcirao.

To očito nije u njegovoj ovlasti, nego u ovlasti umobolnice Svete Lucije koju će nazvati čim se vrati u ured. Policajac glumi da čita

svoje zabilješke.

“Mislim da je to sve što mi treba”, kaže on ustajući. “Napisat ću izvješće i... izvještavat ću vas o svemu.”

Armand ga hvata za ruku.

“Pazite na sebe, gospodine policajče, preklinjem vas!”

Policajac se pokušava nasmiješiti, no od Armandova upozorenja ledi mu se krv u žilama. Taj čovjek izgleda tako sigurno u ono što je vidio.

Mladi Simon upada u dnevnu sobu, obliven znojem, i prilazi uhu svoga nadređenog.

“Šefe, nisam pronašao svoju značku!”

“Polako, ne možemo sve riješiti odjednom!” uzvikuje poručnik pomalo uzrujan zbog priče koju je upravo čuo. “Idemo prvo pronaći vraga, a onda ćemo se pozabaviti vašom značkom.”

Užurbano pozdravlja Margueritu i zajedno s Archibaldom ide prema vratima. Mladi policajac, posve oznojen, željno promatra čašu limunade koju je iza sebe ostavio njegov zapovjednik.

“Samo dajte, popijte! Nije ju ni taknuo!” kaže Marguerita, presretna što svi toliko žude za njezinom limunadom.

“Hvala, gospođo!” izgovara mladić hvatajući čašu.

U jednome gutljaju ispija gotovo sve, te krivi lice u grimasu u trenutku kada mu se Armandova plomba zaustavlja u grlu. Mladić postaje crven u licu, što i nije normalno za nekog tko pije limunadu. Bilo bi prikladnije da je požutio, no on je definitivno crven u licu.

A uskoro će i poplaviti ako Marguerita nešto ne učini, jer mladić se drži za grlo i više uopće ne može disati. Baka bi ga htjela udariti po leđima, no policajac ne miruje i skače kao buha. Marguerita čeka prikladan trenutak i skakutavu životinjicu hvata u letu. Silovito ga udara po leđima. Simonu plomba istoga trena izlijeće iz usta i prelijeće preko čitave prostorije.

Policajac dolazi k sebi.

“Hvala, gospođo. Stvarno sam... stvarno zbunjen!”

“Nema na čemu, nema na čemu!” odgovara Marguerita gurajući ga prema vratima.

Martin je došao do svog velikog policijskog automobila. Okreće se prema Archibaldu.

“Mislim da bi trebao svoga zeta odvesti u grad!” kaže policajac.

“Možda si u pravu. Čini se kako mu seoski zrak ipak ne odgovara previše!” odgovara Archibald.

“Nisam mislio da bi ga trebao malo vozati po gradu, nego da bi ga trebao odvesti u grad da posjeti liječnika, u bolnicu!” žvrcira se policajac.

“Bez brige. Taj vrug o kojem on govori, i ja sam ga upoznao kada sam bio malen. Pronaći ću ga i razgovarat ću s njim. Sve će biti u najboljem redu!”

Policajac šuti. Što li se samo dogodilo ovoj obitelji kad su baš svi poludjeli? pita se. No kako ne zna odgovoriti na to pitanje, draže mu je ući u automobil.

“Sutra ću ponovo svratiti da vidim je li sve uredu!” kaže policajac iz puke pristojnosti.

Njegov partner trčeći izlazi iz kuće, spotakne se na stubama i pada. Nije shvatio da se stube nužno spuštaju kada silaziš, budući da se uspinju kada se njima penješ. Mladić ustaje, zamuckujući ponovo izgovara nekoliko isprika i trči prema automobilu. Otvara vrata i u skoku sjeda, u oblaku prašine. Toliko se žurio da ga nadređeni ne bi predugo čekao, da je jednostavno zaboravio odjeću očistiti od prašine. Martin ga promatra i trljajući oči samo duboko uzdiše.

Automobil polijeće kao metak, a poručnik je sretan što se napokon udaljava od te kuće čudaka.

Poglavlje 4

Čitav se minimejski narod okupio na glavnome trgu. Gledalište je prepuno i svi nestrpljivo iščekuju kraljev dolazak. Selenija već stoji pokraj kraljevskoga mača zarobljenog u stijeni i nervozno rukom lupka po njegovom dršku.

“Svaka izgubljena sekunda za M-a Prokletnika je sat vremena prednosti!” bjesni malena kraljevna koja je i dalje jednako nestrpljiva.

“Ako ti se prohtije, kada jednoga dana postaneš kraljica, moći ćeš promijeniti protokol!” odgovara joj Betameche, uvijek jednako vragolast.

“Baš tako! Bit će to prva mjera koju ću poduzeti! Samo gubimo vrijeme na svim tim protokolima! Na posljednjoj proslavi selenijele, dok smo kraju priveli propisane obrede i održali sve moguće govore, cvijeće je uvenulo!” objašnjava Selenija koja je još užasnuta zbog te posljednje, nesretne pustolovine.

“Istina, to malo predugo traje”, priznaje Arthur. “Ne postoji li nekakav propis prema kojemu se protokol može malo skratiti u hitnim situacijama?”

“Da, naravno da postoji! No da bi se protokol skratio, zahtjev se mora predočiti Vijeću mudrih koje se saziva svake četvrte laticice”, izjavljuje Betameche. “Vijeće zatim donosi svoje mišljenje, a dostojanstvenici mogu u svitanje glasovati tek ako je mišljenje Vijeća pozitivno.”

“A zašto moraju čekati svitanje da bi glasovali?” pita Arthur. “Zato što je noć dobar savjetnik”, odgovara maleni kraljević kao da je to nešto što se podrazumijeva. “To je zapisano i na dvjesto drugoj stranici Velike knjige.”

“Skraćivanje protokola zahtijeva dvostruko više vremena nego sam protokol”, pridodaje Selenija koja počinje ključati.

No u tom trenutku okupljena gomila ustaje, jer su se otvorila vrata palače. Prvi ulaze kraljevski čuvari, polagana i odmjerena koraka.

Prate ih nositelji svjetla, neizostavni sudionici svakog protokola. Oni doista omogućavaju da se rasvijetle i najmračniji slučajevi, a prvenstveno osvjetljavaju stube kako se vladar ne bi spotaknuo i koliko je dug i širok pao na trg. Iza njih dolazi Miro, malena krtica. On predstavlja čitavo sjećanje sela, mudrost predaka. Minimejci bi bez njega bili izgubljeni kao sat bez male kazaljke. Naposljetku se pojavljuje i kralj koji, u skladu s dobrim, starim običajima, također hoda polako. Istina, sve je to ipak malo presporo, no barem nam se pruža prilika da dobro promotrimo vladara u njegovoj službenoj odori.

Prije svega, čini se nevjerovatno velikim u odnosu na ostale. Visok je gotovo centimetar, što je golemo uzme li se u obzir da minimejska populacija u prosjeku doseže tek dva milimetra.

To, međutim, nipošto ne znači da se kralj prežderavao juhom od selenijele dok je bio malen, nego samo sjedi na svom vjernom Palmitu, malbaku iz Južnih zemalja. Kralj je njegova oca spasio od smrti, no to je bilo veoma davno. No možda bi bilo zanimljivo sada zaboraviti tu priču i ispričati vam jednu drugu. Onu o susretu malbamogotha i vladara koji mu je spasio život. Ta predivna priča je zadivljujuće lijepo napisana na stotoj stranici velike knjige Minimejaca, no kako je malo vjerojatno da ćete tako skoro moći prelistati tu knjigu, ukratko ću vam prepričati najvažnije.

Vrlo, vrlo davno, dok je kralj još bio tek maleni kraljević, narod Minimejaca još je živio u Africi. Život je mirno protjecao u ritmu sunca, a Minimejci su skladno živjeli s Bogo-Matassalajima. Prvi su poznavali čitav mikroskopski svijet, dočim su oni drugi bili miroljubivi gospodari velikih nizina središnje Afrike. Dva su naroda zajedno, dakle, posjedovala znanje koje se protezalo od beskrajno malenih do beskrajno velikih stvari. Svatko je imao svoje mjesto, svatko je bio zupčanik u velikom kotaču života.

Budući je kralj savršeno prihvaćao ograničenu veličinu svojeg naroda, jer veličina nije uopće bila važna. Samo je cjelina bila sklad. Velik ili malen, znanje je bilo jednako. Jedini je problem međutim bio taj što je, u toj gomili dva milimetra visokih bića, budući kralj bio... istinski malen. S dva bi milimetra bio sasvim zadovoljan, no on jedva da je bio viši od milimetra. Koliko god se trudio jesti selenijelu u juhi,

želeu, prahu i sirupu, ništa mu nije pomagalo, uporno je ostajao malen.

Ni njegovi mu roditelji nisu bili u stanju objasniti taj fenomen. U obitelji su svi već generacijama bili prosječne visine, a tijekom kraljičine trudnoće nije se dogodila nikakva nezgoda, čak ni klimatska. Takvo je stanje stvari ozbiljno uznemiravalo malenog kraljevića. Da je bio dekorater korijenja, berač zrnja ili razbijač lješnjaka, ne bi mu to bilo baš nikakav problem, no njemu je sudbina namijenila da jednoga dana postane kralj, a on se tako malen nije usuđivao vladati tako velikim kraljevstvom. Po cijele je dane zamišljao zadirkivanja i neslane šale koje će jednoga dana morati trpjeti: “Dobri moj kralju, moramo vam predstaviti jedan *veliki* projekt.” Ili pak: “Imamo *mali* problem koji samo vi možete riješiti.”

Ili:

“Ovo je veoma važan problem. Moramo, dakle, biti *na visini*” Budući je kralj očigledno još bio premalen, ovaj... oprostite: premlad, da shvati kako dužnost koja ga očekuje nema prevelike, ovaj... nema veze s veličinom, te da dobar kralj treba imati pametnu glavu, veliko srce i čvrstu ruku. Mladi je kraljević imao sve te osobine, no vlastita mu opsjednutost vlastitim niskim stasom nije dopuštala da to i shvati. A ruku na srce, bilo mu je zapravo teško pogledati istini u oči, budući da je bio toliko malen da se nije mogao vidjeti ni u zrcalima.

Krtica Miro posjećivao ga je svakoga tjedna kako bi mu pokušao olakšati problem. Za Miroa je to bilo lako, jer ni on sam nije bio viši od milimetra.

Mladi je kraljević uspijevaao, dakle, više ili manje normalno živjeti s onim što je smatrao vlastitim hendikepom. No jednoga je dana jedan odurni dječak u nekoliko sekundi uništio Miroov tjedni trud. Taj odvratni dječak nije bio nitko drugi nego Maltazard. Bio je znatno mlađi od kraljevića, no već je bio za glavu viši od njega. To se, naravno, samo tako kaže, jer kraljevićeve je glava bila puna znanja, a Maltazardova je već odzvanjala kao prazna školjka.

Mladi je Maltazard jednoga lijepog jutra stao ispred svog budućeg kralja i rekao mu: “Mislim da ćeš biti dobar diplomat kada postaneš kralj!”

U prvi je mah mladi kraljević bio iznenađen tim neočekivanim komplimentom. Prije svega zato što je Maltazarda pratio glas da

uopće ne misli, te se samim tim od njega nije moglo očekivati da će izgovoriti čitavu rečenicu, ali i zato što mu je kompliment bio nepoznat pojam.

Bilo kako bilo, mladoga je kraljevića to ganulo, pa se zacrvenio. “Zahvaljujem ti na lijepome komplimentu, Maltazarde, ali... zašto misliš da ću biti dobar diplomat?”

Maltazard se tad nasmiješi. Usne je rastegnuo u sadistički osmijeh kakvim se ljudi rese samo kada su sigurni da je žrtva upala u klopku koju su joj postavili.

“Zato što imaš veličinu idealnu za laštenje cipela!”

Tek što je izgovorio šalu, Maltazarda je obuzeo luđački smijeh i nije se mogao obuzdati. Smišljanje takve šale od njega je vjerojatno iziskivalo tjedan dana razmišljanja na koje je pak potrošio tri četvrtine svojih neurona, te je bilo posve normalno da se prepusti radosti pobjednika.

Maltazard se smijao i smijao, valjao po zemlji, nije mogao prestati.

Mladi se kraljević nikada nije osjetio tako poniženim i istoga je trena napustio selo. Nije o tome izvijestio ni vlastitu obitelj, a nije ostavio čak ni poruku. (Ionako je bio premalen da bi je ostavio na stolu.) Suze budućega kralja lile su kao zimska kiša, a on je odlučio da će hodati sve dok mu suze u očima posve ne presuše. To je potrajalo tri dana. Hodajući je prešao tri velike doline i zatekao se na rubu guste šume. Iscrpljen, na rubu snaga i bez ijedne suze, utonuo je u san ispod jednog korijena, na mekoj i zelenoj mahovini.

Mladi se kralj još nikada nije bio toliko udaljio od sela i prvi je put vidio stabla koja su bila tako velika da su zamračila nebo. Sva je vegetacija, osim toga, bila tako neumjereno velika da je samo uvećavala njegov osjećaj koliko je zapravo malen. Dječak bi sigurno isplakao još nekoliko suza, no više ih nije imao.

Veličina stabala uistinu je bila dojmljiva, no zvukovi šume još su bili dojmljiviji. Čulo se škr gutanje, štektanje i najrazličitiji pjevovi koje nikada nije čuo. Iza tih su se, povremeno veoma čudnih zvukova dakle, po svemu sudeći skrivale brojne njemu nepoznate životinje, pa je počeo žaliti što je otišao tako daleko od sela, što nikoga o tome nije izvijestio, što je ondje bez ikakve zaštite, a prije svega je žalio što nije upamtio ceste kojima je prošao, jer sada ne samo da je bio daleko nego je bio i posve izgubljen. Na licu mu se čitala zabrinutost.

Neki su pjevovi bili prilično melodiozni, pa iako ih nije mogao prepoznati, jasno je mogao zamisliti ptice poput crvendaća ili slavuja, toliko je pjev bio radostan. Drugi su zvukovi, međutim, bili strašni i nije bilo sumnje kako životinje koje tako reže imaju zadivljujuću zbirku svakojakih zuba.

Kraljević je, međutim, bio presitan da bi privukao neku divlju zvijer, pa bila ona i na strogoj dijeti.

“Moj mi sitan stas barem nečemu služi!” zdvojno je šaptao.

Bio je tu i uporan zvuk koji ga je zabrinjavao više od svih ostalih. Istodobno i opasan i blag. Nemoguće je bilo odrediti je li riječ o zlokobnome rezanju ili jadikovci. Teško je razaznati osjeća li se životinja koja cvili iznimno dobro ili iznimno loše, jer po svemu sudeći nije u normalnome stanju.

Budući da je znatiželja nadjačala sve ostale osjećaje, on ustane i krene prema mjestu s kojega, kako se čini, dopire cviljenje koje je sada već odjekivalo čitavom šumom. I što se više približavao, to se kraljeviću činilo očitijim da biće koje cvili strahovito pati.

U sjeni golemoga kamena pronašao je životinju koja je ležala na tlu. Gusto i svilenkasto bijelo krzno, velike šape s tri prsta, veoma plosnato čelo i goleme čeljusti zbog kojih je životinja izgledala prilično dojmljivo. Iznad tog lijepog zubala ugleda dva malena, ne pretjerano inteligentna, ali posve dobroćudna oka.

Usprkos tim zastrašujućim čeljustima, mladi kraljević priđe životinji. Čuo je već za tu osobitu rasu, jedinstvenu svoje vrste, koju nazivaju malba-mogothima. Mogothi su sa sjevera, a malbaki s juga. Riječ je, dakle, o mogothu.

Na sedamsto osamnaestoj stranici Velike knjige nalazi se nejasan crtež koji ih prikazuje, no sad kad je jednog vidio izbliza, kraljević je mogao reći da je crtež samo približan. Jer crtež je životinju unakazio smiješnim rogovima, pretjerano dugim zubima i grubim krznom zbog čega su je smjestili u rod dikobraza. Ništa od toga nije bilo istina, a bijelo je mogothovo krzno zapravo bilo svilenkasto i meko. Prišavši još bliže, mladi je kraljević shvatio zašto životinja cvili. Šapica joj je bila uhvaćena u užasnu zamku za mul-mulove. Jer mul-mul je bio njezino omiljeno jelo i bez razmišljanja se na njega bacila. No čak i da je razmislio, mogoth ipak ne bi mogao odoljeti tustome mul-mulu.

Mogoth tad ugleda mladoga kraljevića koji mu prilazi. Bio je tako umoran da uopće nije reagirao na to maleno, njemu posve nepoznato stvorenje. Samo je još glasnije cvilio, a ostatak energije čuvao je za disanje.

“Jadni moj prijatelju, u kakvu si to zamku upao?” upita kraljević.

Mogoth naravno nije razumio minimejski jezik. Kraljević je prilično brzo shvatio kako zamka funkcionira. Bila je to jedna vrsta mišolovke s oprugom, s bravom sa strane. Lovac je ključem nesumnjivo mogao osloboditi plijen.

Mladi kraljević, odgojen u duhu pravde i slobode, nije mogao podnijeti tako užasnu situaciju.

“Pokušat ću te osloboditi, no ti mi obećaj da me barem nećeš pojesti uspijem li!” zamolio je dječak.

Mogoth je samo cvilio, što nije govorilo ništa o njegovim namjerama, no mladi je kraljević ipak odlučio riskirati. Proučio je bravu. Uz malo je truda uspio ući unutra, te je prvi put zahvaljivao nebu što je tako malen. Iznutra je proučio mehanizam brave. Ništa pretjerano komplicirano. Strojevi sa zrcalima kojima se koristi Miro, a koje budući kralj mora znati zatvorenih očiju rastaviti i sastaviti, znatno su kompleksniji.

Maleni dječak pogura tri opruge, povuče dvije kopče i jednim potezom otvori zamku. Mogoth se istoga trena otkotrlja u stranu i ispusti dubok uzdah koji je bio posve razumljiv čak i onima koji ne razumiju njegov jezik.

Mladi kraljević zatim teškom mukom izađe iz brave i stane ispred mogotha.

“Sada je bolje, zar ne?” rekao je, ne bez ponosa.

Životinja je u prvi mah oklijevala, a zatim joj je širok osmijeh preplavio lice. Čeljusti su joj bile tako velike da se doslovno smijala od uha do uha. Usprkos umoru, mogoth se uspio pridignuti. Tako uspravna, životinja je bila triput viša od malenog kraljevića koji je nakratko požalio što prethodno nije proučio njezine prehrambene navike. No mogoth je svoga spasitelja gledao umiljato i s puno poštovanja. Životinja si tad ranjenu šapu položi na srce i izgovori riječ: “Moh-moh!” izgovorio je nekoliko puta kao da mu želi nešto rastumačiti.

“Hm... da... ja sam Maximilien od Saimonoa, kraljević Prve Zemlje!” odgovori dječak, ne pretjerano siguran odgovara li ispravno na upit.

“Ma... ma”, reče životinja upirući prstom prema kraljeviću. “Moh-moh!” pridoda zatim udarajući se po prsima.

“Eh... jednog vladara i nije pretjerano dostojno da ga netko naziva mamom... bolje da ti budem tata!”

“Tah-tah!” brzo je ponovio mogoth.

“Eto! Tata-Momo!” naglasio je dječak smiješeći se. “Tat-Momo-tata-Momo-tata-Momo!” unedogled je sve brže ponavljala životinja, naizmjenice sve žešće udarajući po svojim dojmivim prsima a zatim po kraljevićevim, sve dok velika Momova šapa nije pokupila kraljevića tako da je tresnuo na zemlju.

Mogoth se istoga trena rukama uhvatio za glavu i ispustio očajan krik.

“Ništa to nije, ništa to nije!” izjavio je kraljević čisteći se od prašine. “I meni se to moglo dogoditi, jer ni ja ponekad nisam svjestan vlastite snage!”

Životinja je zaključila da je s čovječuljkom sve u najboljem redu i to ju je razveselilo.

“Dobro, ja sam te spasio, a ti me nisi pojeo, pa smo kvit! Mislim da bi sada bilo najbolje da se vratiš svojoj obitelji prije nego što se zabrinu!” dovikne kralj kojemu već pomalo počinje smetati taj novi, za njegov ukus preglomazan prijatelj.

Momo ponovo ispusti krik, žalosniji od prethodnih. Okrene se i pruži šapu prema još jednoj zamci. Zaglavljena u čeličnim čeljustima, leže dva nepomična tijela obrasla bijelim krznom. Momova obitelj nije daleko, no on joj se ne želi pridružiti.

Maximilien nije znao što bi rekao pred tako zlokobnim prizorom. Volio bi utješiti siročće, ali ne zna kako rukama obujmiti tako veliku krznenu loptu. Momo nije čekao odgovor, nego je svoju veliku, plosnatu glavu ugurao ispod ruke malenoga kraljevića koji ga je tješio kako je znao i umio. Tata i Momo nekoliko su trenutaka tako stajali, ljuljuškajući jedan drugoga na rubu velike šume.

“Kako li ću samo pronaći put natrag?” zabrinutim se glasom pitao Maximilien.

Istina, njegov je nestanak u selu stvorio paniku i već tri dana čitavo kraljevstvo traga za njim.

Na te riječi, mladi mogoth poče njuškati dječaka.

“Prestani, šakljaš me!” reče kraljević uvijajući se.

Kada ga je čitavog ponjušio, mogoth je dohvatio budućega kralja i postavio ga na svoju glavu, koja je bila tako plosnata da bi čovjek mogao pomisliti da je stvorena upravo za to.

Momo se zatim zaputio putem kojim je kraljević došao, samo u suprotnome smjeru, a mladi je kraljević opravdano zaključio da mogothi imaju i odličan njuh. Tri dana kasnije, dok mu je kraljević drijemao na glavi, mogoth je stigao pred sjeverna vrata minimejskoga sela. Bilo je rano jutro i čitavo je selo još spavalo.

Vođen svojim vodičem, mogoth je načinio nekoliko stidljivih koraka, te se njuškom na nos zatekao ispred mladoga Maltazarda koji je hrkao na tlu, između dvaju ribiza.

“Maltazarde!” povikao je budući kralj sa svoga mogotha. M se u skoku probudio. Gotovo je morao odvrnuti glavu kako bi uopće mogao vidjeti Maximiliena koji je sjedio sasvim gore, na svome prijestolju.

“Dragi moj Maltazarde, imenovat ću te svojim kancelarom kad postanem kralj!”

“Ah! Ali... čime sam zaslužio takvu čast?” zamuckivao je mladi ratnik, još nedovoljno razbuđen.

“Kancelar je onaj koji kralju svakoga jutra postavlja krunu na glavu. A budući da ću odsada sjediti na ovome mogothu, čini se da je tvoja visina idealna za obavljanje te dužnosti!” izjavi mladi kraljević poput vražićka. “S pravom osobom na pravome mjestu, pa će gamuli biti dobro čuvani. Sto dvanaesta stranica Velike knjige!” pridodao je prije nego što će se okrenuti i zaputiti prema palači.

Maximilien je toga dana bio ponosan kao pijetao koji si je kupio novu budilicu. No tada se nije samo osobno osvetio nego je i nešto važno shvatio: veličina jednog Minimejca mjeri se veličinom njegova srca, te se u skladu s time Maximilien mogao pohvaliti da je velik. Toga si je dana svečano obećao da će, čim postane kralj, tu predivnu rečenicu ugravirati u Veliku knjigu. Ta je rečenica danas ondje, na četiristotoj stranici.

Maximilienu je sada više od pet tisuća godina, a njegov vjerni Momo više nije tu da bi ga nosio. Tu je ulogu sada na sebe preuzeo njegov sin. Zove se Palmito i ocu je nalik kao jaje jajetu.

Kralj prolazi kroz velika vrata, kratko pogledava Miroa, pristojno pozdravlja dostojanstvenike i visoke dužnosnike minimejske vlade. Zatim se nakašljava i počinje svoj beskrajni, uvodni govor.

“Dragi moji sugrađani, danas smo se na ovome trgu okupili zato što su došla teška vremena i...”

Selenija tad dovrši rečenicu umjesto njega.

“... nemamo vremena! Hvala, dakle, na pozornosti i idemo!” Mlada kraljevna hvata držak mača i spremna je silovito povući. “Selenija! Dobro znaš da mač ne možeš samo tako izvući!” kaže kralj koji ne želi ražalostiti svoju kćer.²

“Moći mača djeluju samo ako ih pokreće ruka pravde!” podsjeća Miro, mudar kakav jest.

No, Selenija je kraljevna, a pritom i tvrdoglava, što su dva dobra razloga da nikoga ne sluša. Duboko udiše i povlači iz sve snage. Mač iz kamena izlazi kao iz komada maslaca. Iznenađena tolikom lakoćom, Selenija padne na stražnjicu.

U gledalištu vlada opće zaprepaštenje. Čak ni kralj ne vjeruje vlastitim očima. A trebao je očekivati takvo što. Od posljednje pustolovine kći mu je ipak narasla. Nije više žestoka i svadljiva djevojčica prepuna života i osjećaja koja je nekoć bila spremna s neba skinuti Mjesec ako je to čast od nje zahtijevala. Sazrela je i zna slušati vlastito srce.

“Sigurno se moramo požuriti, čim mi je božica šume dopustila da izvučem mač iz kamena!” zabrinuto zaključuje ona.

“Kako je to moguće, dobri moj Miro?” zabrinuto će kralj.

Stara krtica blago sliježe ramenima.

“Ne želim vas uvrijediti, dobri moj Maximilijene, no istina je da je ovaj protokol predug, a i govori su vam često strašno dosadni”, kaže mudrac bez okolišanja.

Kralj je gotovo bez daha. Nije naučio da ga požuruju tako, usred protokola. No veličina dobroga kralja ogleda se i u njegovoj sposobnosti da prikladno reagira. Maximilien promatra svoju kćer i malo se nakašljava da bi pročistio grlo: “Hm! Dakle... s obzirom na okolnosti, reći ću samo jedno: naprijed!”

Poglavlje 5

Maltazard je točno na cesti, pravoj cesti, prvi put u životu. Opčinjen je tom glatkom i tvrdom vrpcom s bijelom crtom koja se proteže točno po sredini. Stopalom miluje asfalt kao da je svilena tkanina. Taj mu se izum uvelike sviđa, njemu koji je do sada prolazio isključivo neprohodnim putovima isklesanim u kamenu, gustišima kroz koje se ponekad satima morao probijati. Cesta je ovdje ravna kao olovna nit i s obje se strane proteže unedogled.

Maltazard gleda lijevo, a zatim i desno, ne zna kojim bi se smjerom zaputio. Mora se reći da je pomalo izgubljen u ovoj novoj dimenziji u kojoj mu se sve čini neproporcionalnim.

“Pitam se koji bi samo gamul mogao ići ovim putem?” pita se Maltazard.

Vjetar mu donosi odgovor. Udaljena buka postaje sve glasnija. Potmulo i neugodno brundanje. Nije to gamul, Maltazard bi odmah prepoznao njegov hod, toliko ih je često lovio. Moćniji je to zvuk, podmukliji, a koliko god se Maltazard trudio i napinjao uši, ipak ga ne uspijeva prepoznati.

“Možda bumbar?” na trenutak mu pada na pamet.

Bumbar bi u tom slučaju trebao biti golem i u brišućem letu letjeti tik iznad asfalta, jer ono što proizvodi svu tu buku približava se velikom brzinom. Maltazard stišće oči i gleda tog navodnog bumbara koji, što mu je bliži, više nalikuje na kotrljana.

I poručnik Martin Baltimore stišće oči za upravljačem svog glomaznog policijskog automobila. Pita se što taj zelenkasti stup radi nasred ceste. Upitno pogledava svoga partnera, no ni Simon nema pojma o čemu je riječ. Oprezno, poručnik počinje usporavati.

Maltazard se blago saginje prema naprijed, da bi bolje promotrio životinju koja mu se približava. Jasnije sada nazire kromiranu rešetku na prednjem dijelu automobila koja izgleda kao zubalo. Nema više sumnje. Čim tako pokazuje očnjake i reži, sigurno je riječ

o kakvom grabežljivcu, razmišlja Maltazard. No lov na divlje zvijeri nikada ga nije plašio. Malo je zapravo stvari koje ga mogu uplašiti.

Ni poručnik Baltimore nije preplašen, ali ipak je zabrinut. "Možda je to neka optička varka, od vrućine?" nudi objašnjenje mladi Simon kako bi nekako zapodjenuo razgovor.

"Od vrućine cesta titra ili se pojavljuju fatamorgane. Od vrućine iz ceste ne izrastaju stupovi!" odgovara poručnik sliježući ramenima.

"Da, ali ponekad, ponekad dolazi do optičkih efekata zbog kojih nam se predmeti kilometrima udaljeni od nas čine sasvim blizima", odgovara stidljivo njegov partner.

Poručnik kratko razmišlja. Na ulazu u sljedeće selo doista se nalazi električni stup, dva kilometra dalje, točno ispred njih. Doista bi mogao biti u ravnini s cestom. Martin se smiješi.

"Tako mi svega, mali! U pravu si. To je električni stup koji se nalazi na uglu, pokraj supermarketa. Vrućina je sigurno stvorila efekt povećala i sada izgleda kao da je bliže nego što u stvarnosti jest!"

"Hvala, šefe", ponosno odgovara mladac.

"Nema na čemu. Čovjek mora znati priznati kada... nije u pravu!" pridodaje poručnik prije nego što će ponovo pritisnuti papučicu gasa i ubrzati prema toj fatamorgani koja će se uskoro premetnuti u košmar.

Vozač primiče lice vjetrobranskome staklu i jasno vidi dva oka nasred zelenkastoga stupa. Dva užasna oka nasred tijela u raspadanju, tijela koje nalikuju na staro truplo koje je izašlo iz groba. Dvojica policajaca iznenada shvaćaju koliko su pogriješili, te počinju vrištati.

Martinu bi, umjesto da reve kao magarac, pametnije bilo da nagazi na kočnicu, no ionako je već prekasno, jer automobil će se zabiti ravno u Maltazarda. Posve nesvjestan opasnosti, M Prokletnik nije se pomaknuo ni za milimetar, te samo prezrivo gleda to čudovište čeličnih čeljusti koje nasrće na njega.

No poručnik Baltimore odličan je vozač, tako da u posljednji tren refleksno povlači upravljač i izbjegava izravan udar. Automobil je projurio tako blizu Maltazarda da ga je izbacio iz ravnoteže.

Policajci u automobilu blijedi su kao krpe, a Simon u retrovizoru promatra stvorenje koje se od njih udaljava.

"Što je to bilo?" zamuckuje mladi pripravnik, posve blijed u licu.

“To je vrag!” meketavim mu glasom odgovara poručnik prije nego što će pritisnuti papučicu gasa da bi što prije pobjegao iz pakla.

Maltazard se oporavlja i promatra čudni stroj koji se udaljava. Ne zna odakle dolazi, no sigurno je da nekamo ide, pa Maltazard odlučuje slijediti ga.

Šumske ptice radosno gledaju kako se Maltazardov obris velikim koracima udaljava tom beskrajnom cestom koja vrluda kroz zlatna žita.

Selenija, Arthur i Betameche također su na cesti. Tako barem Minimejci nazivaju onu trulu cijev koja se ispod vrta proteže u gotovo svim smjerovima. Riječ je zapravo o starom sustavu za irigaciju što ga je Archibald načinio čim se doselio, prije dvadeset godina. No tadašnje su cijevi bile loše kakvoće, pa ih je brzo zamijenilo predivno, plastično i zeleno crijevo za zalijevanje.

Ta stara mreža cijevi Minimejcima je od velike koristi, jer bi im trebale tisuće sati da sami prokopaju i sagrade takvu cestovnu mrežu. Jer prije nego što ih je Archibald uputio u postojanje te mreže, na tome su i bili počeli raditi.

Kralj je bio izdao nalog za početak “velikih radova” koji su se svake godine samo odgađali. Odluku je donio nakon što su potpisali sporazum s mravima koji su pristali sudjelovati na gradnji cestovne mreže pod uvjetom da se njome mogu i služiti. No nisu svi bili za takvu razdiobu. Neki su strahovali da bi mravi, tisuću puta brojniji i poslušniji od Minimejaca, mogli doslovno zaposjesti mrežu, i ceste za šetnju preobraziti u autoceste. No kralj je naposljetku ipak donio odluku, jer je prevagnulo opće dobro.

Kada se pojavio Archibald, vlastitim se očima mogao uvjeriti u razmjere radova. Mravi i Minimejci danonoćno su se izmjenjivali u prašnim tunelima čije je prokopavanje napredovalo nevjerojatno sporo.

Archibald je tad zatražio audijenciju kod kralja, što mu je i omogućeno nakon nekoliko dana, koliko su potrajale govorancije i vijećanja. Tom je prigodom spomenuo postojanje potpune mreže s pomoću koje s lakoćom mogu doći s jednog kraja na drugi kraj vrta, i to bez ikakve muke.

Takvo je rješenje kod mravlje kraljice i minimejskoga kralja naravno pobudilo veliko zanimanje, pa im je Archibald prema sjećanju nacrtao čitavu mrežu. Tada se promijenio smjer gradnje i tunel se počeo prokopavati ulijevo, sve u skladu s Archibaldovim nacrtom. Samo nekoliko sati kasnije radnici su dospjeli do stare cijevi za navodnjavanje i nije bilo teško malo je proširiti.

I tako su Minimejci preko noći dobili čitavu mrežu cesta koja im je omogućila da sigurno putuju kroz svih Sedam Zemalja.

“Hoćemo li ponovo putovati orahom?” pita Arthur kojega ta mogućnost nimalo ne raduje.

“Ne. Prijevoznik nikada neće pristati poslati nas prema tvojoj kući. To je zabranjeno područje”, odgovara Selenija.

Arthur osjeti olakšanje. Muka mu je od putovanja u orahu.

“Idi ćemo do kraja ove ceste, a zatim ćemo otići do prenositelja mjehurića.”

“Oh, ne!” uzvikuje panično Betameche.

“Je li... je li to gore od putovanja orahom?” zabrinuto pita Arthur.

“U usporedbi s tim, vožnja orahom je lagana šetnja!” odgovara mladi kraljević kriveći lice u grimasu koja govori više od riječi.

Prije nekoliko godina, i Maltazard je stvorio vlastitu mrežu. Njegov je brlog bio ispod garaže, između cijevi koje vode na katove, električnih žica koje prolaze kroz zidove i kanalizacijskih cijevi. Ondje je on ispleo vlastitu mrežu. U zlatno Maltazardovo doba, na svakome je raskrižju te velike mreže stajao po jedan fanatik, no to je područje sada pusto.

Naša malena skupina jedno vrijeme hoda tim užasnim kanalom prekrivenim otpacima. Tu su otpaci što su ih iza sebe ostavili radnici koji su prije dvadeset godina gradili kuću. Svega tu ima, od starih čavala, drvenih strugotina, do papirića od guma za žvakanje.

“I ovo je tvoja kuća? Nije baš jako uredna!” primjećuje kraljevna s gađenjem.

“Ne, ne! Sada smo u pukotinama zidova, zato je tako prljavo! Moja baka ovdje ne može čistiti, prevelika je da bi se provukla. S druge strane zida sve je čisto, vidjet ćeš!” pristojno odgovara Arthur.

Stižu do nekakva račvanja. Ispod velikog mjerača nalazi se ručica pričvršćena na cijev.

“Znaš li čitati ovaj jezik?” pita Selenija pokazujući zid.

Arthur podiže pogled i čita stare etikete priliječljene na zid.

“Kuhinja, dnevna soba, Margueritina soba... Arthurova soba!” uzvikuje dječak. “Ovo je glavni ventil za vodu u kupaonici! Moramo se samo uzverati uz cijev i tako doći do moje sobe. Iz moje ćemo sobe lako doći do djedove radne sobe!”

Selenija uzdahne i položi ruke na bokove.

“Arthure, podigni glavu!”

Mladić to i učini, te ispred sebe ugleda golemu cijev koja se proteže unedogled. Osjeća se kao da stoji u podnožju Mont Blanca.

“Da... stvarno neće biti lako!” priznaje Arthur u neprilici.

“Ma hoće, bit će to lako! Betameche, daj mi svoj nož!” dovikuje kraljevna, živahna kao i obično.

Maleni kraljević hitro pretražuje svoju torbu i iz nje vadi svoj nadaleko poznati multifunkcionalni nož.

“Samo pripazi, multiljepilo je zamijenilo mjesta s granulatorom, a matašeta je na mjestu verpilo-cergolikrapeta!” naglašava Betameche.

“Bez brige!” odgovara Selenija gotovo mu čupajući predmet iz ruku. “Trebamo mi samo dobar nož!”

“A što je to... verpilo-cergolikrapeta?” pita Arthur.

“To služi za verpilaciju cergoa koji se nalaze oko likrapeta!” objašnjava Betameche kao da je to nešto što se podrazumijeva. “Aha?!” jedino je što kaže dječak, kao da je sve shvatio.

Nema potrebe biti nasrtljiv, jer pred njima je još dug put i još će imati prilike doznati i shvatiti čemu služi verpilacija cergoa, pa čak ako su isti oko likrapeta.

Selenija napokon pritišće jedan gumb. No iz stroja ne iskače nož, nego bacač plamena koji u jednome potezu spaljuje čitavu čahuru.

“Ups!” samo je to uspjela povikati prije nego što se zadimljena čahura počela koprcati, a zatim je pukla.

“Zar se tako bude ljudi?” poviče čovječuljak kitnjaste brade.

“Žao mi je. Nemamo vremena za protokol, na superhitnoj misiji smo!” uzvikuje malena kraljevna kojoj nimalo ne smeta nered koji je stvorila.

Stari prenositelj tapka si ramena kako mu se odjeća ne bi zapalila i kašlje zbog dima.

“A ja sam izričito tražio da me premjeste u ovu rupu Bogu iz nogu da bih imao mira! Nisam htio završiti kao moj brat koji radi u palači i kojeg bude svakih pet minuta!”

Za to se vrijeme Selenija uz Arthurovu pomoć uzverala na veliku ručicu i do kraja je pogurala. Grgoljenje se čuje u čitavoj vodovodnoj mreži.

Prenositelj otvara vratašca na samoj cijevi, koja vodi prema tlačnoj komori. Ondje su brojčanici, niveliri i jedan se mjehurić premješta gore-dolje po raznobojnoj ljestvici. Sada prenositelj povlači neku ručicu i unutrašnjost dozatora se prazni, proizvodeći pritom prilično neugodan zvuk.

“Budu li me i dalje ovako budili svakih pet minuta, ponovo ću zatražiti premještaj!” bjesni prenositelj istodobno savjesno radeći svoj posao.

Njegova je izjava zaintrigirala Seleniju.

“Zar je netko prošao prije nas?”

“Neki jadnik koji je plakao kao tratinčica! Preklinjao me da ga prevezem. Izgledao je tako očajno da nisam imao srca odbiti ga”, priča prenositelj.

“A kamo je htio ići?” ispituje kraljevna.

“Bilo kamo! Bilo mu je svejedno, samo je htio nestati!”

Selenija malo-pomalo počinje shvaćati tko bi taj misteriozni putnik mogao biti.

“A kako je izgledao?”

Prenositelj klijente ugurava u unutrašnjost dozatora, a zatim kratko razmišlja.

“Prilično velik, u prljavome oklopu, blage oči na surovome licu, kosa kao kresta.”

Naših se troje prijatelja skamenilo.

“Darcos!” poviču oni uglas.

“Evo, i to je to!” odgovara prenositelj zalupivši im vratima pred nosom.

Betameche se baca na okno i svim ga silama udara, no izvana se više ništa ne čuje. Osim toga, prenositelj ih više uopće ne gleda, jer je zaokupljen polugama koje povlači.

“Pustite nas van!” iz sve snage viču naša tri junaka.

No bez obzira na to koliko vikali, svejedno su zatvoreni u cijevi koja će se uskoro s obje strane napuniti vodom. Nekoliko sekundi kasnije, zatočeni su u mjehuru zraka, usred prozirnog dozatora.

“Jeste li spremni?” viče prenositelj pažljivo naglašavajući svaku riječ kako bi ga svi dobro razumjeli.

Naših troje junaka silovito niječno trese glavama.

“Savršeno!” sa smiješkom zaključuje prenositelj.

Kada bi svaki put čekao pristanak svojih putnika, nikada više ne bi uspio prileći. Jer doista, budući da Minimejci pate od pradavnog straha od vode, čim se zateknu zatočeni u mjehuriću zraka, prije samog polaska na veliko, podvodno putovanje, svi odreda počnu drhtati i žele otkazati putovanje.

“Sve će biti u najboljem redu!” pridodaje prenositelj prije nego što će povući i posljednju polugu.

Zaklopci dozera se otvaraju i oslobađaju mjehurić. Naših troje junaka kako znaju i umiju drže se za istodobno prozirnu i sklisku stijenku.

Mjehurić nekoliko sekundi klizi niz cijev, a zatim ga zahvaća okomiti tijek vode koja se uspinje punom brzinom. Betameche svim silama grebe stijenku, no nema od toga nikakve koristi. Arthur se naposljetku smiruje, jer putovanje je zapravo prilično ugodno. Mjehurić se blago ljuljuška na uzlaznoj struji vode te on otkriva do tada njemu nepoznat svijet.

Naši prijatelji tako prelaze udaljenost od nekoliko lakata, a Arthuru to postaje zanimljivo.

“Kao prijevozno sredstvo, ovo je ipak znatno udobnije od oraha! Ovdje barem ne moramo strahovati od neočekivanih loših susreta!”

“Ne, ali bi ovo moglo puknuti! Zamisli samo da se utopimo u ovoj vodi!” zabrinuto će Betameche koji drhti.

“Ima i gorega od pucanja”, kaže Selenija.

Dvojica dječaka tjeskobno je gledaju. A ona pridodaje: “Mjehurić se može zaglaviti!”

“Oh, ne! Ne spominji nesreću!” odgovara Betameche koji je zgrožen.

Arthur ne shvaća najbolje. Istina je, njega “zaglaviti kuglu” prije podsjeća na neki sport, nedjeljni primjerice, sport koji se prakticira u ležaljci, po mogućnosti u sjeni velikog hrasta.

“Zašto je tako užasno zaglaviti mjhurić?” pita nedužno Arthur.

“Ne spominji nesreću!” uporan je Betameche.

No nesreća je uvijek tu kada je prizivamo. Mjhurić stiže do okuke na kojoj je udubina. Vodena struja ga pritišće u udubinu i on se ondje zaustavi.

“Evo! Zaglavio se, mjhurić!” uzvikuje Betameche mašući rukama.

“Može li ovo dugo trajati?” zabrinuto će dječak.

“Mjesecima!” odgovara Selenija. “Moramo čekati da se netko u ovoj vražjoj kući sjeti otvoriti slavinu kako bi nas vodena struja pokrenula i maknula odavde!”

Arthur je sagledao situaciju u kojoj su se našli, te mu kroz glavu prolaze imena svih članova obitelji koji bi u ovaj jutarnji sat mogli otvoriti slavinu. Marguerita da bi kuhala, Archibald da bi zalio vrt, Armand da bi se obrijao, a Rose vjerojatno da bi ugasila neki požar. Mogućnosti su mnogobrojne i Arthur je siguran u spas.

“Ne brinite se, u ovo doba dana svi odreda troše vodu. Neće potrajati!”

Poglavlje 6

Tanak mlaz vode počinje teći iz česme. Debeli policajac se saginje i otvara usta kao žaba koja se sprema progutati komarca. Nije lako ustima uhvatiti taj maleni gezir koji mu poskakuje pred nosom, no debela je ljudina odlučna u nakani, jer je veoma vruće i mora vodom malo oplahnuti grlo.

Baš u trenutku kad je policajac ovladao mlazom vode, u prostoriju ulijeću poručnik Baltimore i njegov kolega. Ulijeću tako iznenada i silovito, da debeli poskakuje i voda mu prska po licu.

“Opća uzbuna!” viče Simon, dok se Martin baca na prvi telefon koji je ugledao i bez pozdrava viče u slušalicu.

“Odmah nam šaljite pojačanje!”

“Što se događa?” pita debeljko brišući se kako zna i umije.

Simon mu se unosi u lice. Oči su mu razrogačene, a usnica mu drhti.

“Vidjeli smo vruga!” dobacuje on povjerljivim tonom. “Stajao je nasred ceste i umalo smo ga pregazili!”

Debeli policajac uzdiše.

“A što bi vrag, dovraga, radio kod nas?” kaže on u šali.

“Nemam pojma, no čim vidiš, odmah će ti biti jasno zašto se nismo zaustavili da ga pitamo!” odgovara Simon koji ponovo drhti kao list pri samome spomenu onoga što je doživio.

Tri policijska automobila kroz grad prolaze u smjeru glavne ceste koju su ljudi već prozvali vražjom stazom. Sigurno je nešto vrlo važno, misle stanovnici tog mirnog gradića, jer nikada još nisu vidjeli toliki policijski eskadron. No hrabrim će policajcima ipak biti teško vruga uhvatiti na selu, jer on je već u gradu.

Pomalo zabrinut, Maltazard promatra to izaslanstvo koje prolazi ispred njega. Nije preveliki obožavatelj tih velikih crnih zvijeri s divovskim zubima. M se skriva u sjeni jednog zidića i pokraj sebe

propušta policijske trupe. U malo se mjesto vraća mir, a Maltazard se osvrće oko sebe. Vrućina je već velika i nekoliko je gradskih trgovina već raširilo tende kako bi u svoju svježiju unutrašnjost privuklo prolaznike koji prolaze ispred izloga. Glavna je ulica gotovo sasvim pusta. Tek pokoja kućanica koja ide prema supermarketu.

Držeći se sjene, Maltazard ide ulicom. Vrućina mu nimalo ne smeta, no smatra da bi mu najbudrije bilo ostati nezamijećen. Jer s njuškom kakvu ima, teško da bi ga netko mogao smatrati jednim od mještana. Idealno bi bilo prurušiti se. Zapravo bi najbolje bilo promijeniti kožu! razmišlja Maltazard koji je već uspio shvatiti kako je u ovome svijetu u kojemu je sve lijepo ružnoća istinski hendikep.

Danas je nedvojbeno M-ov sretan dan, jer nailazi na natpis koji hvali vještinu doktora Francka Emiliena Souturea. Reklama je prilično jasna, jer sjedne strane vidimo sliku žene s velikim, kukastim nosom, a s druge sliku iste žene s novim nosom, nosom na kojemu bi joj i Kleopatra pozavidjela.

Budući da nema nos, Maltazard naravno pogrešno shvaća slike, te misli da je žena s malenim nosom oduševljena što napokon ima nosinu kroz koju može hrkati kao slon.

Doktor Franck Emilien Souture tjeskobno otvara rokovnik i očajno uzdiše zureći u prazne stranice. Nema nijedan dogovoreni pregled, čak ni dogovor za kozmetičko savjetovanje. Ništa, nitko ni na vidiku.

U malenom se mjestu svi osjećaju dobro u vlastitoj koži i nikome ne trebaju njegove usluge. Prije šest mjeseci doselio se ovamo i otvorio ordinaciju. Selo je doživljavao kao fantastičan i nepresušan izvor madeža, zečjih usni i ružnih ožiljaka koje treba ukloniti. Toga je zapravo i bilo, jer život na selu je ponekad surov, no svi su se ovdje prihvaćali onakvima kakvi jesu i nitko još nije došao zatražiti usluge doktora Souturea.

U tako očajnim okolnostima, lako si možemo predočiti nadu koja je zaiskrila u liječnikovu srcu kada je začuo zvono na vratima. Ako je ovo pacijent, usluga će biti besplatna! kaže on samome sebi, trljajući ruke od uzbuđenja.

Liječnik duboko udiše i svečano otvara vrata. Maltazard je ispunio čitav okvir vrata i posve zaklonio svjetlo. Franck Emilien ispušta krik

užasa, a to je posljednje što bi liječnik trebao učiniti kada prima pacijenta.

“Oprostite, ja... očekivao sam nekog drugog, što objašnjava moje... iznenađenje!”

Maltazard kratko promatra tog čudnog čovječuljka kojem se tresu koljena, a niz lice se cijedi znoj.

“Ka... kako vam mogu pomoći?” zamuckuje liječnik.

M i ne odgovara na tako glupo pitanje i samo ulazi u ordinaciju, što i nije tako jednostavno kada si visok dva metra i četrdeset centimetara. Istodobno zgrožen i fasciniran, doktor promatra to stvorenje koje prolazi pokraj njega. Vidio je svakovakih užasa dok je još bio student, ovce s pet nogu, telad s dvije glave, no nikada još nije vidio takvu pokretnu grozotu. Čak se ni muhe ne usuđuju sletjeti na Maltazarda, strah ih je da bi se mogle razboljeti.

Gospodar tame stane ispred zida na kojemu su izložene fotografije koje svjedoče o doktorovim uspjesima. Jednu po jednu, Maltazard ih detaljno proučava. Zadivljen je radom tog vještog majstora. Da je samo prije doznao za takve tehnike, kolike bi samo patnje izbjegao. “Lijep rad!” izjavljuje M poput stručnjaka.

“Hvala”, zamuckuje liječnik koji se još nije uspio opustiti.

“I ja bih se volio promijeniti i povratiti svoj prijašnji izgled.”

Liječnik kratko šuti. Toliko je žudio za poslom, a sada je zatrpan njime.

“Hm... a kako ste prije izgledali?” pita naivno liječnik, budući da pacijent trenutačno ni na što ne nalikuje.

“Prije sam bio mlad i lijep. Bio sam ponosan ratnik pun poleta, spreman da osvojim sve zemlje i sva srca.”

Maltazard zastaje ispred zrcala i nakratko se promotri.

“A evo u što sam se pretvorio! U sjenu, sjenu sebe samoga. U užasno biće koje svakim danom biva sve ružnije.”

“I... istina, nemate baš jednostavno lice”, izjavljuje doktor kao da se obraća pacijentici. “Ali... kako vam se to dogodilo?”

Maltazard isprva šuti. Ne voli razgovarati o tom razdoblju svoga života.

“Trovanje.”

“Ah, da! Doista. I ja sam to pomislio, već sam vidio posljedice nesreća, no nijedna nesreća nikoga još nije dovela u ovakvo stanje!”

Hoću reći... stanje raspadanja, a... a tko vas je tako otrovao? Djevojka?" Maltazard sagne glavu. Doktor je pogodio.

"Žene su ponekad užasne i bez milosti", komentira Franck Emilien. "Da... osobito kod kornjaša", pridodaje M povjerljivim tonom. Doktor je na korak od padanja u nesvijest. Mora se priznati da nije nimalo privlačno Maltazarda zamisliti kako se pari s divovskim, otrovnim kukcem, a doktor ima samo dvije želje: da pacijent netragom nestane a on ode povraćati u miru.

"Slušajte, najbolje će biti da se vratite kući, u miru izrežete nekoliko lica i tijela koja vam se sviđaju i načinite maleni kolaž. Tako ću dobiti uvid u ono što zapravo želite. Bit će to dobar temelj!"

Dok užasni pacijent bude izvršavao zadanu mu misiju, on će imati dovoljno vremena da pobjegne iz ovog grada luđaka. Doktor otvara ulazna vrata i blago Maltazarda poziva da izađe.

"Eto! Čim budete imali svoj maleni predložak, vratit ćete se k meni, pa ćemo dati sve od sebe!"

M kratko oklijeva. Bilo koje drugo biće koje bi mu tako osujetilo planove odavno bi već bilo nabijeno na kolac, no ovaj mu je doktor prevažan, budući da u čitavome kraju zasigurno nema drugoga.

"Vratit ću se!" izjavljuje on samouvjeren, kao onaj austrijski glumac.

"Upravo tako! Vratite se čim budete spremni! I dobro razmislite, jer nakon operacije više nema povratka na staro!" objašnjava doktor. No Maltazard teško da bi mogao žaliti za svojim sadašnjim, uznapredovalim stupnjem raspadanja. Doktor Maltazardu zatvara vrata pred nosom. No tako se zapravo samo kaže, jer svi znamo da M uopće nema nos.

Razmišljajući o misiji koju mu je doktor povjerio, Maltazard kratko oklijeva. Prilazi zatim prozoru na hodniku i gleda kroz njega. Iza je maleni vrt, a nešto dalje trgovina pogrebnog društva. Maltazard naizmjenično pogledava vrata doktorove ordinacije i ulaz u trgovinu, te se pita postoji li nekakva veza između njih. Jer ovo je zaista savršeno mjesto za pacijente nezadovoljne vlastitim izgledom, pa mu se u bolesnoj glavi rađa ideja. Počinje se smiješiti, a kada se M smiješi, to nipošto ne sluti na dobro.

Franck Emilien Souture briše si čelo i sjeda na kufer kako bi ga mogao zatvoriti. Pogledava oko sebe kako bi provjerio da nije ništa zaboravio. Ionako neće dugo biti odsutan. Samo nekoliko dana, jer do tada će policija, vojska ili zoološki vrt već valjda uhvatiti to ogavno stvorenje koje bi uplašilo i Frankensteina. Uzima kufer i odlučnim korakom kreće prema vratima koja mu doslovno udaraju u nos koji uskoro počinje krvariti.

“Evo!” ponosno izjavljuje Maltazard uspravljajući se u ordinaciji.

Doktor se jednom rukom uhvati za nos a drugom zatvori vrata.

“Što evo?” pita on gledajući kako stvorenje na stol polaže veliku platnenu vreću.

“Učinio sam što ste mi rekli! Izrezao sam dijelove koji su mi se sviđali!” kaže on otvarajući vreću.

“Ove uši, ona usta i onaj nos tamo!” uzvikuje Maltazard upirući prstom u sadržaj vreće.

Doktor je bez riječi. Kada je rekao “izrezati”, mislio je naravno na fotografije u časopisima, a ne na ljude. No Maltazardova je pogreška oprostiva, budući da on jednostavno ni ne zna što su to časopisi. A rezanje je jedna od njegovih brojnih specijalnosti.

Doktor koluta očima. To se ljudima uvijek prvo događa prije nego što će pasti u nesvijest.

“A treba nam samo maleni potisak da bismo izašli odavde!” mrmlja Selenija.

Njezine riječi, međutim, ništa ne mijenjaju. Naši su prijatelji i dalje zaglavljani u mjhuriću, u udubini cijevi. Betameche uzdiše i postaje mu dosadno.

“Zar se tvoji roditelji ujutro ne peru?”

“Naravno da se peru! Ali ovo... nije mi jasno. U ovo se doba moj otac inače obično brije.”

Armand je doista u kupaonici, lice mu je prekriveno pjenom i britvica mu je u ruci. No samo tako stoji i ne pomiče se, još je ukočen od prizora iz košmara s kojim se susreo u šumi. Na raspolaganju očito nema dovoljno energije da otvori slavinu.

“I moja bi majka sada trebala biti u kupaonici. Svakoga se jutra kupa”, objašnjava Arthur.

Rose je doista u kupaonici čija je boja u skladu s njezinim imenom i grčevito se bori sa slavinom koja se ne želi otvoriti.

“Zašto ih je uvijek tako teško otvoriti?” negoduje ona kao i svakoga jutra.

No, kao i svakoga jutra, ponovo slavinu okreće li pogrešnome smjeru. Voda koja je potrebna za pokretanje mjehurića, sigurno neće poteći u ružičastoj kupaonici.

Arthur ponovo razmišlja.

“Moja baka je u ovo doba u kuhinji. Sigurno reže povrće. A nakon toga nužno slijedi ispiranje povrća.

I doista, na kuhinjskome je stolu velika zdjela s povrćem, no Marguerita je nož zamijenila telefonskom slušalicom.

“Dobar dan, gospođo Mingus... hvala, dobro. Oprostite što vam dosađujem, no jeste li možda vidjeli mog unuka Arthura kako prolazi vašim poljima? Ne?”

Pomalo razočarana, Marguerita s gospođom razmjenjuje još nekoliko ljubaznih fraza, a zatim spušta slušalicu. Duboko uzdiše, a zatim okreće novu stranicu svog adresara i bira drugi broj. Povrće je daleko od toga da bude nasjeckano, a vodu će još dugo čekati.

“A ne bude li baka prva okrenula slavinu, sigurno će to onda prvi učiniti djed!” uvjerava mladić da bi pobudio barem malo nade kod svojih suputnika.

Arthur je vjerojatno u pravu i Archibald će se sigurno prvi poslužiti vodom, budući da je na zahodu. Trebamo se samo strpjeti da pročita svoje novine, što se neće dogoditi tako skoro. Čini se da ga silno zanima onaj članak o ekvatorijalnoj Africi.

“Za samo deset minuta ova će glupa nezgoda biti samo ružna uspomena!” obećava Arthur.

To, međutim, uopće ne raduje Betamechea, upravo suprotno. On izgleda užasnuto, kao da je upravo ugledao duha. A tomu je, čini se, uistinu tako, jer primiče im se sjenka kojoj kretnje vode iskrivljuju obrise. Lik koji se skrivao u obližnjoj suhoj cijevi sada prilazi mjehuriću. Dva blistava oka uskoro izlaze iz sjene, a na svjetlu se ukazuju obrisi tog užasnog stvorenja.

“Darcos!” uzvikuje naših troje suputnika.

Maltazardov sin nije mrtav, a da biste se u to uvjerali, dovoljno je pogledati njegovo veselo zubalo. Arthur se iznenada osjeća kao

ukusan krocket u šapama debele mačke koja dugo nije jela.

Darcos ne može vjerovati vlastitim očima. Pred njim je troje krivaca za njegovu najveću životnu katastrofu. Družina koja ga je koštala statusa i časti, zbog koje je istodobno ostao i bez oca i bez domovine. Ne može vjerovati da je božica šume, u svojoj velikoj milosti, kao na pladnju pred njega stavila njegove najgore neprijatelje. Darcos je ipak oprezan. Možda je riječ o ružnom snu ili optičkoj varci. Ne bi mu bilo prvi put da je žrtva takve zablude, jer samoća u kakvoj već mjesecima živi često mu se znade tako narugati.

Darcos se mršti i polako prilazi. Tri malena lika skrivena u dnu mjehurića doimaju se stvarnima, premda voda koja ih od Darcosa dijeli pomalo muti vid. Osmijeh na licu ratnika znak je da mu mozak još uvijek radi i da je shvatio da su naši junaci upravo uhvaćeni u zamci.

Premda je osveta jelo u kojemu se uživa kada je hladno, Darcos ipak nema namjeru čekati da se ohladi. Lomi jednu od oštrica na svojoj kresti i hoda prema mjehuriću kojemu je sudbina neizvjesna.

“Bilo bi dobro da netko gore otvori slavinu!” zamuckuje Betameche koji se osjeća svezano kao cipela, kao biftek, svezano kao talac privezan za prugu prema kojemu juri vlak.

“Sad će, samo što nije!” izjavljuje Arthur kako bi utješio svoje suputnike, ali i sebe samoga.

No njegov otac i dalje ukočen stoji ispred umivaonika, majka se i dalje bori sa slavinom, baka i dalje telefonira, a djed tumara Afrikom čitajući novine.

Baš u trenutku kada je Darcos ispustio strašan ratnički poklič kojim je svima dao do znanja da će napad uslijediti za samo nekoliko sekunda, zvuk zvonca na ulaznim vratima odjeknuo je u čitavoj kući. Darcos napinje uši, Armand podiže pogled, Rose ispušta slavinu, Marguerita odlaže telefonsku slušalicu a Archibald spušta novine.

Tko bi to mogao zvoniti u rano jutro? Nakon pitanja slijedi kratka tišina, no izostanak odgovora Darcosa potiče da s napadom nastavi baš u trenutku kada je Archibald odlučio otići vidjeti tko im je to došao u posjet.

Darcos kao divljak nasrne upravo u trenutku kada je Archibald žurno povukao vodu u vodokotliću. Mjehurić iskače iz udubine i nosi

ga silovita vodena struja.

S oštricom ispred sebe, Darcos se baca u vodu, no za milimetar promašuje mjehurić. No milimetar ipak nije mala stvar, jer zbog tog se milimetra zaglavljuje upravo ondje gdje je nekoć bio zaglavljen mjehurić. Očito nije njegov dan, tako da može samo osvetoljubivo vikati za svojim neprijateljima koji se udaljavaju i nestaju u cijevi.

Poglavlje 7

Archibald je sklopio novine i žurno se odjenuo. Otvara vrata i ne potrudivši se pogledati kroz špijunku. Ispravno je postupio, jer čudovište koje stoji pred vratima toliko je odvratno da ga stakalce na špijunki uopće ne treba dodatno izobličiti.

Archibald je plemenit čovjek i dobra srca, no ipak se ne može obuzdati i lice ne iskriviti u grimasu gađenja pred čovjekom koji je pozvonio na vrata. Umjesto riječi "čovjek", trebali bismo upotrijebiti riječ "ljudi", jer uši, usta i nos kao da ne pripadaju istoj osobi, nego izgledaju kao da ih je prišio vješt krojač.

Maltazard je neprepoznatljiv. A premda je i dalje ružan, sada se barem može pohvaliti ljudskim izgledom. Široki kaput zakopčan do grla, šešir na glavi i spretno nanesena šminka savršeno ga kamufliraju.

Franck Emilien Souture napravio je lijepi posao, premda pridjev "lijep" i nije najprikladniji.

Archibald ga naravno ne prepoznaje, čak mu ni na kraj pameti nije tko bi se mogao kriti iza tako odbojne vanjštine.

"Ka... kako vam mogu pomoći?" pita Archibald uvijek jednako ljubazan, bez obzira na okolnosti.

Maltazard uživa što ga ne prepoznaju i široko se smiješi, a tako samo dodatno napinje novu kožu i stvara užasne grimase. I Archibald bolno iskrivljava lice "Veoma mi je žao što vam dodijavam u ovako rani sat", odgovara Maltazard neuobičajeno pristojno.

Archibald je pomalo zatečen, koliko zbog te neočekivane pristojnosti, toliko i zbog tog promuklog glasa koji mu se čini poznatim.

"Nema u tome ničeg lošeg!" pristojno odgovara djed koji i ne sluti da pred njim stoji utjelovljenje zla. "Jeste li iz ovoga kraja?" nastavlja Archibald da bi zapodjenuo razgovor i ponovo čuo taj tako osobit glas.

“Da, dugo sam živio na ovome području, zapravo terenu! Znatno prije nego što je sagrađena ova kuća.”

“Aaah... kao dijete ste dolazili amo, a sada ste došli obnoviti uspomene, zar ne?” pita Archibald osmjehujući se.

Maltazardu takvo nešto nikada ne bi palo napamet, no ipak koristi priliku.

“Tako je! Upravo tako! Cijelo sam djetinjstvo skakutao po ovim zelenim dolinama i mogu se pohvaliti da vaš vrt poznajem kao vlastiti džep!”

Archibald ne može ni zamisliti u kolikoj mjeri taj čovjek govori istinu, jer Maltazard podzemlje ispod vrta poznaje bolje od zidara koji su kuću sagradili.

Alfred koji se dosađuje u dnu šupe ne može ni oka sklopiti. Iznenada mu postaje jasno da ne uspijeva spavati zbog teške i iskreno nenormalne tišine. Nijedna mu ptica ne dodijava pjevom, nijedna mu muha ne slijeće na njušku. Suočen s tim neobjašnjivim fenomenom, Alfred odlučuje provući se kroz vratašca na stražnjem dijelu kuće i otići do dnevne sobe da bi ondje prikupio informacije. No što se više približava stražnjim vratima, to više osjeća negativne valove koji kao da ga guše, od kojih mu se dlaka kostriješi na leđima. Polako prilazi vratima ispred kojih stoji neki neznanac koji razgovara s Archibaldom. Dlaka mu se još jače kostriješi, šape povijaju, uši mu se zatežu unatrag, a instinkt mu nalaže da zarezži.

“Jesi li poludio, Alfrede? Zar se tako dočekuju ljudi!” dovikuje djed psu.

Nogom ga gura i prisiljava da se udalji od kuće. Alfred pokraj neznanca prolazi pazeći da ga ne dodirne.

“Oprostite mu, ne susreće se često s nepoznatim ljudima!” objašnjava starac.

“I ja bih vjerojatno reagirao baš kao i on da mi neznanac dođe na vrata” ironično će Maltazard.

“Gostoljubivost je dakle ono po čemu se razlikujemo od pasa! Hajde! Izvolite, molim vas, samo uđite! Vani je već prilično vruće, u sjeni će vam biti ugodnije!” izjavljuje Archibald blago se izmičući da bi gosta propustio unutra.

“Oduvijek sam ljubio sjenu”, mrmlja Maltazard koji polako ulazi unutra, kao da želi dodatno uživati u ovome trenutku.

“Izvolite sjesti, otići ću po limunadu.”

“Nemojte si zbog mene komplicirati život!” izjavljuje posjetitelj pristojno.

“Oh, bez brige. Moja supruga ljeti uvijek ima spremnu limunadu. Imamo unuka koji je obožava!”

“Da? Dijete? Obožavam djecu”, izjavljuje M kao da govori o slatkišima koje voli proždirati. “A... a gdje je taj slatki dječarac?” pita on savršeno svjestan da samo stavlja sol na ranu.

No Archibald se ne namjerava prepustiti tuzi, osobito ne pred jednim neznancem.

“Vjerojatno je u svojoj sobi! Po cijele se dane ondje igra!” odgovara Archibald, no osmijeh mu je pomalo ukočen.

Arthur je doista u svojoj sobi. Točnije, u svojoj kupaonici. Možemo si dopustiti još veću preciznost i reći da se nalazi ispod mrežice na kadi za tuširanje. Mjehurić je napokon došao do cilja i nalazi se zaglavljn između površine vode i mrežice na kanalizacijskom odvodu.

Selenija izvlači mač iz korica i spremna je probušiti mjehurić.

“Na moj znak, svi se hvatajte za onu užad!” viče Selenija zauzimajući stav.

Arthur podiže pogled. Užad o kojoj govori zapravo su vlasi kose koja se zaglavila u mrežici. Arthur na svu sreću nije stigao očistiti kadu, što inače čini svakoga jutra nakon što se istušira.

Selenija ispruži ruku i elegantnom kretnjom presiječe mjehurić na dva dijela. Naša tri junaka skoče i uhvate se za vlasi kose koje su, u odnosu na njih, sada debele kao mornarska užad. Arthur prolazi kroz jednu od rupa na mrežici, te Seleniji i Betamecheu pomaže da mu se pridruže. Svi troje sada su nasred tog divovskog korita od bijele keramike.

“I ovo je tvoja soba?” pita Selenija pomalo zaprepašteno.

“Ne! Ovo je tuš. Moja soba je odmah s druge strane.”

No, s obzirom na njihovu veličinu, bit će im potrebno najmanje sat vremena da dođu do te “druge strane”

“Hajde, penji se!” viče Arthur prilijepivši se uz stijenku.

Selenija jedno stopalo polaže u Arthurove ruke, a drugo na njegovo rame. A zatim se i ona leđima priljubljuje uza stijenku kako bi se mogao popeti Betameche. A on i nije pretjerano elegantan, jer je

najprije Arthuru zgnječio ruke, a zatim mu i stopalom okrznuo lice. Betameche se brzo uspijeva uzverati na keramički rub i Selenija mu se pridružuje.

“Uuuuhhhh!” uzdiše Betameche promatrajući beskrajnost kupaonice koja se prostire ispred njega.

Selenije se više dojmila visina i ona golema svjetiljka koja visi sa stropa. Taj je predmet sam po sebi velik koliko i čitavo njezino selo.

“Izgleda kao svemirski brod”, mrmlija Betameche koji sada također zuri u svjetiljku.

“Hm... bi li vam bilo teško pomoći mi da izađem?” pita naposljetku Arthur ostavljen na dnu kade.

Selenija se ispriča zbog trenutka nepažnje i pruži mu mač. Arthur se uhvati za njega i brzo uspinje na rub.

“Tamo!” izjavljuje Arthur upirući prstom u udaljeni trak svjetla. Riječ je zapravo o traku svjetla koji se nazire ispod vrata njegove sobe.

“Čeka nas najmanje sat vremena hoda!” prigovara Betameche koji je već iscrpljen putovanjem.

“Trebati će nam jedva nekoliko sekundi!” izjavljuje Arthur prije nego što će uhvatiti zalet i skočiti na obližnji stolac.

Uobičajeno graciozno, Selenija skoči za njim, a isto čini i Betameche. Samo krajnje nespretno, kao i obično. Njegova ga je debljina umalo skupo stajala, jer da ga sestra nije uhvatila u posljednji tren, sigurno bi pao. Zasigurno ćete mi sada reći da pasti sa stolca i nije nešto strašno, no uzme li se u obzir Betamechova veličina, to je kao pad s nebodera.

Arthur prilazi jednoj, na stolcu dakako neuredno odloženoj majici. Uzima debelu tkaninu u ruku i kao na svečanome otvorenju izjavljuje: “Moje dame, gospodo, dopustite mi da vam predstavim najekološkije vozilo na svijetu, bez motora i opruge: to je famozni Astral!”

Arthur teškom mukom podiže rub majice ispod koje se ukazuje minijturni automobil, nešto poput terenca sa čijih su strana naslikani plamenovi. Arthur brzo uskače u automobil, presretan što je napokon dovoljno malen da ga može voziti. Betameche dureći se sjeda na stražnje sjedalo. Pita se ne bi li mu možda draže bilo ići pješice. U sjećanje mu se nisu urezale baš lijepe uspomene na posljednju vožnju.³

“Baš dobro što je ovo ekološki automobil, no kako se pokreće ako nema ni motor ni oprugu?” pita Selenija sjedajući u automobil.

“S pomoću najstarije energije na svijetu!” odgovara Arthur.

Selenija i Betameche se zbunjeno pogledavaju. Ne mogu se dosjetiti odgovora.

“Bestežinsko stanje!” ponosno izjavljuje Arthur pozivajući svoje suputnike da pogledaju kroz vjetrobransko staklo.

Famozni Astral je na rubu tobogana koji se gotovo okomito spušta. Da vam se zavrti u glavi.

Selenija zine otvorenih usta. Betamecheu cvokoću zubi.

“Tebi... tebi... ne pada ti valjda na pamet ovuda se spustiti?” zamuckuje Betameche.

“Sigurno si to nećemo uskratiti!” odgovara Arthur koji teškom mukom prikriva uzbuđenje.

Vozač pruža ruku izvan automobila i aktivira potiskivač koji oslobađa vozilo. Astral jurne okomito i doseže nevjerojatnu brzinu. Čovjek bi očekivao da je automobil bez motora tiši od običnog, no Selenija i Betameche toliko urlaju da su glasniji od kolone traktora. I Arthur viče, ali od veselja. Koliko li je samo puta sanjao da je u tom automobilu, da osjeća ono o čemu je mogao samo sanjati dok ga je rukom gurao niz tobogan!

Astral stiže do donjeg dijela kosine, do mjesta gdje se tobogan povija i prati razinu tla. Pritisak je tako silovit da su putnici prilijepljeni za sjedala. Bolid kroz kupaonicu prolazi supersoničnom brzinom i ide prema vratima.

“Nećemo proći!” viče Selenija gledajući kako se približavaju tankom traku svjetla.

“Ma hoćemo!” uvjerava je vozač koji je to iskušao već stotinu puta. Samo, iz ove je perspektive to znatno dojmljivije nego svisoka i Arthuru se srce steže dok gleda kako im se vrata primiču punom brzinom. Ne može se obuzdati te zatvara oči, a čitav automobil potresa potmuli zvuk u trenutku kad prolaze ispod vrata.

Da je mrvicu veći, Astral ne bi prošao, a Arthuru je sada jasno odakle ogrebotine na krovu bolida. Peče ga savjest što je tako često svoga psa optuživao da se igrao automobilom i ošteti ga svojim očnjacima.

Selenija položi dlanove na upravljačku ploču i stidljivo se pridigne. Automobil i dalje juri jednakom brzinom, no Arthur sve ima pod kontrolom.

“Evo, ovo je moja soba!” izjavljuje on mašući rukom, kao da ih je doveo u posjet piramidama.

Selenija baca pogled na tu divotu koju ljudi nazivaju krevetom, na divovske predmete koji su po tlu poslagani kao sfinge u pustinji. Arthur spretno vozi slalom između igračaka.

“Zar su sve to igračke?” zabrinuto pita Betameche.

“Da, nakon povratka su me razmazili! Archibald je htio nadoknaditi ona četiri Božića koja je propustio. Usred kolovoza slavili smo Božić!” objašnjava Arthur smiješeći se.

Betameche se uistinu pita kako se netko može igrati tako čudovišnim predmetima, osobito kad je poznato da se od najobičnije ljuske lješnjaka može načiniti koliba, a od malo mekšeg lista najsmješniji trampolin na svijetu. Astral sam od sebe usporava, a Arthur ga parkira ispred predivne lokomotive.

“Promjena prijevoznog sredstva!” ponosno izjavljuje mladac.

“Ponovo?” žali se Betameche. “A kakav je ovo stroj?”

“To je vlak, i riječ je o prilično *cool* prijevoznome sredstvu, vidjet ćeš!”

“Je li i on brz?” pita Selenija upitno promatrajući golemu lokomotivu.

“Dovoljno brz da se ne dosađuješ, i dovoljno spor da možeš uživati u krajoliku”, odgovara Arthur kao da citira neku mudru izreku.

A možemo se okladiti da je taj izraz preuzeo od svoga djeda, jer Archibald se, kao pravi veliki putnik, stotine puta vozio vlakom. Prije nego što će njegov otac kupiti automobil, i Arthur se nekoliko puta vozio vlakom, no ovo će mu biti prva vožnja minijaturnim vlakom.

“Lijepo molim dragu nam kraljevnu da se udostoji”, kaže Arthur klanjajući se.

Naravno, učinio je to napola šaljivo, no Selenija to nije uočila. Prešlo joj je u naviku da joj se stražari klanjaju kao pripadnici kraljevske obitelji. S mnogo zanimanja pregledava vagon. Riječ je o vagonu-restoranu koji je u kompoziciji posljednji u nizu.

“Rado bih nešto pojela!” uzdiše Selenija sjedajući za stol.

“Uf... s uslužnim će djelatnostima biti malo teže! Željezničko osoblje je u štrajku! Mogao bih vojsku zamoliti da nam nešto skuha, no svi su moji olovni vojnici u ratu”, izjavljuje šaljivo Arthur.

No njegov je humor malo “istančan” za Seleniju. Osim toga, često se veli: “Gladan želudac nema uši.” U Selenijinu bismo slučaju međutim uši trebali zamijeniti osjećajem za humor.

“Gladna sam!” urla kraljevna širom otvorenih usta, kao oštriga koja zahtijeva plankton.

“Eh... ni makac, ja... pogledat ću što mogu učiniti!” izjavljuje mladić kojeg obuzima panika da bi mu njegova ljubljena kraljevna pred očima mogla umrijeti od gladi.

Poglavlje 8

Otvoraju se vrata hladnjaka. Čovjek bi rekao da je riječ o reklami, tako je lijepo popunjen. Nažalost, ništa od svega toga nije za Seleniju. Marguerita iz hladnjaka vadi svoj lijepi, kristalni, brušeni bokal koji je ponovo pun njezine slavne limunade.

“Zašto si tog neznanca pozvao da uđe u našu kuću?” šapće baka prekoravajućim tonom.

“Ne znam. Vjerojatno zbog njegova glasa. Zvučao mi je poznato. Malo promukao glas, pomalo ohol. Tog sam čovjeka već negdje vidio”, odgovara tiho Archibald češući si tjeme.

“Njegovo se lice ne zaboravlja lako, a ako ga doista poznaješ, uvijek postoji košmar koji će ti pomoći da ga se prisjetiš!”

“Upravo mi to i nedostaje, jedna moja Marguerita, malo pamćenja. Ne mogu se prisjetiti lica s kojim bih povezao taj glas.”

“Huh, huh!” čuje se slabašan glas znatno nježniji od Maltazardova. U kuhinju je upravo ušla Rose. Ruke je toliko bole da ih drži ispred sebe, a prsti su joj rašireni kao da suši lak na noktima.

“Ne uspijevam otvoriti slavinu u kadi!” žali se ona pušući u ruke da bi ublažila bol.

“Evo me!” viče Archibald istovremeno joj pružajući ledeni bokal.

“Drži, obujmi rukama bokal, to će ti ublažiti bol!”

Rose to i čini, te uzdiše od zadovoljstva.

“Oduzi piće našem gostu u dnevnu sobu. Moram razgovarati s tvojom majkom.”

Rose potvrdno kima glavom i već je spremna napustiti kuhinju, kad je Archibald zaustavlja.

“Jedna sitnica: naš gost je iznimno... ružan. Da ne kažem unakažen. Prilično je to dojmljivo, no pokušaj se obuzdati i samoj sebi reći da je njemu ipak zasigurno teže živjeti s tim nego tebi”, objašnjava strpljivo djed.

“Bez brige”, odgovara Rose umiljato se osmjehujući. “Svake subote volontiram u bolnici i već sam vidjela ljude u užasnim stanjima. U početku mi je bilo grozno, no sad sam se privikla. Više me gotovo ništa ne može šokirati!” izjavljuje ona samouvjerenom prije nego što će veselo cupkajući ući u dnevnu sobu.

Maltazard stoji okrenut prozoru. Promatra vrt koji mu izgleda nepoznato, premda ga poznaje napamet. Ne prepoznaje čovjek lako vlastitu kuću kada je promatra iz zrakoplova. Do njega dopire zvuk glasnih i brzih koraka. To je Rose u modernoj suknji koja joj ne dopušta korake duže od deset centimetara.

Kralj tame u svojoj rukom šivanoj krinki tada se okreće i dočekuje Rose sa širokim osmijehom. Čovjek se zapravo treba dobro potruditi da shvati kako je zapravo riječ o osmijehu. Rose to više nalikuje na krokodila koji gazeli kaže “ptičica”. Mlada se žena istoga trena kaje što je prije ulaska namjestila naočale na nos.

Ona zastaje, duboko udiše i počinje urlati iz sve snage. Pritom se rukama hvata za glavu. No, da bi to učinila, iz ruku je morala ispustiti bokal koji se razbija u milijun komadića, baš kao i nekoliko stakala na prozorima koja nisu mogla izdržati silinu njezina krika.

Rosein je vrisak Armanda probudio iz vegetativnog stanja. Iznenada se pridiže i zauzima obrambeni stav s britvicom u ruci.

“Rose? Drži se! Stižem!”

Okreće glavu u svim smjerovima da bi vidio gdje je neprijatelj, a tada ga uočava u zrcalu, ima užasnu bijelu bradu. I Armand tad urla, prije no što shvati da je neprijatelj zapravo on sam i da mu je lice premazano pjenom za brijanje. Shvaća koliko je glup i uzdiše, saginje se iznad umivaonika da bi uklonio tu glupu bradu koja ga čini znatno starijim. Okreće slavinu i voda pritječe u velikim količinama.

A upravo je to ono čemu se Darcos nadao, da će netko napokon otvoriti jednu od tih prokletih slavina kako bi ga vodeni pritisak iščupao iz rupe u kojoj je zapeo. Mogli bismo se zapitati odakle Darcosu ta nevjerojatna sposobnost da ispod vode tako dugo ostane bez zraka, no kada se zna da mu je majka bila iz roda vodozemaca, onda bolje shvaćamo kako taj strašni ratnik može srušiti rekorde dostojne morskih kornjača.

Darcos se ne sjeća svoje majke. Maltazard ju je ubio dok je Darcos još bio malen. No ona je svome suprugu ostavila nekoliko

nezaboravnih uspomena. Jer upravo se zahvaljujući njoj Gospodar tame svakoga dana sve više raspada. Darcosu bi bilo neizmjereno drago da je od majke naslijedio tu sposobnost trovanja dodirom. No i u tom bi slučaju otrovao isključivo vlastita oca, budući da je neprestano prilijepljen za njega.

Darcos je zapravo bio nesretno dijete odgojeno u mržnji i nasilju. Nikada nije spoznao ništa drugo. No što bi s njim zapravo bilo da je odrastao u drukčijem okružju? Da je imao nježne i uvijek prisutne roditelje? Prijatelje? Djevojke? U mladosti nije osjetio ništa od svega toga. Jedina nježna gesta kojom ga je otac ikad počastio bilo je to što ga je imenovao zapovjednikom carskih postrojbi, i to upravo na dan kada ga je napustio.⁴

Darcos je sada prepušten samome sebi i više nije izložen nikakvom lošem utjecaju. Slobodno može odlučiti kako će dalje. Hoće li nastaviti biti zao i loše se ponašati ili će pak odabrati put dobrote i dobrih djela. Trenutačno se ne čini da je spreman promijeniti se, prije bi se reklo da želi jednom za svagda stati na kraj svojim zakletim neprijateljima, te se uz cijev uspinje čeljusti stisnutih kao zamka za vukove, u lovu na Arthura i njegove prijatelje.

U potrazi za bilo kakvom hranom za izglednjelu kraljevnju, Arthur skače s igračke na igračku. Bile bi joj dovoljne i najobičnije mrvice, a s obzirom na to koliko je Arthur neuredan, bilo bi čudno da ih negdje i ne pronađe. Evo, dosjetio se. Ispod kreveta si je načinio skrovište u kojemu su Alfred i on redovito užinu jeli daleko od znatiželjnih pogleda. Naravno, znatno je zabavnije jesti ispod kreveta nego u kuhinji, no ta se navika nikome nije svidjela, osobito ne Margueriti koja se morala izvijati da bi počistila ostatke, dok je u kuhinji dovoljan jedan potez krpom da bi se obrisao linoleum.

Arthur ispod kreveta grabi velikim koracima i uskoro pronalazi nekim čudom nedirnuti keks. Riječ je o suhome keksu s maslacem spravljenom prema recepturi iz Nantesa. Arthur se penje na keks i s užitkom izbliza promatra lijepa slova urezana u keks. Pravi filigranski rad, kaže samome sebi prije nego što će skupljenih nogu skočiti na rub keksa da bi odlomio komadić.

Arthur se brzo vraća u vlak i ispred Selenije postavlja velik komad kolača: “Što je to?” pita ona s natruhom gađenja.

“To je lokalni recept! Keks načinjen od maslaca iz Bretanje!”

Kao da joj govori o nekom dalekom planetu, Selenija širom otvara oči.

“To je sigurno ukusnije od jajašaca vretenaca koje jedete po cijele dane!” pridodaje Arthur prije nego što će izaći iz vlaka.

Prilazi golemom transformatoru i iz sve snage pritišće ručicu koja dovodi struju. Uključuje se veliki crveni indikator, a Arthur se raduje. “Ukrcaj!” viče on kao dobar šef stanice.

Lokomotiva zviždi i zahuktava se kao harmonika. Arthur počinje trčati i uskače u stražnji dio vagona. Ovaj vlak ne smije propustiti.

Pomalo zadihan, prilazi stolu za kojim se Betameche prežderava keksom kojeg Selenija nije ni okusila.

“Vrlo je ukusno!” pokušava razgovijetno izgovoriti Betameche usta punih keksa. “Pomalo nalikuje na lijeporoge, samo bez meda.⁵”

Usprkos toj zamamnoj usporedbi, kraljevna i dalje ne želi jesti, nego samo promatra sobu koja defilira ispred prozora.

“Hajde, kušaj! Moraš uvijek kušati prije nego što kažeš da nešto ne voliš!” drži joj Arthur prodiku. “Nije li i to zapisano negdje u onoj vašoj Velikoj knjizi?”

“Ne!” dovikuje mu Selenija, hladno poput praznog hladnjaka.

“Eh, pa to je veliki propust! A Vijeću ću predložiti da i to zapišu u knjigu!” odgovara Arthur u šali.

“Moraš biti Minimejac da bi imao pravo na taj se način obratiti Vijeću! Nije to svakome dopušteno!” dobacuje kraljevna koju je glad učinila neugodnijom nego inače.

Arthur odsijeca komad keksa i krajnje ga nehajno kuša.

“No, ako me sjećanje ne vara, ja sam se oženio Minimejkom, i ne samo to, oženio sam se kraljevnom. Tim brakom ne samo da sam postao jedan od Minimejaca nego i mogući budući kralj, a zahvaljujući tome, siguran sam da me nitko neće odbiti kao člana Vijeća!”

Seleniji podrhtavaju uši, a to je znak da će uskoro uzavreti.

“Osim, naravno, ako se moja kraljica tome ne usprotivi, u tom ću slučaju ponizno prihvatiti njezinu odluku!” vješto dodaje Arthur, kako ekspres-lonac ipak ne bi počeo zviždati.

Selenija, baš kao i sve ostale kraljevne, nikada nije bila otporna na laskanje. Nevoljko se smiješi i otkida komad keksa koji kuša vrhovima usana.

“Ukusno je, ha?” pita Betameche punih usta i pijucka oko sebe.

Selenija ne odgovara, nego samo kraljevski nastavlja grickati keks. No izgledniji joj želudac glasno kruli. Arthur sa zadovoljstvom svjedoči dvoboju volje i instinkta. Dvoboju ponosa i zdravog razuma.

Glava se opire i kratko odbija, no želudac se grči i teško mu se može oduprijeti. Mozak brzo odustaje od borbe, a Selenija se baca na svoj divovski kolač i grize ga sa svih strana.

“Bilo je i vrijeme!” uzvikuje Arthur koji se raduje toj pobjedi zdravoga razuma.

Vlak ponovo zviždi kao da slavi pobjedu, a njegov zvižduk odzvanja posvuda, sve do kupaonice gdje njegov neobičan zvuk dopire do ušiju koje nisu gluhe.

Dvije dugoprste i kvrgave ruke hvataju se za rub kade za tuširanje, a zatim se pojavljuje i Darcosova ružna glava. Oduvijek je imao gadnu njušku, a mržnja vidljiva u njegovu pogledu čini je samo još ružnijom.

Darcos skače na tlo i osvrće se oko sebe da bi dokučio odakle dopire taj čudan zvuk stroja. U daljini, ispod vrata vidi Arthurov vlak koji juri prema drugim vratima, vratima koja vode na hodnik. Kompozicija iščezava, a Darcos vrije od bijesa.

Izluđuje ga to što vidi da su istodobno i tako blizu i tako daleko, a budući da nitko još nije izumio stroj za smanjivanje udaljenosti, morat će smisliti neko drugo rješenje. Darcos se osvrće oko sebe i uočava biciklista u žutom dresu koji je naslonjen na kadu.

“Hej, ti!” doziva ga Darcos.

Bude li čekao odgovor, morat će biti prilično strpljiv. I to ne zato što je biciklist iznimno nepristojan, nego jednostavno zato što mu ne može odgovoriti, budući da je načinjen od plastike. No, bio on od plastike ili ne bio, Darcos nema milosti prema onima koji ne iskažu poštovanje prema Njegovu Kraljevskom Veličanstvu. On, dakle, izvuče mač iz korica i razbija jadnog sportaša. Povijest nam ne kazuje je li prethodno pobijedio na biciklističkoj utrci Tour de France, no da je ping-pong loptica, sigurno bi osvojio prvo mjesto. Jer odbio se o sve zidove prije nego što se zabio u reklamu za *Tour*.

Darcos promatra bicikl kojim sigurno nije teže upravljati nego gamulom. Sjeda na prometalo i kreće kako zna i umije. Spretan je koliko i jednogodišnje dijete koje je tek shvatilo što je ravnoteža. Njegov se ratnički duh veoma brzo prilagođava svim situacijama, tako da je u samoj blizini vrata već ovladao tom neobičnom životinjom i postigao veliku brzinu. No koliko god bio brz u prilagodbi, Darcos je oduvijek bio veoma spor kada je nešto trebalo shvatiti. Kad je, primjerice, shvatio da visina bicikla nije sukladna visini otvora ispod vrata, već se nosom zabio u njih. U Arthurovu sobu ulijeće bicikl bez vozača. Bicikl tako u slalomu prolazi pokraj nekoliko čelnih plastičnih biciklista i prvi ulazi u cilj. Prvi je put u povijesti Tour de Francea bicikl bez vjernog mu vozača proglašen pobjednikom.

Armand dotrčava i kao kroz ciljnu liniju prolazi kroz vrata dnevne sobe.

“Što se događa?” pita izbezumljeno, a zatim pronalazi svoju ženu koja s gazom na glavi leži na kauču.

“Ništa to nije, samo je... pala, kao i obično!” odgovara Archibald koji odavno više ne broji sve padove svoje kćeri.

Armand se istoga trena baca do nogu svoje supruge i već je na rubu suza.

“Draga moja, jesi li dobro? Odgovori mi!” zamuckuje on lupkajući je po ruci.

Armand je pomalo izgubljen. Okreće se ulijevo i pogled mu pada na Maltazardovo zašiveno lice.

“Je li... je li opasno, doktore?”

To samo znači da su mu suze toliko zamutile vid, da je Frankensteina zamijenio s liječnikom. No Maltazard mu to ne uzima za zlo. Čak je polaskan njegovom zabludom.

“Ako ste mislili na mene, onda sam uvjeren da će sve s vremenom doći na svoje, a ako ste mislili na svoju ženu, uvjeren sam da će preživjeti!” odgovara šaljivo on.

“Oh, hvala vam, doktore! Hvala!” uzvikuje Armand oduševljen tom viješću.

Čak ga hvata za ruku i blago je stišće. A to je nešto što nipošto nije trebao učiniti.

“Dobro, a sad me pustite!” zabrinuto će Maltazard koji zna koliko mu je krhka krinka.

Armand je, međutim, presretan i doktorovu ruku protresa kao osušenu granu stabla šljive. Ta usporedba zapravo i nije tako loša, jer Maltazardova odjeća puca sa svih strana, a na vidjelo izlazi njegova stara i osušena koža, hrapava kao kora nekog stabla.

“Prestani, budaletino!” viče on iznenada, a uvijek je šokantno kada jedan liječnik tako drekne na vas.

No, bijes nikada nije dobar savjetnik, jer on Maltazardu kida krinku. Na vidjelo tada izlazi njegov istinski identitet. On nije ljudsko biće, a još je manje liječnik. To je M Prokletnik, Knez tame.

Armand otire oči da bi obrisao suze radosnice. Bolje da nije. Istoga trena pada u nesvijest, na svoju suprugu, te se čini kako njima dvoma taj kauč služi isključivo za padanje u nesvijest.

Marguerita istoga trena poskakuje unatrag, a Archibaldu sine: “Znao sam ja dobro da sam već negdje čuo taj užasni glas!” raduje se starac posve nesvjestan opasnosti koja mu prijete.

Maltazard sa sebe trga ostatke odjeće, te se s određenim užitkom ponovo nalazi isključivo u svojoj kraljevskoj odori. Skida i pokrivalo za glavu ispod kojega se ukazuje njegova prekomjerno izdužena glava, a s ruku skida smiješne rukavice koje mu samo stežu ruke.

“Aah! Ovako se osjećam ugodnije!” izjavljuje on zamahujući plaštem.

“Lijepo sam ti rekla da ne puštaš neznance u kuću!” šapće Marguerita i glas joj naravno zvuči prijekorno.

“Ovo nažalost nije neznanac”, odgovara joj blago suprug. “Dopusti mi da ti predstavim gospodara Necropolisa, zapovjednika Sedme Zemlje, M-a Prokletnika čije ime već samo po sebi donosi nesreću.” Maltazard se smiješi slušajući to kratko predstavljanje, a zatim se saginje u predivan naklon.

“Čast mi je biti u vašem društvu, gospođo Marguerita!”

“Odakle mi znate ime?” šapuće starica koju zabrinjava ta bliskost. “U jednom drugom životu imao sam čast promatrati vas u vašoj kuhinji, i moram priznati da ste na mene tom prilikom ostavili dubok dojam. Nemam, naravno, nikakva dara donositi bilo kakav sud o jelima koja spravljate, jer moj je jezik neosjetljiv na sve, pa čak i na mučenje. No oduvijek sam cijenio ljubav, predanost, pa čak i

gorljivost koje su pratile pripremu pojedinih jela. Prisjećam se tako one čokoladne torte koju ste stotinu puta iznova spravljali sve dok vam nije savršeno uspjela. Volim takvu tvrdoglavost. I u mojoj obitelji postoji ta karakterna crta.”

“Samo što se vi tvrdoglavošću služite da biste pljačkali i uništavali, a ne da biste spravljali torte!” umiješa se Archibald kojeg je ovaj govor pomalo izivcirao.

“Rezultati su možda drukčiji, no osobine su iste, a ja si ovom prilikom dopuštam uputiti vam komplimente, Marguerita!”

Maltazard se ponovo nakloni na najelegantniji mogući način. “Htio sam vam čestitati i prije, no nekoć sam bio visok samo nekoliko milimetara, a glas mi, koliko god moćan bio, nije bio ništa glasniji od zvuka ljuske lješnjaka koja puca. A danas je drukčije”, kaže on, a lice mu krasi osmijeh koji ne nagoviješta ništa dobro. “Moj glas je dobio na snazi i dubini. I sam je sada postao zastrašujuće oružje. Dopuštate li mi da vam to i pokažem?” pita on pristojno.

“Tvoji govori na mene nikada nisu ostavljali osobit dojam, Maltazarde!” odsječno odgovara Archibald koji je na trenutak zaboravio da već i samo Maltazardovo ime donosi nesreću.

“Uistinu?” uživa gnusno stvorenje. “Pa ipak bih te mogao natjerati da zadrhtiš izgovorim li samo slovo kojim si me trebao nazvati, a ne ime kojim si na sebe privukao nesreću.”

“O kojem to slovu on govori?” zabrinuto će Marguerita.

“O slovu kojim počinju naša dva imena, draga Marguerita!” odgovara Gospodar tame monstruozno napinjući pluća. “O slovu M!” izgovara on urlajući iz sve snage.

A snage doista ima. U kući sve leti. Stolnjaci, sagovi, zavjese. Prozorska stakla eksplodiraju. Prozori izliječi iz šarki. Sjedala se sama od sebe pomiču. Čak i glomazna komoda nezaustavljivo klizi prema stražnjem dijelu prostorije.

Ciklon zahvaća stubište i vrti se oko vlaka. U vagon-restoranu vlada sveopća panika, a naši se junaci kako znaju i umiju drže za ukrasne šipke u unutrašnjosti vagona. Vjetar je tako silovit da je vlak u nekoliko navrata gotovo iskočio iz tračnica. Žličice lete i vrte se u krug, a jedna od njih udara u električnu utičnicu. Usprkos silini vjetra, vlak usporava.

Marguerita u dnevnoj sobi odnosi silovit zračni potisak i baca je uza zid, nekoliko centimetara od tla. Jedino je Archibald, uz nadljudske napore, ostao gdje je i bio. Jakna mu je rastrgana, kosa raščupana, no nitko ga i ništa neće natjerati da se pomakne.

Maltazardu nestaje daha i uragan se udaljava kroz uništene prozore. Od Margueritine lijepe dnevne sobe nije ostalo više ništa, a Archibald je jedino što još stoji na mjestu. M dolazi do daha i čudi se što vidi da starac još stoji na istome mjestu. Uspio je uništiti kuću, no nije uspio pokoriti tog starca i silno ga živcira taj osjećaj poraza.

“Trska se povija, ali ne lomi, Maltazarde. Da si više obraćao pozornost na prirodu koja te okružuje, naučio bi lekciju. A znao bi i da za oluje, koliko god velik hrast bio, grom bira upravo tebe!”

Maltazard gundđa i šakom uništava i posljednji stolić koji je još ostao čitav. Glupa je to i nepotrebna gesta kojoj je jedina svrha smiriti živce i probuditi Rose.

Mlada žena se pridiže na kauču, koji ju je tijekom njezina komatoznog stanja nježno primio u svoj zagrljaj, i namješta naočale. No, to joj nije ni od kakve koristi, jer stakla na naočalama su joj popucala od Maltazardova krika. To bolje, zapravo, jer tako barem ništa ne vidi, pa neće ponovo pasti u nesvijest kada vidi da je novi gost još ružniji od prethodnog.

“Jesam li dugo spavala?” pita ona Maltazarda koji više nije sklon pristojnome ponašanju.

“Nedovoljno za moj ukus!” odgovara on udarajući je šakom u glavu, te ona ponovo pada u nesvijest.

Arthur silazi s vlaka i procjenjuje nastalu štetu. Vilice i žlice razbacane su po tlu, kao i komadići najrazličitijih predmeta. Gomila tragova silovite i neočekivane oluje.

“Samo jedna osoba može izazvati ovakvu kataklizmu!” mrmlja kraljevna polažući ruku na mač.

“Okani se oružja, Selenija! Ovaj put uistinu nisi dorasla borbi s njim! Radije mi pomози da nas ponovo prikopčam u struju!” kaže Arthur povlačeći je za rukav.

Pas Alfred zatišje je iskoristio da se kroz razbijeni prozor uvuče u dnevni boravak. Liže ruku Margueriti koja se uspjela odlijepiti od zida

u koji se gotovo zabila. Ona s odjeće uklanja prašinu i teturajući prilazi svome suprugu.

“Zašto nam nisi odmah rekao zašto si došao, umjesto da sve uništiš?” pita djed.

“Ali uništenje je moj slatki grijeh!” odgovara Maltazard polažući ruku na prsa, kao da govori o nekoj slastici. “Postoji li išta uzbudljivije od udarca nogom u kulu od karata i gledanja kako se ona ruši? Ne podižemo li takve kule potajno se nadajući da ćemo ih vidjeti kako se ruše?” obrazlaže Maltazard hodajući uzduž i poprijeko uništenom dnevnom sobom. “A koje to carstvo nije izgrađeno na ruševinama nekog koje mu je prethodilo? Nisu li ruševine tu da bismo na njima podigli nešto još ljepše, više, moćnije? Uništenje u čovjeku budi želju da nadvisi samoga sebe. Zahvaljujući rušenju koje umjesto njega činim, čovjek samo dobiva na vremenu!”

“Dobiva na vremenu koje ti koristiš samo da bi dodatno rušio!” uzvraća Archibald užasnut takvim riječima.

“Istina. To je začarani krug. Vi gradite, ja rušim, vi ponovo gradite, a ja iznova rušim! Kada li će se samo prekinuti taj začarani krug?” kaže on glumeći da jadikuje.

Archibald nema odgovora. Kao ni Marguerita.

“Možda nas baš ta oprečnost i drži u ravnoteži? Nije li upravo krug najsavršeniji geometrijski oblik?” pridodaje Maltazard ponosan na zorni primjer kojim se poslužio.

“Doista je riječ o savršenu obliku...” priznaje Archibald.

“Dobro se ne može odijeliti od zlog, dobri moj Archibalde. Previše su potrebni jedno drugome. To je vezivo koje povezuje naša dva svijeta!”

Poglavlje 9

U međuvremenu, Arthur i Selenija zajedničkim snagama u utičnicu ponovo uspijevaju utaknuti maleni utikač. Vlak se ponovo pokreće, a naša su tri junaka prisiljena trčati da bi ga sustigla. Arthur uskače u stražnji dio vlaka i istoga trena Seleniji pruža ruku da joj pomogne da se popne.

“Požuri se, Betameche!” viče njegova sestra gledajući ga kako kaska za vlakom.

“Ne mogu, torba mi je preteška!” odgovara kraljević na rubu snaga.

Vlak se sada već zahuktao, a Betameche iz sekunde u sekundu sve više kasni za njim.

“Arthure! Učini nešto!” viče kraljevna koja kao da od svoga kraljevića očekuje da raspolaže svim mogućim čudesnim moćima.

Arthur je zbunjen, no što je čovjeku poticajnije od kraljevine koja vas pogledom preklinje i bezgranično vam vjeruje? Arthur zna da na raspolaganju ima samo jednu sekundu da se nečega dosjeti, prije nego što izgubi princezino srce i čitavog Betamechea.

“Betameche pazi, iza tebe je... jeti!” urla Arthur.

Smicalica mu polazi za rukom i strah daje krila Betamecheu koji obara sve brzinske rekorde i uskače u stražnji dio vagona. Maleni je kraljević izveo takav skok da se odmah našao u unutrašnjosti vagona, i to nakon što se pri doskoku zakotrljao. Selenija se smije i pljeska se po bedrima.

“Stvarno si pravi ćelavi gamul!”

Arthuru je taj izraz posve nepoznat, no pretpostavlja da bi “ćelavi gamul” trebalo biti isto što i “pokisla kokoš”.

“Stvarno te dobro zeznuo s onim ‘Iza tebe je jeti!’” ruga se kraljevna oponašajući Arthura.

Betamecheu to očito nije pretjerano smiješno, a lice mu je i dalje napeto.

“Zapravo ja... nisam pretjerano lagao!” odgovara Arthur trudeći se da pritom previše ne uznemiri kraljevnu.

Selenija se iznenada prestaje smijati i mršti se. Betameche trese glavom da bi joj pokazao da je pogriješila. Jer neki jeti doista trči za vlakom, premda mu vide samo gadnu njušku, a Selenija ga ne vidi zato što joj je iza leđa.

“Malo mi je nedostajalo da nasjednem!” dobacuje im Selenija kroz smijeh. “No, znate, nisam se ja jučer rodila! Takvih sam se šala naslušala i prije no što si se ti rodio, jadni moj Betameche! Znam da nema nikakvog užasnog jetija koji trči za vlakom!” izjavljuje ona osvrćući se i shvaćajući koliko je... pogriješila!

Alfred slijedi vlak i njuška mu je prilijepljena za platformu. Kraljevna ispušta neljudski vrisak od kojega bi svaki mikrofon eksplodirao. Instinktivno se baca u naručje Arthuru koji bolje nije ni tražio.

“To zapravo nije jeti, nego pas, a zove se Alfred”, nježno joj veli Arthur. “Jeti je još krupniji i znatno ružniji!”

“On... je li pripitomljen?” zamuckuje kraljevna koja teškom mukom prikriva koliko je zapravo izbezumljena.

“Bilo bi pretjerano reći da je pripitomljen, recimo da me sluša kada i njemu to odgovara!”

Arthur proviruje iz vagona i viče:

“Alfrede! Odlazi! Plašiš kraljevnu!”

Pas istoga trena napinje uši. Doista je svoga gospodara vidio ondje, u sasvim malenom izdanju, u stražnjem dijelu vagona, no uopće ne čuje što mu govori, jer glas mu je vrlo slabašan.

“Vidite? Uistinu me nikada ne sluša!” zaključuje očajno Arthur. Ne može ni zamisliti da ga Alfred uopće ne čuje premda je glasno vikao.

Vlak prolazi pokraj loptice za tenis koja je ondje zasigurno ostala nakon igre. Arthuru iznenada sine: silovito nogom udara u golemu lopticu kako bi dočarao svoj nogometni talent. No bolje bi mu bilo da je prethodno razmislio. Lopta je stotinu puta veća od njega i udarcem u nju samo si je gotovo slomio stopalo. Sada po čitavom vagonu skače na jednoj nozi i urla od bola.

“Što to pokušavaš?” pita Betameche koji nije ponajbolje shvatio pravila ove nove igre.

Arthura previše boli da bi mu odgovorio. Arthurov udarac nogom, međutim, ipak nije bio uzaludan. Povučena brzinom vlaka, lopta se

ipak počela polako kotrljati, a zatim i padati niz stube.

Alfred možda ništa nije čuo, no jasno je shvatio poruku, pa trči za loptom koja se spušta niz stube, presretan što se ponovo može igrati sa svojim gospodarom.

Betameche kroz prozor vagona promatra jetija koji se udaljava, a kraljevna si gracioznim kretnjama popravlja frizuru.

“Ipak smo izbjegli katastrofu!” uzdiše Betameche sjedajući pokraj Arthura koji si masira stopalo.

No tada odjekuje silovit zvuk koji kao da se narugao njegovim riječima: snažan udarac od kojega čitav vlak podrhtava kao da se na njega sručila planina. Naših troje junaka popadalo je po tlu i jedva se uspjelo grčevito uhvatiti za postolja sjedala.

Siloviti je potres bio kratak, a vlak je zatim normalno nastavio dalje.

“Što se to, dovraga, dogodilo?” dovikuje izbezumljeno Betameche.

A kada je već o vragu riječ, često mu vidimo samo rep, no u ovome mu slučaju vidimo krestu. Pojavljuje se Darcos, samo naglavce, odnosno njegovo lice u prozorskom okviru.

“Ku-ku!” uzvikuje on djetinjasto se osmjehujući, kao da se želi igrati slijepoga miša.

Naši junaci počinju urlati i trčati na sve strane. Ratnik uskače u vagon i iz korica izvlači svoj veliki mač. Prvi je udarac namijenjen Seleniji. Jadna kraljevna odlijeće i pada u dno vlaka a da prethodno nije uspjela ni iz korica izvući svoj čarobni mač. Kao istinski džentlmen, Arthur staje između njih, sučelice strašnome Darcosu koji od bijesa puše kao razjareni bik.

“Darcos! Smiri se!” autoritativno vikne Arthur.

Iznenaden tolikom odlučnošću, ratnik zastaje kao ukopan. No Arthurova je odlučnost samo privid, jer se pokušava dosjetiti što bi zapravo mogao reći.

“Hm... ne misliš li da je pravi trenutak da malo razgovaramo?” predlaže dječak blago se smiješeći.

A to je nešto što je posve zbunilo našega ratnika. Do sada su mu često predlagali da ruši, ubija, krade, muči, no rijetko su mu nudili razgovor.

“Razgovarati? O čemu?” izusti on blago se uspravljajući.

“O cijelom ovom nepotrebnom ratu, o patnjama koje nanosiš drugima, ali i sebi samome”, odgovara iskreno Arthur. “Svi imamo

probleme, boli s kojima se nosimo i ponekad je dobro razgovarati o svemu tome, zar ne?"

Darcos si stavlja prst u usta. To mu pomaže uvijek kada treba razmišljati.

"Hm... ne!" izjavljuje on nakon razmišljanja i nastavlja napad. Pognuvši glavu u posljednji tren, Arthur izbjegne čudovišnu oštricu.

"Pretpostavljam da je ova gesta kraj pregovora?" izjavljuje Arthur kojemu bi pametnije bilo da bježi.

Darcos se prepušta bijesu, a udarci pljušte sa svih strana. Našem je malom junaku sve teže izbjegavati ih. Skače sa stolova, preko rasvjetnih tijela, na odjeljke za prtljagu, no ništa mu ne pomaže. Nemoguće je umaći udarcima koji uništavaju sve što im se nađe na putu.

Darcos u komadiće reže čitav vagon. Svaki njegov udarac mačem doslovno kida bočne dijelove tog predivnog vlaka, točne replike modela Transcontinental s početka 20. stoljeća. Ratnik kojeg očigledno nitko i ništa ne može zaustaviti, putem razbija sve stolove. Posve iscrpljen, Arthur se naposljetku spotakne i padne na tlo. Darcos mu priđe, podigne mač i zadovoljno se smiješi, onako kako se često osmjehuju pobjednici. Darcos je međutim grdno pogriješio. Još uvijek nije pobijedio, a u trenutku kada je već bio spreman Arthura kao najobičniji sendvič presjeći na dva dijela, na njega se bacio Betameche. Junačka je to gesta koja pobuđuje divljenje. No istodobno je i potpuno nedjelotvorna, jer Darcos ga zamahom ruke skida sa sebe kao vlas kose koja mu je pala na rame. Jadni čovječuljak odleti i padne, a Darcos nastavlja s onim što je naumio. A namjera mu je Arthura sasjeći na komadiće. No onih nekoliko sekundi tijekom kojih je Darcos bio zaokupljen, Arthuru je bilo dovoljno da nestane. Darcos se živcira i u potrazi za svojom lovinom razbija preostale, još čitave stolove.

"Gdje si? Izadi, nemoj se skrivati kao krtica! Zar te je strah boriti se?" izjavljuje on nadajući se da će te izazovne riječi Arthura nagnati da izmigolji iz krtičnjaka.

"Ako se želiš boriti, tvoj sam čovjek!" čuje on iza svojih leđa.

Okreće se i ispred sebe zatječe Seleniju koja u rukama drži svoj čudesni mač.

Darcos kratko oklijeva, kao da ga je obuzeo napadaj pristojnosti.

“Oprosti, Selenija, ali... za tebe bi se prije moglo reći da si žena!”

“Još nisam! A to je baš dobro, jer ni ti još nisi odrastao muškarac!”
odgovara kraljevna.

Darcos ne može podnijeti da netko tako sumnja u njegovu muškost.

“Zapravo si nedovršen, nedostaje ti ono najvažnije: nemaš ni srca ni mozga!”

Poniženje ga boli kao strijela zabodena u prsa, no bilo bi to još bolnije kada bi doista imao srce. Darcos počinje urlikati kao divlja zvijer, a time kao da samo potvrđuje Selenijine riječi i činjenicu da je više životinja a znatno manje čovjek.

Ratnik silovito udari po čarobnome maču koji njegov mač zaustavlja kao da je riječ o najobičnijoj suhoj grančici. Darcos istog trena shvaća s kim, a poglavito s čim ima posla. Čarobni mač je nadaleko poznat po tome da onome koji ga posjeduje daje natprirodne moći. No onaj koji ga posjeduje mora se boriti za pravdu i jednakost. Mačem se može služiti isključivo onaj koji staje u obranu siročadi i udovica, on nikada nije na usluzi zločincu koji ih tlači. Dovoljna je već samo jedna zla misao da kamen postane težak kao stijena u kojoj je bio zatočen. Eto zašto Darcos ludi od ljubomore, bio je uvjeren da posjeduje najmoćniji mač u čitavome kraljevstvu.

Baca se na Seleniju silovitim udarcem, no ona ga, graciozna kao i obično, ponovo zaustavlja. Očajni ratnik ubrzava ritam i na njoj iskušava sve svoje poteze, čak i one najtajnije, no ništa mu ne pomaže. Čarobni mač niže obrane i zbunjujućom jednostavnošću odbija sve napade. Darcos ponovo napada, zadaje niz smrtonosnih udaraca koje osmisliti može samo izvještačeni um. A kako bi to i proveo u djelo, pritišće dugme na dršku i pojavljuje se još jedan, teleskopski mač. U zraku okreće dvostruki mač i iznova napada. Darcos tako brzo okreće oštrice da dvostruki mač nalikuje na elisu helikoptera. Selenija se smiješi i sve prepušta svome čarobnom maču. Sve se zbiva tako brzo da se više ne mogu ni brojiti razmijenjeni udarci. To, čini se, zabavlja Seleniju, a što se ona više zabavlja, to se Darcos više živcira i umara. Selenija koristi priliku da bi dodatno ubrzala i kraju privela tu smiješnu borbu. U samo jednoj sekundi, na dvanaest dijelova presijeca Darcosove mačeve.

Zaprepašten, ratnik padne na koljena. Arthur izlazi iz skrovišta i prilazi Seleniji.

“A sada ćeš ostati gdje jesi ili ću se stvarno naljutiti!” prijeti Darcos napinjući prsa.

Poniženje je potpuno i Darcos više nema snage za borbu. Baca se kraljevni pred noge i počinje cmizdriti.

“Oprosti, kraljevno Selenija! Nemoj mi zamjeriti! Tako sam odgojen! Učili su me samo ubijati i krasti, ali u dubini duše, nisam baš tako loš lupež!”

Nije potrebno ništa više da bi se kraljevna sažalila, a rado bi mu i glavu pomilovala da nema onih oštrica koje mu krase kacigu.

“Znam, Darcos!” izjavljuje ona nježno se osmjehujući. “Čak sam uvjerena da si bio dobar dječak, dok si još bio malen.”

“Da, jako dobar!” cmizdri on milujući kraljevnina stopala. “Jako dobar, sve dok me otac nije naučio da budem veoma zao!”

Darcos tad iznenada kraljevnju hvata za stopala i silovito povlači. Zatečena, Selenija gubi ravnotežu i pada na tlo, a odurni Darcos hvata čarobni mač.

“Oh, Bože moj!” uzvikuje kraljevna koja odmah shvaća koliko je pogriješila.

Darcos se cereka kao hijena.

“Hrabra si, Selenija, ali srce ti je prečisto za borbu! Rat je umijeće namijenjeno muškarcima!” ponosno dovikuje on.

“A glupost je isključiva osobina ratnika!” odgovara Arthur koji je odlučio privući pozornost da bi Selenija bila pošteđena.

To mu i polazi za rukom, a Darcos bjesni:

“Platit ćeš za uvredu koju si mi nanio, a u tvome je interesu da se dobro boriš ako želiš završiti kao trofej u mojoj dnevnoj sobi.”

“Oh! Pa to je čast koja me istinski potiče na borbu!” izjavljuje mladi Arthur prije nego što će iznenada odgurnuti luster koji se ispred njega klatio.

Darcosa luster udari posred lica, no on to, čini se, doživljava kao da ga je okrznuo suhi list.

“Pripremi se da umreš kao junak!” uzvikuje gordo Darcos.

“Lako je to reći kada u rukama držiš čarobni mač!” odgovara Arthur.

Ratnik promatra svoj mač i čini se da dijeli njegovo mišljenje.

“Da, istina!” izjavljuje on prije nego što će kriknuti i na Arthura nasrnuti kao nosorog na vretence.

Borba je sada još manje ravnopravna, jer čarobni mač čini čuda. Darcos sada odsijeca čitave komade vagona koji padaju i razbijaju se na tlu. Krajnje usredotočen, Arthur udarce izbjegava kako zna i umije te uspijeva šmugnuti kroz maleni otvor koji vodi na krov. Darcos srlja prema otvoru, no on je preuzak za njega. Ali tako neće i ostati! Nekoliko zamaha čarobnim mačem i Darcos otvor proširuje kao da je od pire-krumpira. Ratnik skače na krov vlaka i nastavlja dvoboj.

Arthuru nestaje snage i pravo je čudo što još uvijek uspijeva izbjegavati udarce. Pokreti su mu sve nespretniji i osjeća se da se svemu bliži kraj. Darcos dobro vidi da mu je protivnik sve slabiji, te kao svaki dobar ratnik, tu priliku koristi da ubrza ritam. Arthur se više ne može opirati i naposljetku se spotiče. Leži na tlu, na krovu vagona, prepušten na milost i nemilost tom krvoločnom čudovištu. Darcos prilazi, unaprijed uživajući u pobjedi.

“Dobro si se borio, mali. Tvoju ću prepariranu glavu postaviti na zid točno iznad kamina!” kaže on najozbiljnije, uvjeren da na taj način odaje počast svome protivniku.

Arthur ne odgovara. Nema što odgovoriti. Može samo ustanoviti vlastitu nemoć. Poraz. Pogriješio je kada je pomislio da može biti junak. Samo je desetogodišnji dječak koji je previše riskirao za svoju dob. Fatalistički promatra Darcosa koji mu iznad glave podiže čarobni mač. Zna da njegov protivnik neće imati milosti. No u djetinjim mu se očima iznenada rađa tračak nade. Biti bez milosti je grijeh, baš kao i egoizam, zločestoća ili želja za osvetom. A Darcos ima baš sve mane koje čarobni mač jednostavno ne može podnijeti. Uskoro bi, dakle, to trebao i pokazati onome tko ga drži u rukama.

“Milost, gospodaru moj!” počinje cmizdriti Arthur kako bi ratnika dodatno nagnao na grijeh.

“Nikada!” urla u zanosu Darcos i upada u zamku.

Još malo podiže mač koji iznenada mijenja boju i postaje težak kao Eiffelov toranj. Darcos pada, a mač se zabija u krov vagona. Zaprepašten tom čarolijom, ratnik se osvrće da bi shvatio što se zapravo dogodilo. Neće baš stići bogzna što shvatiti, jer vagon prolazi ispod vrata Archibaldove radne sobe čiji donji rub Darcosa

udara posred nosa. Udarac je tako silovit da je za vrata ostao prilijepljen kao muha za muholovku. Vlak zalazi u potkrovlje, dok Darcos klizi niz vrata i beživotno pada na tlo.

Poglavlje 10

Armand se pak polagano budi iz kome. Pridiže se i kao da ne shvaća zašto mu supruga u ovo doba dana hrče na kauču. A ne shvaća ni zašto je čitava dnevna soba uništena.

“Što se dogodilo?” pita on Archibalda trljajući si zatiljak.

“Imamo gosta”, odgovara starac upirući prstom u Maltazarda.

Armand uočava užasnoga M-a i odmah je spreman ponovo pasti u nesvijest. Noge ga više ne slušaju, koluta očima, no tada mu Archibald neočekivano priljepljuje pljusku, što je zapravo prava stvar kada netko želi pasti u nesvijest.

“Dosta je bilo, Armand! Malo dostojanstva! Poslije ćeš pasti u nesvijest!” naređuje starac neočekivano odrješitim glasom.

Armand se istog trena budi, kao da je netko usred noći upalio žarulju.

“A moji sljezovi kolačići?” dobacuje mu Maltazard kojeg sjećanje još uvijek dobro služi.

“Hm... da, odmah!” odgovara Armand i kako zna i umije, brže-bolje ide prema kuhinji.

Marguerita je izbezumljena. Prilazi svome suprugu i hvata ga za ruku. Starac joj miluje ruku, no u ovakvoj je situaciji zaista teško nekoga utješiti. Najbolje bi bilo prekinuti ovu noćnu moru.

“Mislim da znam što želiš, Maltazarde. Poštedi moju obitelj, pa ću ti to i dati!”

Maltazard se smiješi. Uvijek je pod dojmom kada ispred sebe vidi nekog inteligentnog kao što je on.

“Dajem ti svoju časnu riječ!” izjavljuje on, polažući ruku na srce, no svi dobro znaju da je lišen srca.

“Časnu riječ? Pa ti nemaš časti!” odgovara starac.

“Griješiš! Kada sam te bacio u tamnicu u Necropolisu, sjeti se da sam ti obećao da te neću ubiti budeš li me svakoga dana poučio nečemu novome, a obećanje sam i održao, zar ne?”

Archibald ne može ništa reći, jer je to točno.

“A danas ti dajem novo obećanje. Daj mi ono po što sam došao, a ja ću otići iz tvoje kuće. Odnosno... iz onoga što je od nje ostalo!”

“A moja obitelj?” pregovara djed.

Maltazard više nije tako opušten, jer mu pošteđivanje života nije baš najjača strana.

“Pristajem! Kao veliki gospodar, što i jesam, u svojoj ću velikoj blagosti poštediti život tebi i tvojoj obitelji!” pristaje on nakon što je duboko uzdahnuo.

Archibald je spreman ukazati mu povjerenje, no ipak se čudi što dogovor nije popraćen brojnim dodatnim uvjetima.

“Pod jednim uvjetom!” izgovara napokon Maltazard koji se ne može pohvaliti da je ikoga iznenadio.

“Slušam”, odgovara djed koji zapravo nema izbora.

“Čim pronađem savršeno mjesto, moji će mi robovi podići palaču. A kada palača bude gotova, zahtijevam da mi Marguerita svake nedjelje donosi svoju nadaleko poznatu čokoladnu tortu s čokoladnim mrvicama i indijskim oraščićima!”

Znalo se već da je Maltazard gurman, ali ne i da je baš toliki. Archibald se mršti i duboko udiše prije nego što će se usprotiviti tom uvjetu.

“Prihvaćam!” dovikuje Marguerita koja tako Archibalda izbacuje iz pregovora, a svima je jasno da se Marguerita ne šali. “Svake ću nedjelje točno u devet sati dolaziti pred tvoju palaču s onim što tražiš.” Glas joj zvuči tako odlučno da se nitko i ne usuđuje posumnjati u njezine riječi, a Maltazard može samo odati počast tolikoj odlučnosti.

“Bilo je i vrijeme!” dobacuje on široko se osmjehujući, premda svi dobro znaju da to biće jednostavno pojma nema što je to sreća.

Selenija je na krovu vagona i uzima mač što ga je Darcos zabio u krov. Hvata držak, a oštrica iz lima izlazi kao iz pijeska. Ono što je od vlaka preostalo polako ulazi u stanicu smještenu u podnožju Archibalдова radnog stola.

“Terminal, iskrcavanje!” dovikuje Arthur, sretan što je do kraja puta došao neozlijeđen.

Prilaze mu Selenija i Betameche koji su pomalo u strahu od afričkih maski obješenih na zidovima, a koje nalikuju na portrete isklesane u planinama. Stotine knjiga koje leže na tlu nalikuju na blokove kuća koji oblikuju beskrajne ulice u kojima je, kako se čini, nevjerovatno lako izgubiti se. Arthur prilazi jednoj od svojih igračaka ostavljenih usred igre. Riječ je o dizalici na čijem je kraku obješena kabina.

“Kamo nas to još namjeravaš voditi?” zabrinuto pita Selenija koja se u kabini osjeća jednako nelagodno kao u ljusci oraha.

“Ono za čime tragamo je gore, na djedovu radnom stolu! Betameche, hoćeš li odavde uspjeti svojim nožićem potisnuti onu ručicu tamo?”

Betameche pogleda dotičnu ručicu, veliku crnu izbočinu nasred daljinskog upravljača.

“Bez ikakvih problema!” odgovara on, siguran u sebe, ili prije u svoj nož s dvjesto funkcija, a koji bi se, kada bi imao dar govora, narugao tako banalnoj i jednostavnoj misiji.

Mladi kraljević uzima nož, cilja daljinski upravljač i pritišće tipku kojom se aktivira dvadeset sedma funkcija. Desetak predivnih leptira izlijeće iz noža i zadovoljno odlijeće.

“Ups! Oprostite, uvijek tu funkciju pomiješam s ‘leptirenjem granula’!”

Betameche ponovo cilja i pritišće tipku za funkciju sedamdeset dva. Fantastično zelen i poprilično ogavan ispljuvak pokreće ručicu na daljinskome upravljaču. Kabel dizalice istoga se trena napinje, te se kabina s naših troje veseljaka polako počinje uspinjati.

“Aah! Ovo je ugodnije od vlaka!” raduje se Betameche spremajući nož.

Selenija se saginje da promotri okoliš. Sve je to novo za nju, a na podu leže stotine njoj nepoznatih predmeta. Nema pojma čemu bi sve te razbacane stvari uopće mogle služiti. Zamislite da se maleno dijete sa sela iznenada zatekne navrh nebodera u New Yorku. Eto, upravo se tako trenutačno možda osjeća Selenija.

Za razliku od nje, Arthur dobro poznaje ovu prostoriju i ništa mu ovdje nije nepoznato. Ono što ga, međutim, zanima jest odurni ispljuvak koji je izletio iz Betamecheova noža.

“Kakva je to točno odurna tekućina izletjela iz tvoga noža?”

“Punoglavčeva slina”, odgovara Betameche kao da je to nešto najnormalnije na svijetu.

“A čemu zapravo može služiti punoglavčeva slina u jednom takvom nožu?” pita Arthur ne skrivajući gađenje.

“Pa... to nam je glazura za torte od gusjeničjih jaja!” izjavljuje on sliježući ramenima, kao da je to nešto što se podrazumijeva.

Srećom, Arthur nije pojeo previše keksa s maslacem iz Nantesa, jer bi u protivnom već odavno sve isprovraćao preko ruba kabine.

Kabina stiže do kraja kraka dizalice, odnosno tik do površine stola. Naš se junak penje na rub kabine i u skoku prelazi na stol. Selenija zatim čini isto, samo naravno znatno gracioznije.

“Ja ostajem ovdje!” kaže Betameche. “Čuvat ću nam leđa!”

Selenija nije ni naivna ni blesava. Dobro zna da njezin brat takvo što ne predlaže zato što ga je neočekivano obuzelo junaštvo, nego zato što ga užasava već i sama pomisao na to da bi trebao preskočiti ponor između kabine i stola.

“Lijepo od tebe!” odgovara ona s podsmijehom. “Ti ćeš se, dakle, obračunati s Darcosom ako se on pojavi, tako da mi možemo do kraja ispuniti svoju misiju?”

“Ah... tako je!” zamuckuje maleni kraljević koji je tek sada postao svjestan u kakvu je zamku upao.

Arthur i Selenija uspinju se planinom načinjenom od knjiga i najrazličitijih predmeta naguranih uz rub stola.

Za to se vrijeme ispod vrata provukla jedna sjena. Zastrašujuća, premda tek nekoliko milimetara visoka sjena. Darcos je već ustao. Izgubio je nekoliko oštrica s krijeste, no zvijer je i dalje živahna, premda obzirnija nego prije.

Betameche koji je na straži jednostavno ne može ne uočiti ga, jer nalikuje na žohara koji trčkara po bijelim pločicama. Maleni kraljević pokušava zazviždati da bi upozorio Arthura, no strah mu je posve paralizirao čeljusti, pa mu preko skupljenih usana ne prelazi baš nikakav zvuk. S mačem s tri oštrice u rukama, Darcos uskače u vlak i pomno pretražuje prvi vagon. Betameche pokušava zvižducati uz pomoć prstiju, no zvuk što ga ispušta beskrajno je smiješan i više nalikuje na šuštanje plina.

Za to su se vrijeme Arthur i Selenija uzverali i na posljednju knjigu te trenutačne planine.

“Kamo točno idemo?” pita kraljevna koju počinje obuzimati umor. “Tamo, do prve police!” odgovara Arthur upirući prstom u strop. Lijepe su knjige ondje brižljivo poslagane, što samo svjedoči o tome koliko im osobite pažnje Archibald posvećuje. Između dvije knjige nalazi se malena bočica.

“Ako je moj djed nije premjestio, ona će nam omogućiti da narastemo i zaustavimo onog prokletog Maltazarda!”

Selenija poskakuje kao i uvijek kada čuje da netko izgovara to ime, te zamalo pada. Arthur je hvata u posljednji tren.

“Oprosti!” ispričava se dječak i na licu mu se vidi da mu je istinski žao.

Arthur zapravo vrlo dobro zna da izgovaranje čitavog M-ova imena donosi nesreću: a nesreća često ulazi na vrata, najčešće bez kucanja. A kao da želi provjeriti istinitost tog nesretnog praznovjerja, Maltazard ulazi u prostoriju. Njegova je sjena još čudovišnija od sinove, jer ona je viša od tri metra.

Selenija i Arthur su se ukočili u mjestu, Betamecheu podrhtavaju uši, a Darcos podiže nos prema tom njemu tako poznatom smradu truljenja. U radnu sobu ulazi i Archibald, a iza njega i pas s lopticom u ustima. Alfred se, međutim, zaustavlja na vratima. Prići preblizu Maltazardu za njega bi bilo preveliko iskušenje i mogao bi ga ugristi za nogu. Archibald uočava uništeni vlak koji leži na ranžirnome kolodvoru.

“Oh! pogledajte-samo ovo! Još jedno djelo Alfredovih zuba! Arthur će biti oduševljen kad to vidi!” bjesni djed uzimajući vagon u ruku.

Alfred je čuo svoje ime, pa maše repom. Arthur bi rado povikao da pas nije ni za što kriv, da je Darcos tako uništio vlak, no zna da njegovo urlanje ne bi bilo ni od kakve koristi. Glas mu je preslab i nikada ne bi dopro do Archibalda.

Djed pregledava vagon u kojemu je Darcos. Darcos, pak, po vagonu leti kao kamičak zatočen u čizmi, te se pridržava kako zna umije da ne bi ispao van.

“Pokušat ću to popraviti prije Arthurova povratka! Tako ćeš izbjeći kaznu!” kaže on blago psu kao starome suučesniku.

Archibald odlaže vagon na radni stol, a Darcos se baca ispod jedinog stola koji nije sasjekao. Stari profesor zatim promatra policu, broji knjige koje su na njoj i hvata onu sedmu. Arthur i Selenija stoje,

svatko s jedne strane, baš pokraj te famozne knjige i silovito mašu rukama. Ako nas već ne čuje, možda će nas vidjeti!' misli Arthur koji rukama maše kao da upravlja nosačem zrakoplova.

Archibald hvata knjigu i nježno je podiže s njezina mjesta. Arthur promatra knjigu koja pokraj njega prolazi kao golemi parobrod kojemu on i nije prijeko potreban da bi isplovio iz luke.

"Djede, ovdje smo! To sam ja, Arthur!" viče dječak na sav glas i drhti kao perce, no nikakve koristi od toga. Archibald zavlači ruku između dviju knjiga i uzima malenu bočicu. Arthur i Selenija nemoćno gledaju kako im velika boca u nepovrat odlazi ispred nosa.

Betameche se toliko priljubio uz stijenku kabine da mu zubi udaraju o lim, te tako stvaraju sitan zvuk koji bi se mogao pripisati nekom kukcu. Maltazard je istoga trena načulio uši. Takvi mu zvukovi uvijek potiču tek, a on obožava slatkiše, osobito ako su svježi i kratko umočeni u vruće ulje. Vođen zvukom, polako se primiče Betamecheu koji je sada posve izbezumljen, te samo jače cvokoće zubima, što ga dovodi u opasnost da ga Maltazard još lakše pronađe. Archibald, međutim, M-u staje na put i pokazuje mu bočicu.

"Evo, ovo je ono po što si došao. Ispunio sam obećanje, a sada ti ispuni svoje."

Maltazard bočicu pažljivo hvata svojim zgrčenim prstima. Tekućina je lijepe žućkaste boje, pomalo nalik na med.

"Tko mi može jamčiti da je ovo prava bočica?" pita Maltazard odmjeravajući Archibalda od glave do pete kako bi na njegovu licu otkrio trag moguće laži.

"Vjerojatno ne znaš čitati, no možeš barem pogledati sliku, zar ne?" kaže djed prstom upirući u etiketu.

Gospodar tame ne voli kada ga netko tako zadirkuje, pa Archibaldu malo nedostaje da zbog toga bude kažnjen. Ogavni M promatra etiketu i pogledom prelazi preko tri crteža. Na prvome je najobičniji čovječuljak, na drugom taj čovječuljak ispija tekućinu, a na trećem je tako velik da više ne stane u crtež. Osoba zaista mora imati negativan kvocijent inteligencije da ne shvati o čemu je riječ.

Istodobno, nekoliko metara niže, Darcos stoji na stražnjem balkonu vlaka. I on maše rukama i viče iz sveg glasa: "Oče! Oče! Ovdje sam! To sam ja, Darcos!"

Maltazard doista nešto čuje, nešto jedva zamjetno, nalik na Puštanje koje ga na nekog podsjeća.

“To sam ja, tvoj sin! Nisam mrtav!” urla Darcos tako glasno da mu pucaju glasnice.

Otac ga je sada čuo, te pogledom traži odakle bi mogao dopirati taj nazalni glas. Darcos zna da je blizu cilja, no više ne zna što bi trebao učiniti da bi privukao očevu pozornost, pa zato i uzima mač i iz sve ga snage baca prema ocu. Mač se zabija u Maltazardov obraz. Lecnuo se, zaprepašten odvažnošću tog komarca. Rukom prelazi preko lica da bi pronašao mjesto gdje je uboden i pronalazi žalac. Prstima ga čupa i znatiželjno promatra, jer to nije običan žalac. Riječ je o maču kojeg bi prepoznao među tisućama drugih, jer to je mač koji je osobno dao gravirati za svoga sina, na njegov prvi rođendan. Maltazard istoga trena počinje vrebati i pogledom diskretno tražiti svoga mladunca.

“Ah! Bilo je krajnje vrijeme!” puše Darcos koji je već počeo očajavati.

No, traga li Maltazard doista za svojim sinom ili je već shvatio da je Darcos vjerojatno pošao u potjeru za Arthurom i Selenijom koji jamačno također tragaju za bočicom? Maltazard polako prilazi polici i pogledom prelazi preko ogromne praznine koju je iza sebe ostavila knjiga koja nedostaje. Arthur i Selenija uočavaju tu prijetnju, pa se povlače unutra kako bi se sakrili u sjeni. No, Gospodar tame ima tako prodoran pogled da mu nijedna sjenka ne može odoljeti. Maltazard stiže oči da bolje vidi te naposljetku uočava naših dvoje junaka.

“Oh, ne!” uzvikuje Betameche koji svjedoči toj tragediji.

“Oh, yes!” oduševljenje Darcos koji počinje plesati od sreće. Selenija zauzima borbeni stav s čarobnim mačem u ruci, no trebala bi, nažalost, biti čarobnjak Merlin da se izvuče iz ovako teške situacije. M se sotonski osmjehuje i već je spreman pružiti ruku, kada Archibald iznenada knjigu broj sedam vraća na njezino mjesto, a ona za sobom povlači i naše junake koji bivaju prignječeni između knjige i zida iza nje.

“Dobio si što si htio, Maltazarde. A sada te molim da, kao što si i obećao, napustiš ovu kuću!”

M Prokletnik bi volio reći Archibaldu da mu je unuk iza leda, zaglavljen između dvije knjige, no zna i da je Archibald u stanju učiniti nemoguće da spasi unuka. Draže mu je, dakle, ništa ne reći i pobjeći s blagom. Poslije će se već moći vratiti sa svojom novom vojskom i uništiti tu ljupku obitelj. A kada bi do borbe i došlo, današnja bi bila previše neravnopravna da bi u njoj mogao istinski uživati. Maltazard se tako okrene i ide prema izlazu.

“Tata?” šapće Darcos i pruža ruku prema ocu koji ga ponovo napušta.

Silno bi volio povikati, no nikakav mu zvuk ne prelazi preko usana, kao da je napokon shvatio da bi taj napor ionako bio uzaludan.

I Archibald sada izlazi iz prostorije i iza sebe brižljivo zaključava vrata.

Poglavlje 11

Darcos je zaprepašten. Oči mu se pune suzama. Više se ne može ni pomaknuti, razočaranje ga sasvim paralizira. Betameche se saginje preko ruba svoje visoke kabine i uočava Darcosa koji na svome balkonu stoji očajan kao Julija nakon Romeova odlaska.

Arthur i Selenija pronašli su prolaz u dnu police, te skaču na gomilu knjiga na radnome stolu.

“Pazite! Tamo, u vagonu!” viče Betameche koji je uvjeren da šapće.

Darcos je čuo tu prijetnju, no previše je očajan da bi reagirao. Arthur polako proviruje iza vagona i uočava Darcosa.

“Čuvaj se, još je podliji od svoga oca!” šapće kraljevna.

No ratnikov je očaj preočit, Arthur ga osjeća duboko u srcu, te se usuđuje prići mu.

“Slušaj, Darcos, znam što osjećaš i... shvaćam tvoju bol.”

Ratnik jedva podigne pogled. Ne osjeća više ni želju da se bori.

“Ni moj otac često nije uz mene. U gradu je da bi pronašao posao, a mene je cijelo ljeto ostavio s djedom i bakom. Teško mi to pada, no znam da me u dubini duše ipak voli”, nježno kaže Arthur koji, kako zna i umije, pokušava objasniti neobjašnjivo.

“No, s vremena na vrijeme... ipak je uz tebe?” pita Darcos jedva čujnim glasom.

Arthur oklijeva, no mora mu reći istinu.

“Da, s vremena na vrijeme.”

Darcos duboko uzdahne te sjedne na rub balkona.

“A to i jest moj problem. Moj otac, on *nikada* nije uz mene! Čak ni s vremena na vrijeme. Nikada mi ne tepa, nikada ne mazi, nikada me zapravo i ne pogleda.”

“Ali ipak barem ponekad razgovarate?” zabrinuto će Arthur.

“Obraća mi se samo da bi me prekorio ili mi izdao naredbe, najčešće i jedno i drugo istodobno! Pitam se je li me ikad uopće

volio!" isповijeda se Darcos, a zvuči kao da je izgovorio zabranjenu, niz godina skrivanu rečenicu.

Arthura iznenađuje njegova iskrenost. Čak mu se ni najbolji prijatelj u školi nikada nije tako povjerio.

"Ne bih htjela prekidati vaše muške razgovore, ali moramo dovršiti misiju!" umiješala se uvijek jednako samouvjerena Selenija.

Darcos se doima utučeno. Vjerojatno bi volio nastaviti razgovor da bi shvatio što ga zapravo muči.

"Darcos, mislim da bi najbolje bilo pitati ga!" izjavljuje iskreno Arthur.

"Kako to misliš?" odgovara Darcos koji više ne zna o čemu je riječ. "Otići ćeš do svoga oca, stati pred njega i otvoreno ga pitati: 'Voliš li me, tata?'"

"A zatim?" pita Darcos koji očekuje odgovor.

"A zatim... ne znam što zatim, no bez obzira na njegov odgovor, barem te to pitanje više neće tištati!"

"Nisam baš shvatio", odgovara Darcos zbunjujuće iskreno.

Istina je da su mu mentalne sposobnosti ograničene i da bi mu netko trebao dati nekoliko neurona kako bi shvatio neke stvari.

"Ostavit ćemo te na miru, pa ćeš tako imati vremena da razmisliš o svemu!" prekida ih Selenija koja Arthura povlači za ruku.

Darcos ih samo bespomoćno promatra kako odlaze.

"A ja... mogu li poći s vama?" pita on kao da je tu rečenicu izgovorio protiv vlastite volje.

Arthur je ganut tim istodobno neočekivanim i dirljivim pitanjem. Tko bi prije samo nekoliko sati rekao da će Darcos tako otvoreno pokazivati svoju gotovo djetinju osjećajnost? Selenija zasigurno ne bi.

"Sve je to vrlo lijepo, Darcos, no ne možeš samo tako promijeniti stranu na kojoj se boriš. Već cijelu vječnost proganjaš Minimejce. Premda je moj narod poznat po milosrđu, ipak mu treba vremena da oprostí krvniku koji ga je desetkovao!"

Darcos polako saginje glavu.

"Shvaćam i... žao mi je", odgovara on iskreno.

Selenija je u sve većoj neprilici i sve joj je teže obuzdati osjećaje.

"Čini mi se da je nužno jedno prijelazno razdoblje. Riješi probleme sa svojim ocem, a ja ti obećavam da ću Vijeću predočiti slučaj kako

bi ga proučili!”

“Stvarno?” raduje se Darcos kao dijete kojemu je netko obećao skinuti Mjesec s neba.

“Dajem ti časnú kraljevninu riječ!”

Ratnika obuzima lavina osjećaja, preplavljuje ga ugodno bockanje koje ga šaklja po čitavu tijelu, te više ne može obuzdati ni osmijeh ni suze koje same teku. Darcosa pomalo obuzima panika pred tim što ga preplavljuje i rado bi pozvao liječnika. Kada bi postojao liječnik njegove veličine. No liječnik mu zapravo uopće nije potreban, jer dijagnozu je lako utvrditi. Darcosa su siloviti osjećaji obuzeli zbog kroničnog pomanjkanja ljubavi. Lako je, dakle, prepisati mu lijek. Darcos se mora otvoriti drugima želi li da se i drugi otvore njemu. Velika je to istina koja je zahvaljujući nepromjenjivosti zaslužila da je i zapisu na sto jedanaestoj stranici Velike knjige.

Kabina dodiruje tlo i naši je junaci istoga trena napuštaju. “Apsolutno moramo sustići M-a!” dovikuje Arthur koji kao da nešto traži.

“Znam da ga moramo sustići, no kako si mislio da ćemo to učiniti ovako kratkih nogu?” odgovara Selenija.

“Odgovor na to pitanje trebao bi biti parkiran negdje ovdje!” odgovara Arthur koji pogledom pretražuje okolicu.

Iza napola srušene kule od karata napokon pronalazi ono za čime je tragao: predivan džip američke vojske koji je osobno prepravio. Skinuo je obične kotače i zamijenio ih traktorskim, zahvaljujući čemu vozilo izgleda kao Big Foot.

“Oh, ne! Pa nećemo se valjda ponovo voziti u jednom od tvojih vozila smrti!” prosvjeduje Betameche.

“Eh, pa, ako ti se ovo ne sviđa, onda možeš trčati za nama!” šali se njegova sestra dok sjeda u prednji dio vozila.

Betameche se kratko duri, a zatim im se pridružuje.

“Spremni?” pita Arthur čije usne krase nestašan osmijeh.

“Hm... da, pretpostavljam da jesmo!” odgovara Selenija hvatajući se za zaštitni krovni luk.

Arthur potiskuje ručicu na bočnoj strani automobila te tako uključuje električni motor. Superdžip poskakuje prema naprijed i kreće punom brzinom. Arthuru je potrebno nekoliko trenutaka da ovlada strojem i vozi slalom između gomila knjiga prije nego što

istinski preuzme nadzor nad cjelokupnom situacijom. Džip tada ubrza i jurne prema vratima.

“Jesi li siguran da će proći?” pita Selenija misleći na visinu vozila.

“Nema šanse!” odgovara Arthur kako bi sve izbezumio.

Automobil samo što se nije zabio u vrata, no Arthur u posljednji tren uočava malenu pukotinu u drvetu u koju skreće i zatvara oči. Komadići drveta lete na sve strane, a zaštitne šipke postavljene umjesto krova doslovno su iščupane iz svojih postolja. Dobro je što su naši prijatelji pognuli glave, jer bi u protivnome okončali bez glave kao Marija Antoaneta.

“Da si gamulom upravljao ovako kako upravljaš ovim vozilom, odavno bi ti oduzeli vozačku dozvolu!” viče Selenija iz sve snage zbog vjetra koji joj šiba lice.

“Da? Zar je za upravljanje gamulom potrebna dozvola?”

“Da, a potrebne su ti i dvije ako upravljaš dvogrbim gamulom!”

“I kod nas moraš položiti vozački ispit želiš li upravljati motornim vozilom, no ja još nisam dovoljno star da bih ga polagao!”

“Zar te nitko neće kazniti zato što voziš bez dozvole?” užasnut je Betameche.

“Hoće! Ali ne znam kako me policija uopće može ščepati, budući da sam visok samo dva milimetra!” odgovara Arthur vozeći slalom između nekoliko bijesnih mrava.

“Kretenski vozač!” viče mrav pokraj kojeg proljeće bolid.

Džip u punoj brzini prelazi preko odmorišta na katu, ispred tvrdokrilca skrivenog u sjeni. Kukac otvara svoje fosforescentne oči i poljeće za njima.

“Što to on radi?” pita Arthur promatrajući ga u retrovizoru.

“To je ophodnja!” uzvikuje Betameche.

Tvrdokrilac ih u brišućem letu prati svojim očima velikim kao reflektori.

“Ophodnja, ali kako je to moguće?” pita Arthur koji je uvjeren da sanja.

Kukac uključuje sirenu.

“S obzirom na to da svi mravi idu u jednome smjeru, te da si ti jedini koji je išao u suprotnome, uskoro ćeš biti proglašen odmetnikom od zakona!” objašnjava Selenija.

Arthur trese glavom kao da se želi osloboditi noćne more.

“Pa to je nemoguće!”

Tvrdokrilac se približava i izgleda veoma prijeteće.

“Krećete se u zabranjenom smjeru! Odmah zaustavite svoje vozilo!” više ophodnja nazalnim glasom.

“Pazi, nema šanse da ti oduzmu vozačku dozvolu, jer je ionako nemaš!” dobacuje Betameche u šali.

Arthuru međutim ne pada na pamet zaustaviti vozilo i tako izgubiti dragocjene minute tijekom kojih bi im Maltazard umaknuo. Arthur skreće u žlijeb koji se proteže duž zida kako bi pokušao pobjeći ophodnji, no leteći ih kukac slijedi bez ikakvih problema.

Džip prelazi preko mosta koji su sagradili mravi. Prolaz je ovdje uži, pa automobil prema mravima srlja kao kugla u čunjeve. Dok automobil prolazi, mravi se urličući bacaju s obje strane mosta. Kada je prešao most, Arthur skreće udesno i vraća se na odmorište. Za petama im je i dalje ophodnja lokalne policije. Arthur je prati u retrovizoru. Kratko još čeka da im se ophodnja približi, a zatim naglo upravljač okreće udesno. Tvrdokrilac je iznenađen tim iznenadnim okretom i ne uspijeva se zaustaviti. Srlja ravno u tiranosaura koji ondje vrebava iz busije. Premda je divovsko čudovište načinjeno od plastike, tvrdokrilac mu ulijeće ravno u širom otvorene čeljusti. Udarac je tako silovit, da puca opruga koja pridržava čeljusti i one se glasno zatvaraju. Od cijele su ophodnje preostala dva vrška krila koji proviruju s obje strane divovskih čeljusti.

I dalje vozeći, Arthur usput baca pogled na mjesto udesa i doima se zadovoljnim. Napokon se riješio policije.

“Ne treba nikada voziti preblizu vozila ispred sebe!” kaže on šaljivo, ali i s natruhom ponosa.

To je rečenica koju je bezbroj puta čuo iz usta svoga djeda kada bi se, na Margueritinu zamolbu, do grada vozili i išli u nabavu. No Archibald je, kao dobar vozač, često izgovarao još jednu rečenicu koja bi u ovim okolnostima također mogla biti korisna: “Tijekom vožnje, uvijek gledaj ispred sebe.” Arthur to i čini, ali sekundu prekasno. Šteta! Već je na rubu stubišta. Koliko god vikao i pritiskao kočnicu, nema im pomoći.

Džip u punoj brzini izlijeće na stubište. A Arthuru bi bilo bolje da se ne počnu kotrljati, jer je prolaskom ispod vrata uništio sve zaštitne krovne šipke. Automobil punom brzinom skakuće s jedne stube na

drugu, a naši junaci imaju dojam da su zatočeni u luna-parku strave i užasa. U usporedbi s ovim šok-tretmanom, vožnja u orahovoj ljusci nalikuje na higijensku šetnju.⁶

Budući da je najveća, posljednja stuba automobilu služi kao trampolin, te on doslovno polijeće i prelijeće nekoliko metara. Slijetanje je ipak najgore, a naših troje junaka pada ispod svojih sjedala. Automobil kratko vozi cik-cak, no Arthur ponovo sjeda za upravljač i preuzima nadzor nad strojem.

Na suprotnome kraju dnevne sobe uočava Maltazarda koji upravo prelazi preko kućnoga praga. Arthur grčevito hvata upravljač i srlja prema njemu. No na put mu tada staje jeti. Alfred maše repom, presretan je što mu pred nosom prolazi njegov omiljeni automobil. Osim toga, njegov ga je gospodar poučavao kako donositi najrazličitije predmete, pa mu se posve prirodnim čini da i ovu igračku uzme ustima. Arthur silovito okreće upravljač kako ne bi uletjeli u tu ogromnu njušku, dojmljiviju od one tiranosaurusove. Kako zna i umije, Arthur bježi između razbacanih ostataka dnevne sobe, no Alfred ih slijedi bolje od helikoptera.

“Arthure, učini nešto! Ne želim završiti u jetijevoj njušci!” preklinje Betameche.

“Čvrsto se držite!” dovikuje Arthur umjesto odgovora.

Automobil iznenada nestaje ispod komode. Alfred se zaustavlja ispred komada pokućstva i podiže uši. ‘Ne dolazi u obzir da se pomaknem dok se taj prokleti automobil ponovo ne pojavi’, veli pas samome sebi, tvrdoglav kao i njegova prijateljica mazga.

Džip ubrzo izlazi ispod komode, no na njezinu suprotnom kraju, i nastavlja put prema ulaznim vratima. Arthur pritišće gas, zaboravljajući nakratko da je njegov automobil samo igračka u kojoj ni gas ni kočnice uopće ne služe svrsi. Prava je to šteta, jer Archibald je za Maltazardom upravo zatvorio vrata i Arthuru su kočnice istinski prijeko potrebne ne želi li se zabit u vrata. Dječak silovito i naglo trza upravljač i u posljednji tren izbjegava sudar.

“Izgubit ćemo ga!” zabrinuto će Selenija koja kroz prozor gleda Maltazarda koji se udaljava.

“Nisam još rekao svoju posljednju riječ!” odgovara Arthur koji prema drugim vratima hita odlučan da više nikome i ničemu ne dopusti da ga zaustavi.

“Pazi!” urla Betameche.

Zahvaljujući fantastičnim refleksima, Arthur za dlaku izbjegava Armandovu plombu koja leži na tlu.

Zamislite samo kakva bi to katastrofa bila da se Athuru posred lica zabila plomba njegova oca! Nakon toga sigurno više nikada ne bi išao zubaru.

“Što je ono tamo?” pita Selenija pokazujući oduran komad olova.

“Pojma nemam”, odgovara Arthur usredotočen na cestu ispred sebe.

Džip se sada velikom brzinom približava stražnjim vratašcima. Selenija osjeća sve veću zabrinutost, jer se čini da je njezin vozač odlučio po svaku cijenu proći, pa makar i silom.

“Arthure, to je hrastovina! Tvoje će se vozilo razbiti kao običan komarac!” upozorava ga kraljevna pomalo stegnuta grla.

“Imaj povjerenja!” odgovara joj dječak smiješeći se kao Indiana Jones.

Automobil juri prema vratima i već je spreman smrskati se u njih, no vrata se iznenada pomiču pod pritiskom vozila. Arthur je prošao kroz vratašca za mačku koja se nalaze na kuhinjskim vratima. Selenija ispušta uzdah olakšanja što su se izvukli živi i zdravi.

“Evo, jesmo li mrtvi?” pita Betameche koji i dalje žmiri.

“Da! Možeš mirno spavati! Mi ćemo te već izvijestiti kada dođemo u raj!” odgovara mu sestra umorna od njegovih komentara.

Automobil prolazi preko malene natkrivene terase koja se proteže oko čitave kuće. Arthur skreće iza desnoga kuta da bi došao do prednjega pročelja. Maltazard je na trijemu i spušta se niz onih nekoliko stuba koje ga dijele od vrta. Niz one famozne stube uz koje se Simon policajac prvo nije mogao uspeti, a onda se ni spustiti niz njih.

Arthur je samo nekoliko metara od cilja, no sada se pita što bi zapravo mogao učiniti da zaustavi tu pokretnu planinu. Naskočiti na njega i uzverati mu se sve do ruke u kojoj drži bočicu? Ta mu se misija čini nemogućom. Ili zaletjeti mu se u gležnjeve i natjerati ga da se spotakne? Kada bi mu bočica ispala na zemlju, Arthur bi se mogao baciti na nju i ispiti njezin sadržaj. Eto, taj mu se plan sasvim sviđa, pa do daske pritišće gas da bi se barem okuražio, jer time uopće ne ubrzava.

Maltazard je već načinio nekoliko koraka u vrtu, kada je Arthurov automobil napokon izbio na trijem. Automobil polijeće, prelijeće nekoliko metara i zabija se u busen trave, nekoliko centimetara od Maltazardove pete. Automobil je potpuno zaustavljen, a Arthur može samo nemoćno gledati kako M nestaje u šumi.

“Kakav si to točno imao plan? Nisam sigurna da sam najbolje shvatila!” pita kraljevna, izivcirana što gleda kako joj neprijatelj bježi. “Bio je to loš plan!” priznaje Arthur mršteći se.

Armand je naposljetku pronašao paket sljezovih kolačića. Bio ga je tako dobro sakrio da ga Arthur ne pronađe, da više ni sam nije znao gdje je.

Armand ulazi u dnevnu sobu i u drhtavoj ruci pruža posve nov paketić.

“E-evo i-ih! Im-im-am i-ih!” upinje se on.

No Maltazard je otišao i iza sebe ostavio samo ruševine i prašinu. A Rose i dalje spava na svome kauču, kao da čeka rosu ili kraljevića na bijelome konju.

Archibald u jednom kutu nježno ziba Marguerita koja mu se stisnula u naručju.

“Je... je li otišao?” pita Armand pomalo razočarano.

“Da”, potvrđuje Archibald. “I nadajmo se da se više nikada neće vratiti!”

Poglavlje 12

Arthur bijesno korača kroz tu travu koja nalikuje na džunglu. Nogama udara sve kamenčiće na koje nailazi da bi na nečemu iskalio gnjev.

“Nema nikakve koristi od ovakvog trčanja za njim! Već je predaleko otišao!” dobacuje Selenija sa žaljenjem.

“Osim toga, za svaki njegov korak, mi moramo načiniti stotinu!” pridodaje Betameche koji se, shrvan umorom, baca na tlo.

Arthur bjesni, no ipak mora priznati očito, a to je da im hodanje ničemu ne služi i da ih samo mozganje možda još može izvući iz ovoga škripca.

“Moramo naći rješenje!” izjavljuje on i počinje hodati u krug, kao hrčak u svome kotaču.

“I to brzo! Prije nego što M probleme riješi na sebi svojstven način!” dopunjuje Selenija koja također počinje hodati u krug, samo u suprotnome smjeru.

“Moramo pronaći napitak od kojeg se raste!” zaključuje Arthur trljajući si sljepoočnice. “Pronaći napitak ili ga napraviti! No da bismo ga napravili, moramo doznati od čega se sastoji! Uvjeren sam da Archibald u svojim knjigama ima recept. Moramo se, dakle, vratiti u njegovu radnu sobu! Idemo!”

“Arthure, budi realan! Tvoj je automobil sada potpuno neupotrebljiv, a pješice će ti dotamo trebati nekoliko sati!” viče kraljevna.

Dva milimetra visok dječak izdaleka promatra kuću koja mu se doima poput neosvojive planine. Kraljevna nije u krivu, no Bogo-Matassalaji pretvorili su ga u istinskog ratnika koji ne može odustati od borbe.

“Ne mogu ovdje samo bespomoćno stajati, Selenija! Ne mogu prekrivenih ruku čekati da M osvoji moj svijet i uništi ga!” uzvikuje Arthur koji osjeća kako ga obuzima očaj.

“Možda imam rješenje”, izjavljuje sramežljivo kraljevna. Ispunjene neočekivanom nadom, oči mladog dječaka ponovo blistaju.

“Miro nam je tijekom nastave jednom govorio o tom napitku. A ja sam bila najbolja učenica!” kaže ponosno ona.

“Uvjeran sam u to!” odgovara Arthur koji nestrpljivo iščekuje nastavak priče.

“Riječ je o tekućini gustoj kao tijesto, veoma moćnoj, na bazi selenijele. A ako me pamćenje dobro služi, samo je jedna osoba može izraditi...”

Arthur se ukočio kao zec ispred mrkve.

“Pčela matica!” izgovara napokon kraljevna kako bi okončala napetost.

Arthur izgleda razočarano, jer pregovarati s pčelom maticom za njega je jednako komplicirano kao i odletjeti na Mjesec.

“Lakše nam je trknuti do djedove radne sobe i pretražiti knjige! Kako misliš pronaći maticu u nekoj košnici koja se nalazi bogzna gdje?”

Selenija mu upućuje osmijeh i zuri u njega svojim lijepim očima.

“A sada ćeš ti morati imati povjerenja u mene!” kaže mu ona samouvjereno.

*

Rose se polako budi. Miris sljezova kolačića što joj ga je njezin suprug prinio nosu počeo je djelovati.

“Oh! Lješnjak! Kako lijepo od tebe!” izjavljuje ona zureći u slatkiš. To što je oblikom zamijenila sljezov kolačić s lješnjakom nikoga ne bi trebalo iznenaditi, jer već svi znaju da je kratkovidna kao krtica, no zabrinjava činjenica što je zamijenila tako različite mirise. Maltazard ju je zasigurno prejako udario u glavu i pomiješao joj osjetila. Rose hvata sljezov kolačić i proždrljivo ga guta.

“Mmmm! Tako su ukusni ti lješnjaci!” izjavljuje ona oblizujući se, te tako potvrđuje da su joj osjetila ozbiljno poremećena.

Maltazard ju je dobrano protresao.

Kao da polaže vijenac na grob, Armand joj na glavu nježno polaže hladnu gazu.

“Odmori se, draga moja!” kaže joj suprug i prisiljava je da ponovo legne.

Rose se smiješi i dopušta da je njeguje.

“Gdje je Arthur?” pita ona iznenada posve nevino.

Kada bi pokraj nje bio Arthur u ovako ugodnom trenutku, osjećala bi se kao u raj.

“On... u svojoj je sobi!” zamuckuje otac uvjerljivo kao zubar koji čovjeku treba iščupati zub.

“Reci mu neka napiše zadaću i dođe mi je pokazati!” odgovara majka posve nepovezana sa stvarnošću.

Armand je zaprepašten.

“Ovaj... pa naravno! Idem iz ovih stopa!” kaže on izlazeći iz kuće u vrt, kao da se soba njihova sina nalazi između dviju jabuka.

Kao i obično, mnogo se toga događa slučajno. Armand je dobro postupio kada je otišao u vrt potražiti sina, jer prolazi samo nekoliko centimetara od njega.

Na Arthurovu žalost, centimetri se u zemlji Minimejaca mjere kilometrima, pa se on i ne trudi dozvati oca, budući da zna kako on nikako ne može čuti njegove povike. Arthur je usred cvijeta maka i svom snagom protresa njegove tučkove.

“Jesi li sigurna da to funkcionira?” pita dječak Seleniju koja sjedi na gornjoj latici.

“To uvijek urodi plodom!” uvjerava ga djevojčica koja obzor motri kao orao s vrha krošnje.

Arthur i dalje tresu tučkove kao da protresa najobičnija stabla šljive. Pojavljuje se Betameche ruku punih vretenčevih jajašaca. Sjeda pokraj sestre i počinje ih proždirati.

“Jesi li već vidio zeca koji bi odolio mrkvi?” pita on Arthura.

“... ne.”

“Pile koje bi odoljelo crviću?”

“Ne.”

“Gusjenicu koja bi odoljela listu kupusa?”

“Ne.”

“Gamula koji bi odolio hrskavim zrikavcima?”

“Ovaj... to još stvarno nisam vidio!”

“Eh, pa onda nikada nećeš vidjeti ni pčelu koja bi odoljela ovako lijepome cvijetu!” zaključuje Betameche prije no što će si u usta ugurati gomilu slatkiša.

Kraljevna se blago osmjehuje, ali ne bratovoj šali, nego zato što je ugledala ono što iščekuje već posljednjih pet minuta.

Pčela leti ravno prema cvijetu i prije cilja usporava kao golemi helikopter, lebdi u mjestu. Zamasi njezinih krila toliko su moćni da se Arthur teškom mukom opire silovitim udarima vjetra. Grčevito se drži za prašnike.

Pčela se prizemljuje i počinje crpiti nektar. Selenija joj skače na leđa i rukom se odmah hvata za dlačice koje kukcu rastu na vratu. Betameche u usta ugurava i posljednji zalogaj, te čini što i njegova sestra.

“A što bih ja sada trebao učiniti?” viče dječak da bi nadglasao paklenu buku leteće tvornice.

“Kada bude napunila spremnik, dodatno će se spustiti prije ponovnog polijetanja! Tada bi trebao skočiti na nju!” vičući objašnjava Selenija.

Arthur samo glupavo potvrdno kimne glavom, premda mu čitavo tijelo želi povikati “Ne”. No pčela je već završila svoju misiju. Divovska se crpka povlači iz tučka i životinja blago ponire, baš kao što je Selenija predvidjela.

“Sad!” dovikuje mu kraljevna.

Postoje trenuci kada je uistinu bolje ne razmišljati prije nego što se nešto učini, osobito kada je riječ o nečemu iznimno glupom. Arthur duboko udiše, ispušta krik da bi se ohrabrio i zatrči se prema ponoru. Zamislite kako trčite i skačete s hridine da biste sustigli helikopter, i bit ćete blizu tom prizoru.

Arthur slijeće na pčelino krzno meko kao paperje. Meko, ali i sklisko, tako da gotovo pada na tratinu. Na svu sreću, Selenija ga hvata za ovratnik i pomaže mu da sjedne iza nje. Arthur se silovito stišće uz nju kao utopljenik za komad plutajućeg drveta.

“Hej! Nemoj koristiti priliku da me ispipaš!” uzvikuje kraljevna koja ga pljeska po rukama.

“Oprosti, ja... nisam htio!” uvjerava je dječak, premlad i prepošten za tako zle primisli.

Betameche se grohotom smije.

“Namotaj si jednu dlaku oko ruke, pa ćeš biti čvršći od stabla koje raste iz zemlje!” savjetuje mu Betameche.

Arthur to i čini, no jednom se rukom i dalje drži za Selenijin pojas.

“Evo, to je prikladnije!” priznaje kraljevna uvijek vjerna protokolu.

Sada nam još samo preostaje nadati se da je gospođa pčela obavila svoju turneju, u protivnome će se zaustaviti na svakome cvijetu na koji naleti na putu do košnice.

Još uvijek je ondje, lijepa košnica obješena o granu velikoga hrasta koji je štiti, no posjetitelj koji joj se približava nije Arthur. To je Maltazard. Na svu sreću, zlikovca ta kanta meda uopće ne zanima, nego i ne pogledavši je, samo prolazi ispod. Ono što ga zanima nešto je dalje. Malena je to bara, zelenkasto-siva, gnusna i nimalo gostoljubiva. Maltazard se smiješi kao da se vratio kući. Podiže svoj plašt i ispod njega uzima cjevčicu iz koje pažljivo izvlači čep. Riječ je o fino izrezbarenom komadu bambusa koji je isprepleten kožnim trakama. Na dnu cjevčice može se vidjeti pedesetak fanatika naguranih jedni na druge koji su vjerojatno jedini preživjeli utapanje. Prisjetite se da je tijekom poplave koju je izazvao Arthur, a koja je uništila Maltazardovo kraljevstvo, zlikovac uspio pobjeći s nekolicinom najodvažnijih fanatika koji su tada bili pripadnici njegove tjelesne straže.⁷

Ta šačica fanatika nikada ga nije napuštala i beskrajno mu je odana.

“Hajde, janjci moji dragi! Konačno ćete udahnuti malo svježega zraka!” kaže on kao da se doista obraća ovcama.

Maltazard prilazi toj užasnoj bari i u nju istrese sadržaj cjevčice, odnosno hrpu fanatika. Otvara zatim i bočicu koju mu je dao Archibald i podiže je iznad glave.

“Kucnuo je čas osvete!” svečano objavljuje on.

Na površini bare, ratnici-fanatici nisu gubili vrijeme. Svaki je od njih ščepao po jednog mladog komarca i zajahao ga. Ti prekaljeni borci toliko su vični kroćenju komaraca, da im je za to potrebno samo nekoliko sekunda. Osim toga, mladi se komarac, kao što svatko zna, rađa na površini vode, a tijekom rasta prolazi kroz osjetljivo razdoblje.

I to u vrijeme kada je već dovoljno velik da se održi na površini vode, ali i nedovoljno jak da bi s nje poletio. A upravo se tom slabošću fanatici i koriste, te tako u slovo poštuju učenje svoga

gospodara koji savjetuje da se neprijatelja uvijek napada dok je još slab.

“Čuvala vas božica šume!” dovikuje on veličanstveno.

A čini to više iz navike, jer zapravo ne vjeruje ni u kog i ni u što, pa čak ni u tu nadaleko poznatu božicu. Polako, do posljednje kapi, napitak izlijeva u baru, a bočicu nemarno baca preko ramena.

Nekoliko se trenutaka ništa ne događa i Maltazard se već počinje brinuti. Je li ga Archibald možda izigrao i napitak zamijenio nekim bezazlenim sokom? No ako si postavlja to pitanje, to znači da loše poznaje starca koji se uvijek drži dane riječi.

Voda počinje ključati i na površini se pojavljuju oblici. Fanatici i njihove jahaće životinje rastu nevjerojatnom brzinom, sto puta brže od nabujka sa sirom. Nožice komaraca se izdužuju kao štule. Mišići fanatika bubre kao baloni u koje netko puše. U samo nekoliko sekundi, kukci veliki nekoliko milimetara dosegнули su veličinu helikoptera, tako da iznad bare sada lebdi čitava borbena eskadrila. Energично lepetanje krila komaraca nabire površinu vode. Buka je zaglušujuća, pa užasnuti tom invazijom, iz šume bježe svi njezini stanovnici.

Maltazard se može zadovoljno nasmiješiti. Ispred njega je ponovo njegova najdraža vojska. Istina, znatno je malobrojnija u usporedbi s onom iz najboljih vremena kada su tisuće fanatika ispred njega marširale u legijama, no vremena se mijenjaju, pa će i ta malena skupina plaćenika u prvo vrijeme poslužiti svrsi. Jer Maltazard naravno ne namjerava na tome i ostati. Nije došao samo terorizirati stanovnike šume ili preplašiti nekoliko ovdašnjih seljaka. Došao je osvojiti ovaj novi svijet i zavladatai njime. A da bi udovoljio toj ambiciji, potrebna mu je znatno veća vojska. No, sve u svoje vrijeme.

“Ne jedimo volove prije nego što povuku kola!” kaže Maltazard samome sebi, posve nesvjestan u kolikoj je mjeri izobličio prelijepu minimejsku mudru izreku. Original ima znatno dublje značenje zbog kojega Vijeće ni na trenutak nije oklijevalo zapisati je na desetu stranicu Velike knjige.

Mudra izreka zapravo veli: “Ne postavljajte volove ispred kola, nego ih iza privežite pojasom, baš kao i djecu.” Što nema nikakve veze s Maltazardovom verzijom, pa čak ni s onom koju je Archibald

jednom prilikom došapnuo kralju. A i tu vam verziju prenosim: “Ne trči pred rudo.”

Premda se nama, ljudima, ta verzija čini logičnijom i bliskijom, u zemlji Minimejaca nema nikakva smisla. Archibald je nekoć davno pokušavao dokučiti kojim se lingvističkim čudom ta izreka mogla toliko deformirati. Odgovor je počivao u pravopisu: “volovi” kakve mi poznajemo, Minimejcima su posve nepoznati. Kod njih su, međutim, “evolovi” uobičajeni, sitni kućni ljubimci. Evol je malena životinja svilenkasta krzna koje neprestano mijenja boju. Kada ga se malo protrese, evol zvuči kao praporac, pa tako može poslužiti i kao dječja igračka. Evol je, međutim, krhkoga zdravlja i lako se prehladi, zato se i savjetuje da se vozi u stražnjem dijelu kola, zajedno s djecom. A budući da je i veoma lagan, preporučljivo je privezati ga pojasom. Eto, bilo je to objašnjenje... Vratimo se sada našoj bari. Pedesetak fanatika na svojim komarcima lebdi iznad močvare na ponos svojega gospodara i vladara. Jedan od fanatika dovodi komarca na kojega Maltazard istoga trena naskače.

Čini se da je oduševljen što ponovo može zajahati svoju omiljenu jahaću životinju. Jedno vrijeme iskušava životinju, a zatim preuzima kontrolu nad njom. Komarac se brzo pokorava zahtjevima svoga gospodara.

Maltazard podiže ruke, osobito onu na kojoj ima kliješta.

“Dragi moji fanatici! Evo smo ponovo okupljeni, i to na moje silno zadovoljstvo!”

Gospodar se blago klanja, a fanatici u prvim redovima oduševljeno mu plješću. No brujanje krila toliko je glasno da se ništa ne čuje. Fanatici u zadnjim redovima počinju kukati.

“Što je rekao? Ništa ne čujemo!” dovikuju oni jedan drugome. “Ništa posebno! Uobičajen govor!” odgovara posljednji sliježući ramenima.

Maltazard na svu sreću ne čuje njihove komentare, jer odavno bi već ubio nekog od njih.

“Dragi moji ratnici! Pođite za mnom i odvest ću vas u pobjedu!” iznenada više on, uvjerljivije od Ivane Orleanske.

Gorljivost preplavljuje prve redove i fanatici istoga trena u zrak podižu oružje i urlaju. Maltazard vidno uživa i polijeće preko šume, a slijedi ga njegova vojska letećih čudovišta.

Marguerita stoji na trijemu ispred kuće, lice joj je zgrčeno, a uši načuljene. Jasno čuje zabrinjavajuće brujanje koje se uzdiže iznad šume, no ne uspijeva dokučiti o čemu bi mogla biti riječ.

“Što li to samo može stvarati tako neugodnu buku?” pita baka supruga koji joj prilazi.

Archibald ne zna što bi joj rekao, premda je gotovo siguran da Maltazard ima neke veze s tim kaosom.

“Sigurno to gospodin Rigot ore njivu. Kupio si je novi traktor. Navodno i spava u njemu”, šali se Archibald koji se trudi umiriti suprugu.

No, starac loše laže i njegova žena to dobro zna.

“Lijepo od tebe što me želiš ovako zaštititi, no tri sam godine morala preživjeti i bez tebe. Naučila sam se braniti. Znaš, sada sam jaka!” Tako je to nježno rekla da se Archibald osjeća kao budala zato što je lagao. Prebacuje joj ruku preko ramena.

“Oprosti mi, Marguerita. Glumim malo majmuna zato što je istinu ponekad teško prihvatiti. Lakše nam je kada je upakirana u celofan malene laži.”

“Ne plašim se istine, Archibalde, ona nikad ne ubija nadu.”

“U pravu si”, uzdiše starac. “Mislim da je taj zastrašujući zvuk zapravo Maltazardovih ruku djelo. Ne znam što točno smjera, no sigurno je riječ o nečemu lošem”, pridodaje on iskreno.

Marguerita i ne trepnuvši prima lošu vijest.

“A moj maleni Arthur? Znaš li gdje je on?”

Archibald pojma nema.

“Vjerojatno je negdje u vrtu, trči za Maltazardom.”

Margueriti drhte noge. Premda je dobro govoriti istinu, ponekad je teško s njom se i nositi. Archibald svoju suprugu pridržava da ne bi posrnula i pala.

“Ali dobro poznaješ našeg malog Arthura, nema hrabrijeg od njega, a siguran sam da će se iz ove pustolovine vratiti još jači nego što je bio!”

Marguerita duboko uzdiše i odlučuje biti pozitivna.

“Idem u kuhinju pripremiti mu čokoladnu tortu da proslavimo njegov povratak.”

“Odlična zamisao!” odgovara joj suprug ljubeći joj čelo.

Starica odlazi u svoju kuhinju, a polagan joj korak odaje umor i tugu. Archibald se okreće prema šumi i pogledom pretražuje gusti biljni zastor iza kojeg se skrivaju mnoge tajne.

“Arthure, gdje bi dovraga samo mogao biti?” šapće starac zabrinuta lica.

Poglavlje 13

Arthur i njegovi suputnici, još su na leđima pčele. Košnica je na vidiku.

“Bilo je krajnje vrijeme!” uzvikuje Betameche kojemu se putovanje počelo činiti predugim.

Mora se priznati da je gospođa pčela veoma radišna, jer se zaustavila na sedamnaest cvjetova da bi dodatno napunila svoje spremnike, prije nego što će, teška kao cepelin, uletjeti u matičnu luku.

Ulaz u košnicu vrvi kao mravinjak. No nikada se tim izrazom nemojte koristiti pred jednom od pčela, jer svaka usporedba s nižom vrstom kao što su mravi, za njih je uvreda. To je kao da Korzikanca nazovete Francuzom ili Baska Španjolcem. Bolje je suzdržati se od svakog komentara. Nije prikladno ni uspoređivati ih s bumbarima, čak je uvredljivo, jer bumbari su im najgori neprijatelji. Poslužimo se, dakle, neutralnim izrazom: na ulazu u košnicu prometni je zastoj. Stotine pčela ondje se dodiruju u najbolje usklađenom baletu na svijetu. Prazne letjelice mimoilaze se s krcatim letjelicama koje hitaju prema unutrašnjosti košnice kako bi istovarile hranu.

Arthur se grčevito drži za dlaku i slinu guta kao knedle, dok njihova pčela ulijeće u središnju prostoriju. Golemo je to mjesto. Stijenkesu zlatne boje, urešene otvorima u koje svaka pčela odlaže svoj slatki ulov. Sve to nalikuje na divovski sklop zgrada koje se posvuda protežu u luku od tristo šezdeset stupnjeva, od poda do stropa.

Stotine pčela mimoilaze se u tom hramu u kojem vlada zaglušujuća graja. Graja ipak ne narušava disciplinu i gospođe izgledaju organiziranije od skupine Japanaca. Prizor zadivljuje, no Arthur u njemu ne može uživati, budući da umire od straha. Mogli bismo pomisliti da je vidio i gore stvari, on koji je pobijedio Maltazarda i njegovu vojsku, s užasnim se Darcosom borio gotovo goloruk, pa ipak... Arthur se od straha ukočio zato što se upravo sad, usred

košnice, okružen stotinama pčela deset puta većim od njega sjetio da je... alergičan na ubod pčele!

Bezbroj su puta liječnici upozoravali njegove roditelje: "I najmanji ubod za njega bi mogao biti smrtonosan!" Čak su im savjetovali da ga ljeti zatvaraju u kuću. A to je približno isto kao i utamničiti ribu u zdjelu za salatu. Arthur je bio svjestan svoje slabosti, no pristojno se ponašao kada god bi susreo neku pčelu, tako da nikada s njima nije imao nikakvih problema. Poštujte pčelu i ona će poštovati vas, Arthur je to naučio od poglavice Matassalaja osobno i nikada se nije ogriješio o to pravilo.

No je li uistinu pristojno bez poziva ovako ući u nečiji dom? Arthur se još sjeća onog dokumentarnog filma u kojemu je vlastitim očima vidio kako roj pčela silovito nasrće na neželjenog posjetitelja. Bio je to medvjed koji im je bezočno krao med. Nije dakle nimalo čudno što su ga pčele napale. Medvjeda, međutim, ubodi uopće nisu plašili, nego je pčele-ratnice od sebe samo tjerao velikim zamasma šapa. Arthurove šape znatno su manje, a i koža mu je tanja, no on naravno uopće ne namjerava krasti med, ali tko će to pčelama objasniti ako ga uhvate usred košnice. Ogromna pčela bez pruga zaustavlja se ispred Arthurove pčele i priječi joj put.

"Što se to događa?" pita dječak skrivajući se u mekom kukčevu krznu.

"To je unutarnja policija! Sigurno su nas uočili!" odgovara Selenija nimalo uzrujano.

Arthur se počinje znojiti, a volio bi se znojiti i više, pa da iščezne poput sladoleda. Pčela-policajac iznenada ispušta piskutav krik. Vjerojatno znak za napad i Arthur se počinje moliti. Sve pčele iznenada staju ispred svojih otvora i skupljaju krila. U samo nekoliko sekundi nastaje potpuna tišina. Čuje se samo povjetarac koji na ulazu u košnicu zvižduče kao da se vraća s posla. Čuju se dakako i Arthurovi zubi koji ritmički cvokoću. Selenija ga objema rukama hvata za čeljust i zatvara je.

"Tišina! Samo još tebe čujemo!" šapuće kraljevna.

U dnu košnice, golema se pčela pokušava izvući iz za nju očito preuskog otvora. Sve je pčele oduševljeno dočekuju i u košnici nastaje graja. Kraljica majka podiže ticala kao da pozdravlja svoj narod. Arthurova pčela istoga trena, u pratnji policije, ide prema

vladarici, a jadni dječak ima dojam da ruku primiče vatri, odnosno stražnjicu medicinskoj sestri koja u ruci ima injekciju. Jedina je razlika ta što zna da bi ga medicinska sestra izliječila, dok se gledajući kraljičinu glavu velikih crnih očiju jedino pita koliko mu života još preostaje. Pčela na kojoj sjede lagano se klanja kraljici. Selenija je shvatila poruku, pa skače na tlo ispred prijestolja. Betameche čini isto pa izgleda da mu zapravo godi što napokon može malo protegnuti noge. Ono što Arthura ovdje najviše čudi nije ni činjenica da su putovali na pčeli, ni klanjanje kraljici, nego to da su i Selenija i Betameche opušteni kao da su na izletu.

Ili je možda sve ovo znatno manje opasno nego što misli? Možda mu je dovoljno pažljivo slijediti protokol da bi mu život bio pošteđen. To su, naravno, samo pretpostavke, no Arthur odlučuje pokazati se dostojnim ove situacije. Skače na zemlju i stidljivo prilazi kraljici.

“Mo... moje poštovanje, Vaša Visosti!” izjavljuje on s teškom mukom.

“Nemoj se umarati, ionako ništa ne razumije!” dobacuje mu Selenija.

“Moramo čekati prevoditelja!” pridodaje Betameche, uvijek dobro upućen u protokol.

S pomoću svojega moćnog kljuna, pčela-policajac kida vosak na jednom od otvora i iz njega, povlačeći je za stopala, izvlači čudnu spodobu. Riječ je o starome Minimejcu koji je dlakama obrastao od glave do pete i premazan je medom.

“Kakav je to način? Buditi ljude usred sna!” negoduje starčić.

“To je Valijum, prevoditelj. Samo mu je do spavanja!” objašnjava Selenija svome suputniku.

“To je bratić Hipnosa, prenositelja zrake svjetla i polubrat Narkosa, prenositelja mjehurića”, precizira Betameche kao da je to prijeko potrebno, jer tri prenositelja nevjerojatno nalikuju jedan na drugog.

“Kad se samo sjetim da sam radno mjesto prevoditelja prihvatio samo zato što su mi rekli da se neću ubiti od posla! Radije ću se vratiti kući ako me mislite ovako bez prestanka uznemiravati!” negoduje starac dok se pokušava osloboditi komadića meda koji mu sputava noge.

“Zašto? Je li još netko nedavno posjetio košnicu?” pita Betameche.

“Ne! Ovo je prvi, a volio bih da je i posljednji posjet!” gundā bradati starac.

“Prevedi kraljici ono što ću reći, a ja ti obećavam da se nećemo dugo zadržati, tako da ćeš moći nastaviti spavati!” kaže mu Selenija.

“Baš ljubazno!” brunda starac. (On, međutim, uopće nije ljubazan!) “Ja sam kraljevna Selenija od Matradoya, šesnaesta tog imena, vladarica Prve Zemlje. U ime svoga naroda, klanjam se Vašem Veličanstvu.”

Prevoditelj Valijum iz džepa vadi frulu. Iznimno je to lijep predmet koji kao da je izrezbaren u cjevčici ptičjeg pera. Instrument s najmanje pedeset rupa prekriven je minimejskim slikarijama. Zaista je potrebno završiti studij da bi se znalo svirati takvu frulu, osobito uzme li se u obzir da Minimejci imaju samo osam prstiju. Valijum je diplomu stekao u nadaleko poznatoj slavujevoj Akademiji na kojoj od pamtivijeka predaje profesor Berlisse, dična stonoga. Koliko nogu ima, toliko i jezika Berlisse govori, a upravo je on i osmislio frulu-prevoditelja. Postoji frula za svaki jezik, a ona za prevođenje na pčelinji svakako je najjednostavnija. Najkompliciranija je nesumnjivo ona za prevođenje na jezik meksičkih cvrčaka. Ta frula na sebi ima gotovo tisuću rupa, i Berlisse je jedini koji je zna svirati.

Valijum duboko udiše i, prelazeći prstima po rupicama, puše u frulu. Iz instrumenta dopire blago cvrčanje, a čini se da je prijevod točan, budući da se i pčelinja kraljica sada klanja.

“Zahvaljuje vam i pita kojim ste pravom tako ušli u njezinu košnicu!” prevodi prenositelj.

Arthura obuzima zabrinutost, osobito otkako ga pčela na kojoj su doletjeli prodorno promatra.

“Došli smo važnim poslom. Naš svijet je u opasnosti, jer se M Prokletnik zarekao da će ga uništiti. Ako nešto ne učinimo, naš će svijet uskoro biti njegov, a užas i uništenje tada će nam postati svakodnevica!”

Kraljevnin je govor gorljiv. Zna koliko je važno kako će se izraziti i koliko je okupljene teško i u što uvjeriti. Valijum prstima prelazi po fruli kako bi zajamčio simultani prijevod.

Jedna od pčela-policajaca prilazi kraljici i čini se potvrđuje Selenijine riječi. Istina, košnicom se prije nekoliko sati proširila glasina. Jedna je osa vidjela vojsku divovskih komaraca s

Maltazardom na čelu. No kako je vijest došla od jedne ose, daleke i ne pretjerano ozbiljne rođakinje čije je ponašanje počesto prilično neurotično, nitko na sebe nije htio preuzeti odgovornost da naklapanje prenese kraljici.

“Predlažem vam da se udružimo, jer samo udruženim snagama možemo zlikovca protjerati s naših teritorija!” izjavljuje kraljevna.

Lijepo je to, no uistinu ne vidimo kakvu bi to snagu mogla ponuditi sve do žalca naoružanim pčelama. Kraljica pažljivo sluša prijevod koji je očito uznemirava. Ispušta nekoliko tihih krikova koje Valijum odmah prevodi.

“A kakvu nam tragediju predlažete?”

Selenija i Arthur se pogledavaju. Odakle sada “tragedija”? Prevoditelj ponovo postavlja pitanje i dobiva pomalo drukčiji odgovor. “Strategija! Kakva je vaša strategija? Moja pogreška!”

Valijum se malo sagiba prema kraljevni i povjerljivo joj veli: “Kraljica ima malu govornu manu i užasava je pomisao da bi to netko mogao primijetiti!”

Taj se detalj nipošto ne smije zaboraviti, jer nije dobro uvrijediti kraljicu pčela.

“Strategija je jednostavna. Uz nas je naš najbolji vitez. Zove se Arthur!”

Dječak se istoga trena zarumenio. Nije se ni nadao da će u ovako napetom trenutku primiti tako lijep kompliment.

“Dobro poznaje svijet ljudi, jer iz njega nam i dolazi!”

Sve okupljene u tom trenutku obuzima drhtavica i svi žalci počinju vibrirati. Čak i kada je posve malen, čovjek je pčelama najgori neprijatelj. Kada ih ne porobljava, krade im urod ili ubija plinom. Pčele imaju samo ružne uspomene vezane uz ljude, tako da su sve crne oči sada uprte u Arthura koji se osjeća tako loše da jedva stoji na nogama.

Pčela na kojoj su doletjeli uzima si slobodu da priđe kraljici i nešto joj šapće u uho. Valijum je tronut, a zatim i prevodi.

“Ova mlada pčela prepoznala je Arthura. Kaže da joj je upravo on spasio život u trenutku kada ju je jedna užasna osoba uhvatila u zamku!”

“M Prokletnik?” šapće Betameche uvijek jednako tjeskoban.

“Ovaj... ne, bio je to moj otac”, odgovara Arthur kojemu je neugodno što mora priznati krvnu vezu s tim stvorenjem.

Valijum prevodi dalje.

“Taj mladi kraljević joj je iz pekmeza izvukao jednu po jednu nožicu, puhao u nju kako bi joj pomogao da diše i čekao da odleti prije nego što je uništio zamku!”

Okupljeni kliču s odobravanjem. Graja je slična gromoglasnom urlikanju koje izmami gol u posljednjoj sekundi utakmice. Pčele još nikada nisu čule tako lijepu priču. Kraljica zahtijeva tišinu i mladog junaka pita kako mu može pomoći u njegovoj misiji.

“Da bi se suprotstavio Maltazardu, mora narasti i prijeći u drugi svijet”, objašnjava kraljevna. “A u tome mu samo vi možete pomoći!”

“A kako mi ona može pomoći?” pita naivno Arthur Betamcchca.

“Kraljica može proizvesti napitak koji ti je potreban. Riječ je o medu koji je tako zgusnut da sadrži sve moguće vitamine od kojih naraste bilo tko i bilo što! Kraljica godišnje proizvede samo jednu jedinu kap koju zatim sve pčele dijele između sebe. To im daje dovoljno energije da prežive zimu!”

Arthur je pod silnim dojmom i bez ikakvih problema može zamisliti koliku bi štetu napitak mogao učiniti dospije li u pogrešne ruke.

“Problem je, međutim, u tome što proizvodnja tog eliksira strašno umori kraljicu, pa nismo sigurni da će pristati!” pridodaje Betameche mršteći se.

Kraljica napinje ticala i čini se da osluškuje što okupljeni kliču.

“Pristaje!” ushićeno izjavljuje prevoditelj.

Urlajući od sreće, Arthur i Selenija bacaju se jedno drugome u zagrljaj.

“Spašeni smo!” viče kraljevna, a lice joj krasi divan osmijeh.

Nikada se ne treba prebrzo radovati, osobito kada je o spašavanju riječ. S ceste dopire gromoglasan zvuk. Armand osluškuje. Ponovo položi gazu na glavu svoje žene i ustaje.

“Reklo bi se da imamo goste”, zabrinuto će otac.

“Idem pripremiti limunadu!” dobacuje Rose pridižući se.

“Ah, ne! Ne dolazi u obzir!” kaže on zaustavljajući je.

“Ali po ovakvoj su vrućini ti jadni ljudi zasigurno žedni! Dužnost mi je napojiti ih”, odgovara Rose, još pomalo ošamućena, i to ne samo

zbog vrućine.

Armand pogledava kroz prozor.

“Ti ljudi mogu utažiti žeđ cijeloga svijeta, vjeruj mi!” izjavljuje on povlačeći je za ruku prema ulaznim vratima.

Na prostoru posutom šljunkom na kojemu svi parkiraju, zaustavlja se blistavocrveni vatrogasni kamion. Iz kabine istoga trena izlazi zapovjednik vatrogasne brigade. Zapovjedniku Belleriveu pedesetak je godina. S brčićima na veselom licu, na sebi ima svoje kožnato odijelo koje je preusko za njegovo pretilo tijelo, ali i savršeno za znojenje. S glave skida kacigu, briše si znoj sa čela, te nakon što je ugledao Archibalda, kacigu ponovo vraća na glavu.

“Imate li ikakvih vijesti o Arthuru?” pita djed i lice mu je zabrinuto.

“Arthuru?” pita zapovjednik koji očito nije upućen u situaciju. “Nestao je, a od jučer navečer o njemu nemamo nikakvih vijesti!” napominje Marguerita koja se upravo pridružila svome suprugu.

“Ne brinite se previše za njega, snalažljiv je to momak! Sigurno tumara šumom, smišlja nove pustolovine, baš kao i svi mi u njegovim godinama!” kaže on smiješeći se.

Kada bi samo znao koliko su stvarne Arthurove pustolovine, koliko njegovo tumaranje šumom nema nikakve veze s igrom.

“Ali, ako niste došli zbog Arthura, zašto ste ovdje? Gori li negdje?” pita Archibald pogledavajući prema kući kako bi provjerio nije li njegova kći ponovo učinila kakvu glupost.

“Ja sam ih pozvao!” odgovara odlučno Armand.

“Rekli smo u podne, i točno je podne!” ponosno objavljuje zapovjednik. “Onda? Gdje je taj roj pčela?”

Armand pruža ruku i pokazuje šumu.

“Tamo je. Pođite za mnom!”

I dok vatrogasci iskrcavaju potrebnu opremu, Archibald svog zeta hvata za ruku.

“Nećeš valjda plinom poubijati te jadne životinjice koje ti nisu ništa učinile?”

Armand se iznenada oslobađa stiska starčeve ruke.

“Arthur je alergičan pa najmanji ubod za njega može biti smrtonosan! Jedno se vrijeme o njemu možda i nisam najbolje brinuo, no ovo sada barem mi je otvorilo oči, pa ću odsada osobno

bdjeti nad Arthurom, čim... čim se vrati! A u međuvremenu ću uništiti tu košnicu da mu se ništa loše ne bi dogodilo ako joj se približi!”

Poglavlje 14

Arthur ne može biti bliže nego što jest. Nasred je košnice, okružen stotinama pčela koje kao da pjevaju u zboru kako bi svoju kraljicu poduprle u naporima koje proživljava. Trbuh pčelinje vladarice u pravilnim se razmacima grči pa se čini da joj svaki taj grč nanosi silnu bol. Glava joj je pognuta, a jedna joj pčela-njegovateljica neprestano čisti ticala.

Taj nevjerojatni obred na Arthura ostavlja silan dojam. Satima bi mogao samo stajati i promatrati taj prizor.

“Hoće li ovo potrajati?” pita Betameche zijeajući od dosade.

“Moglo bi potrajati još dobrih pola sata ako je pustimo da radi u miru i ako joj nitko ne bude dodijavao”, naglašava Valijum koji također zijeva.

Sve bi, međutim, moglo potrajati i dulje od predviđenog, jer se izaslanstvo vatrogasaca košnici približava s jasnom namjerom da dodijavaju baš svima koji su unutra.

“Tu je!” kaže Armand upirući prstom u košnicu.

Uslužan je, ali ne i presmion, tako da se drži na pristojnoj udaljenosti. Zapovjednik Bellerive prilazi velikome hrastu i procjenjuje situaciju.

“Dobro! Na posao!” govori on svojim suradnicima i plješće rukama.

Vatrogasci se istoga trena bacaju na posao. Jedni sklapaju velike ljestve, dok drugi navlače zaštitna odijela da ih pčele ne bi ubole. Zapovjednik za to vrijeme navlači plastične rukavice i uzima veliki kanistar na kojemu je nacrtana mrtvačka glava.

Lice čovjeka koji razgovara s poručnikom Baltimoreom blijedo je kao smrt. U svakom slučaju, iste je boje i ceri se kao i mrtvačka glava. A sigurno je izbliza vidio smrt, s obzirom na to koliko su mu oči razrogačene.

“Kažem vam da su se vratili! Ima ih na tisuće i znatno su veći nego prošle godine!”

“Govoriš gluposti, Francis! Skakavci se pojavljuju tek kada žito sazrije, a to znači tek za dva mjeseca. Jesi li možda ponovo malo pretjerao s aperitivima?” izjavljuje poručnik koji bi sigurno odavno već posegnuo za alkotestom da ga ima.

“Vidio sam ih, kažem vam!” urla posve izbezumljeni seljak. “Ogromni su i dobro organizirani, a imaju čak i zapovjednika koji ih predvodi!”

Poručnik suučesnički pogledava svog partnera Simona.

“Slušaj, Francis, imamo pametnijeg posla od trčanja za tvojim vražjim skakavcima! Uokolo tumara nekakav zločinac. Veoma sumnjiva i vjerojatno iznimno opasna osoba!”

“Pregledavamo sve dosjee kako bismo vidjeli je li ga netko već negdje uočio”, objašnjava Simon pokazujući debeli snop potjernica.

Uzalud su pretraživali dosjee zločinaca, pljačkaša banaka, luđaka i ostalih bjegunaca iz ludnice, nisu pronašli nikog tako ružnog kao što je Maltazard.

“Hajde, vrati se kući!” kaže poručnik seljaku koji je i dalje jednako izgubljen.

“Upozorio sam vas! Nemojte se poslije žaliti kada preplave grad!” uporan je on. Prijeteći prstom maše pred policajcima koji se, naravno, grohotom smiju.

“Platit ću ti rundu onoga dana kada divovski skakavci preplave grad!” dovikuje poručnik siguran u sebe.

No, Simon se iznenada prestaje smijati i plješće svoga zapovjednika po ramenu. Ispred velikog, ostakljenog zida policijske postaje vide divovskog komarca koji na nebu lebdi s fanatikom na leđima.

Simon izgleda kao da će mu otpasti donja čeljust. Ništa slično nije vidio još od pogotka što ga je Tony Montero postigao s trideset pet metara, nekoliko sekundi prije samoga kraja okružnoga finala. Ni poručnik Baltimore ne može vjerovati onome što vidi.

“To... to nije skakavac, to je... komarac!”

“Ti ne znaš priznati poraz!” izjavljuje seljak sliježući ramenima. “Baš me briga! Sam ću otići popiti pićence!” pridodaje on napuštajući policijsku postaju.

Nebo se zamračilo. Policajci stidljivo hodaju prema izlazu i pridružuju se Francisu koji se zaustavio na vratima. Nebo iznad grada sada je posve crno. Ne, sunce nije zašlo, niti se sprema oluja, to su stotine divovskih komaraca koji sunce zaklanjaju uspješno kao i divovski oblak smoga. Prizor je dojmljiv i podsjeća na žalosne slike iz prošloga rata, kada su njemački zrakoplovi zamračili nebo iznad Londona.

“A ovo, ovo nije invazija, ovo je iskrccavanje, je 1’ tako!” ironično dobacuje seljak.

Poručniku Martinu Baltimoreu kroz glavu prolazi misao: Zašto sam, dovraga, zatražio da me premjeste u ovu zemlju luđaka? Okreće se prema svome suradniku koji uopće ne diše.

“Simone? Mislim da će nam trebati pojačanje!”

Pčela-stražar koja stoji na ulazu u košnicu također se pita zašto je tražila da je prebace u leteću policiju, kada je mogla mirno živjeti u jednom od otvora na saću. Istina, tko bi poželio igrati se policajaca kada se košnici polagano približavaju goleme ljestve. Pčela se saginje prema svojoj kolegici.

“Mislim da će nam trebati pojačanje!”

Arthur i njegovi prijatelji još stoje ispred kraljice koja radi i trpi sve jače bolove. Pčela-stražar dolazi upozoriti kraljicu. Ona se ne ljuti što je prisiljena nakratko se zaustaviti kako bi došla do daha. Najprije se raspituje o razmjerima problema, a zatim izdaje naredbe. U tren oka, čitava je košnica uzavrela. Motori bruje, izbacuju se žalci, plotuni staju u borbene redove, okupljaju se kohorte.

Napoleon je sigurno promatrao pčele, čim je bio tako dobar vojskovođa. Arthur, međutim, unaprijed zna da će borba biti neravnopravna. Pčele su brojno nadmoćnije i tisuću puta bolje organizirane, no čovjekova je vojska radikalna i neće iza sebe ostaviti nijednog preživjelog. To je rat dvaju svjetova. Sjedne je strane tu pčela, stari borac koji ima iskustvo od milijun godina, privržen tradicionalnim vrijednostima. A s druge je strane čovjek, mutant koji se svemu prilagodi, koji je sposoban stvoriti bombe dovoljno moćne da unište čitav njegov okoliš. To je kao da se dva samuraja časno i dostojanstveno bore protiv atomske bombe.

Zapovjednik vatrogasaca je pokraj kamiona dovršio vražju mješavinu. Njome još samo treba napuniti golemu štrcaljku. Zapravo, više je to nalik na pumpu za bicikl, nego na štrcaljku. Pokrećući ručicu, u košnicu će ubrizgati smrtonosni plin, a zatim će je moći skinuti sa stabla.

Armandu je teško skrivati zadovoljstvo. Jer jednim će se potezom osvetiti za sva poniženja što ih je pretrpio, za sve nekim čudom uništene zamke. Samo mi znamo da se čudo o kojemu je riječ zapravo zove Arthur, njegov rođeni sin koji je trenutačno usred košnice, a kojega njegov rođeni otac namjerava ubiti plinom. Osveta i glupost njegova bi sina mogle stajati života, dočim bi malo blagosti spasilo cijeli svijet. Na zahtjev supruga, došla je i Rose. On želi da bude uz njega u trenutku velikog veselja. Rose, međutim, ne zna da će se dogoditi tragedija. Ona promatra košnicu i te malene, izbezumljene pčele koje ulaz u košnicu čuvaju kao redovnici samostan pred nasrtajem barbara. Rose se nimalo ne sviđa gledati kako ta malena bića umiru u bolovima. Neće ih čuti kako urlaju od bola, no jasno može zamisliti, a to je ponekad i najgore.

“Ne misliš li da bi nam bilo bolje da tražimo našega sina, umjesto da se bavimo pčelama?”

Kada god nešto kaže, Rose to čini nježno, no pažljivo bi uho u njezinim riječima ipak naslutilo natruhu zamjeranja.

“Čim okončamo s ovim glupim pčelama, osobno ću se pozabaviti Arthurom!” odgovara Armand koji je već preuzbuđen da bi odustao.

I ne zna da se, baveći se pčelama, zapravo bavi i vlastitim sinom. Neće više morati tragati za njim, jer njegovo će mu tijelo ležati ispred nosa, nasred košnice.

Arthur, međutim, još nije mrtav, jer junaci nikada ne umiru, budući da vječno žive u srcima ljudi.

Arthur je na rubu košnice i promatra užurbanu skupinu koja se oko nje okupila. Volio bi ih upozoriti, doviknuti im da je u košnici, no unaprijed već zna da ga ionako ne bi čuli, te da će njegova majka nemoćna svjedočiti njegovoj polaganoj smrti. A čak i kada bi ih uspio upozoriti, nitko mu ne bi vjerovao da je visok samo dva milimetra i da je u košnici. Nitko, osim možda njegova majka.

“Pa naravno!” uzvikuje Arthur kojemu je iznenada na pamet pala zamisao koja bi mogla spasiti svijet.

Pomalo je komplicirano, no tko ne pokušava, ništa i ne postiže. Osim toga, svima je u ovoj proklesoj vojarni na pameti samo kako junački umrijeti, u stilu Pearl Harboura, i to tako što će se vičući obrušiti na neprijatelja i u njega prije smrti zabosti žalac. To možda i jest junački, no uzme li se u obzir da su svi vatrogasci zaštićeni mrežicama, pčele zasigurno neće desetkovati njihove trupe. Arthurovo je rješenje dakle bolje. Pčelu medaricu na kojoj su doletjeli hvata za nožicu i daje joj znak da priđe prevoditelju.

“Vani je žena u cvjetastoj haljini. Ona je jedina koja može spriječiti pokolj uspijem li je upozoriti da sam među vama.”

“Zašto?” pita prevoditelj.

“Zato što je to moja majka i zato što sam uvjeren da neće dopustiti da joj pred očima plinom ubiju sina!” izjavljuje dječak.

Pčela medarica shvatila je situaciju, no nije joj jasno kako bi ona mogla upozoriti ženu. Pčela ne zna ljudski jezik, a velike su šanse da Rose ne govori pčelinji.

“Ako joj ne možemo govoriti, možemo joj pisati!” dovikuje Arthur koji tako otkriva srž svoje zamisli.

“Jesi li siguran da si dobro, mladi moj Arthure, jer zvučiš kao da imaš vrućicu i buncaš?” dovikuje Selenija užasnuta njegovim riječima.

“Pčele ne znaju ni čitati!” pridodaje Betameche zgrožen neznanjem svoga suputnika.

“Znam da ne znaju čitati, ali ja znam pisati!” izjavljuje Arthur i pomalo se već živcira.

Okreće se prema pčeli.

“Gospođo pčelo, na jedan ću list napisati slova. Slova oblikuju riječi, a riječi su poput crteža. Možete li preslikati crtež?”

“Ne tako brzo!” moli ga prevoditelj kojemu se već prsti grče od tipkanja prijevoda na fruli.

Pčela kratko razmišlja i potvrdno kima glavom.

“Fantastično!” uzvikuje Arthur. “Zauzmite položaj ispred moje majke, a ja ću vam odavde slati znakove!”

Pčela medarica ispušta piskutav vrisak i istoga trena čitava jedna kohorta pčela ispred nje staje u stav mirno. Pčele odmah polijeću i iz

košnice izlijeću kao čepovi šampanjca.

Zapovjednik Bellerive već je na ljestvama, sa svojom dimnom pumpom u ruci. Saginje glavu pred eskadrilom pčela koje proljeću.

“Evo! Shvatile su što se događa! Prve su već počele bježati!” dovikuje on svojim kolegama koji ljestve drže kako znaju i umiju.

A svi se pitamo zašto se baš najdeblji morao popeti na ljestve koje zbog njega mora pridržavati čitav bataljun. Jer bilo bi znatno jednostavnije da se na ljestve popeo najmršaviji, budući da bi tada mogli imati i ljude u pričuvi.

No kod vatrogasaca s hijerarhijom nema šale i upravo zapovjedniku pripada čast da se prvi izlaže svim opasnostima. A ovo se uistinu doima riskantno, pa se stoga i pitamo koliko će taj slon u skafanderu još dugo uspijevati održavati ravnotežu na starim ljestvama. Čak je i Armand zabrinut za zapovjednika i pomaže vatrogascima da ljestve održe u mjestu.

Eskadrila pčela naravno glumi da odlijeće prema šumi. Čim su doletjele do velikoga bora, pčele zaokreću i žure se doletjeti do Rose. Mlada je žena prilično iznenađena dok promatra pčele koje lebde metar od nje. Kratko oklijeva treba li zavrištati, jer čini se kako joj pčele ne žele učiniti ništa nažao. Pa ipak, Rose žali što je uzela rezervne naočale, jer s njima predobro vidi.

Na ulazu u košnicu, Arthur je napokon ispisao sva slova na komadu osušenog voska. Podiže i pčelama pokazuje pločicu na kojoj piše: “Mama, to sam ja, Arthur.” Eskadrila istoga trena zauzima mjesta kako bi oponašala pokazani crtež. U samo nekoliko sekundi, svaka je pčela zauzela svoje mjesto, a majka može jasno pročitati što ispred nje piše. Otvorenih usta, upire prstom u rečenicu koju su pčele ispisale svojim tijelima kao da joj se iza oblaka ukazao sam Bog.

“Arthur!” zamuckuje ona a da tog nije ni svjesna.

Osvrće se oko sebe, a pogled joj je tipičan za majke koje su izgubile potomka. Na Armanda ne može računati, jer on pridržava ljestve i oči nabire kao da je na zahodu.

Kada je pak o Archibaldu riječ, on je odbio sudjelovati u tom pokolju, pa je ostao kod kuće. Izgubit će previše vremena bude li išla

po njega. Rose je, dakle, izgubljena, što i nije nešto novo, budući da je gotovo neprestano izgubljena.

Arthur je ispisao i drugi listić i podiže ga iznad glave. Pčele mijenjaju položaje kako bi oponašale oblik novoga crteža.

“U-košnici-sam!” izgovara majka zaprepaštena onim što čita. Oči su joj razrogačene i dvostruko veće, a u plućima više nema zraka.

“Uspjet ćemo!” kaže Arthur kao da će im to donijeti sreću, no Selenija je i dalje nepovjerljiva.

“Znam kako bih na njezinu mjestu dočekala vijest!”

“Kako?” zabrinuto pita Arthur.

Ispod njih, Rose koluta očima i na zemlju pada kao stablo koje je netko prepilio.

“Ovako!” odgovara Selenija.

“Rose!” viče Armand dok gleda svoju suprugu koja leži u travi.

Trči prema njoj, a pritom iz ruku naravno ispušta ljestve, što iz takta izbacuje sve vatrogasce koji se odmiču. Ljestve podrhtavaju, zbog čega zapovjednik promašuje prečku. A nije baš lijepo vidjeti slona koji promašuje prečku. Ljestve se ljuljaju kao jarbol broda u oluji. Slon glumi barjak i leluja. Jarbol se sve više i više saginje, sve do trenutka kada ga vatrogasci više ne mogu zadržati.

Zapovjednik prelijeće preko neba i slijeće u lokvu punu masnoga blata.

Svima je nama dobro poznat prosinački snjegović, a sada imamo prilike gledati srpanjskog blatnog čovječuljka. Nedostaje mu samo mrkva umjesto nosa. Biti tako premazan blatom ima i svojih prednosti, jer pčele vas ne mogu ubosti. Vatrogasci hitaju priskočiti mu u pomoć, što nije ni čudno, jer pomaganje ljudima u nevolji srž je njihova zanimanja. A bilo bi im bolje da ga iz blata izvuku prije nego što se osuši, jer u protivnom će se pretvoriti u skulpturu kao stvorenu za izložbu u Galeriji suvremene umjetnosti.

Silovit zvuk zapovjednikova pada probudio je Rose. Sretna je što ispred sebe nazire lice svoga supruga, jer njegov je blagi osmijeh podsjeća na Arthura.

“Arthur?” istoga se trena uzrujava.

Kako bi je smirio, Armand joj polaže dlan na čelo.

“Pozabavit ću se time i znaj da ćemo ga pronaći, bez brige.”

“Ja... znam gdje je!” zamuckuje ona samouvjereno.

Armand se grči. Odakle njoj takav podatak, kad se cijelo vrijeme nisu razdvajali?

“On je... u košnici je!” hrabro govori ona, a čovjeku je zaista potrebno mnogo hrabrosti da bi izgovorio toliku glupost.

Njezin je suprug odmjerava od glave do pete, ne zna treba li biti zabrinut ili prepustiti se očaju. No naposljetku ga obuzima tuga. Njegova je jadna žena napustila stvarni svijet i otputovala u zemlju bez moždanih stanica. Da bi je smirio, nježno joj miluje obraz.

“Naravno, draga, Arthur je u košnici i hrani se finim medom. To je baš zdravo!” govori on kao da se obraća pacijentu koji je pobjegao iz ludnice.

“Uvjeravam te, Arthur je u košnici! Pčele su mi to rekle!” tvrdi ona, posve nesvjesna apsurdnosti vlastitih riječi.

“Zahvalit ćeš pčelama u moje ime što su pronašle mog malog Arthura i što su se pobrinule za njega. Uzet ću velike ljestve i osobno ću otići po njega u košnicu!” nježno joj govori njezin suprug.

Ustaje i odlučno prilazi ljestvama. Armandu je pun kufer svega. Stvarno pun kufer. Sin mu je nestao, žena poludjela, a pčele ga vuku za nos. Previše je to pritiska za njegovu malenu glavu. Mora ga se osloboditi, a budući da ne može ništa učiniti ni za Arthura, ni za svoju suprugu, odlučuje da će se posve iskaliti na košnici.

“A sada će one lijepo vidjeti koliko će ih skupo stajati to što su za nos vukle Armanda Bigantola!” uzvikuje on da bi se okuražio.

Mržnja ponekad čovjeku daje deset puta veću snagu, tako da Armand sam podiže velike ljestve i prislanja ih uz debelu hrastovu granu. Uzima dimnu pumpu i proučava mehanizam. Velika ručica i štrcaljka. Nije to neka velika znanost. Širom otvorenih očiju, Armand se počinje cerekati. Evo, potpuno je poludio. A upravo se to počesto događa ljudima kojima u ruke dospije oružje za masovno uništenje. Premda ima ljudi koji polude i bez takvog oružja.

Armand uzima svoju pumpu i okreće se prema ljestvama. Ispušta krik. No nije to ratnički poklič, nego prestravljeni vrisak. Ispred njega stoji pet Bogo-Matassalaija i promatra ga. Ne zaboravimo da su visoki dva metra i trideset centimetara. Armanda istoga trena obuzima nelagoda. A kako i ne bi! Matassalaiji su u svojoj tradicionalnoj odjeći, oko glava su im omotani ukrasi isprepleteni

školjkama. Lica su im smirena i odišu uravnoteženošću, što je nužno za nekog tko je toliko visok.

“Maknite mi se s puta! Moram obaviti svoju misiju!” uspijeva izgovoriti otac u napadaju oholosti.

Poglavica Matassalajja mirno ga promatra, a zatim mu smireno veli: “Bogovi su htjeli da pčele žive na ovoj grani, a ti se, s tih svojih nekoliko centimetara želiš usprotiviti veličini bogova?”

Armand to baš i nije tako doživljavao.

“Ma, ne! Želim samo uništiti te proklete pčele koje žele izbosti moga sina! Imam pravo stati u obranu svojega djeteta, zar ne?” odgovara otac koji oružje grčevito drži u svojim rukama.

“Arthur je pčelama bratić, nećak hrasta, brat vjetra i zemlje. Nitko mu neće učiniti ništa nažao, samo možda vi, zahvaljujući oružju koje držite u rukama!” odgovara poglavica očaravajućim glasom.

Armand je izgubljen. Volio bi se boriti, barem jednom biti hrabar i sinu napokon pokazati da se žrtvuje za njega.

No osjeća se smiješno s tom plastičnom cijevi u rukama, pred tim divovima čija mudrost zavređuje svako poštovanje. Jadni se čovječuljak okreće prema vatrogascima kako bi barem od njih dobio potporu, no oni su zaokupljeni uklanjanjem mokre ilovače s mamuta, kao paleontolozi koji su pronašli fosil.

“Možda bi bilo bolje pričekati da se osuši, jer ne bi li lakše bilo blato skidati u komadima?” dovikuje jedan od vatrogasaca kojeg je na vrhu ljestava nekoć jamačno udario grom, čim je toliko glup.

Premda ništa ne vidi od blata kojim mu je lice prekriveno, veoma je dobro čuo taj glupi prijedlog, pa se uvrće kako zna i umije kako bi iskazao svoje negodovanje.

“Ah! Vidite, i on se slaže s mojim prijedlogom!” ponosno izjavljuje dotični vatrogasac.

Zapovjednik tada iznenada iz pluća ispuhuje sav raspoloživi zrak, te uspijeva iz usta izbaciti blato koje se u njima i oko njih nakupilo.

“Neee!” bijesno on više. “Donesite mi vode, gomilo nesposobnjakovića!”

Zadatak ne bi trebao biti prekompliciran, jer na raspolaganju imaju kamion pun vode.

“Ne želite li da prvo pobijemo pčele?” predlaže Armand koji još uvijek traži pomoć i potporu.

“Gotovi smo za minutu, a zatim ćemo se pobrinuti za vas!” dovikuje dozapovjednik.

Gore, u košnici, svi odreda jedni drugima čestitaju zbog uspješno provedene diverzije koja je kraljici omogućila da nastavi raditi. Arthur bi joj volio reći da se požuri, jer svaka dodatna sekunda za njega je poput kalvarije. Bilo bi mu drago da je već uspio progutati napitak, u tren oka narasti i jednom zauvijek stati na kraj svim ludostima koje se spremaju na zemlji.

Kraljici čitavo tijelo podrhtava, a na dnu njezina trbuha pojavljuje se predivna, prozirna kap meda. Selenija prilazi Arthuru i nježno mu na rame polaže ruku.

“Evo, Arthure. Evo. Moraš biti strpljiv!”

“Znam, Selenija! Problem je u tome što odrasli uopće nisu strpljivi!”

Zapovjednik je povratio ljudski izgled. Samo je mokar od glave do pete, jer njegovi su ga kolege, kako ne bi gubili vrijeme, uronili izravno u cisternu. Pokraj njega je Armand, a svi vatrogasci stoje iza svojega zapovjednika. Ta se malena vojska suočava s i dalje jednako hladnokrvnim Bogo-Matassalaijima koji stoje u podnožju ljestava.

“Gospodo, molim vas da se odmaknete i pustite nas da obavimo svoj posao!” obraća im se zapovjednik koji je prema njima uperio svoj top za puštanje dima.

Matassalaiji se pogledavaju. Nije im običaj boriti se protiv braće, ali im je i protuprirodno svoje sestrične pčele prepustiti žalosnoj sudbini.

“Maleni čovječe, želiš li uistinu to učiniti, onda ćeš prvo morati ubiti nas, jer i mi smo pčele”, odgovara poglavica odlučno.

Zapovjednik Bellerive pogledom odmjerava poglavicu koji nimalo ne nalikuje na pčelu. Jedino što bi na njemu još moglo podsjećati na pčelu jest onih nekoliko pruga na njegovoj tradicionalnoj odjeći.

“Brojim do tri!” kaže vatrogasac koji je dopustio da mu oholost preuzme mjesto razuma.

“Tri!” odgovara Bogo-Matassalai kojega se ova glupa igrice i smiješna napetost nisu nimalo dojmile.

Vatrogascu kao da je netko podrezao krila pa više ne zna kako bi se izvukao. Čini mu se kako je povući okidač jedino, premda i najgluplje moguće rješenje. No takav je čovjek kada ga napusti

pamet i obuzme oholost, jednostavno mora uništiti sve oko sebe. Vatrogasac polako cilja Matassalaije, prst mu je već gotovo na okidaču u trenutku kada...

“Zapovjedniče! Zapovjedniče!” iz svega glasa viče vatrogasac koji je ostao u kamionu.

Čovjek se zadihao od silnoga trčanja, pa mu je potrebno nekoliko sekundi da bi došao do daha i dovršio rečenicu.

“Upravo nam se obratio zapovjednik policije. Proglašena je opća uzbuna i potrebno im je dodatno ljudstvo!”

“Što se događa?” pita zapovjednik koji je pomalo ozlojeđen time što ne može dovršiti misiju.

“Na grad se spustila kiša divovskih žaba!”

Vatrogasci se zbunjeno pogledavaju.

“Jesi li siguran?” pita zapovjednik koji još nikada nije čuo za takvo što.

“Pa... telefonska je veza bila loša, no dobro sam čuo ‘invazija’ i ‘divovski’. Za žabe nisam siguran! Siguran sam da su tražili pojačanje, jer svi su to urlali u radio!” govori vatrogasac koji je očito još pod šokom.

Zapovjednik tada donosi najbolju moguću odluku.

“Svi u vozilo!” viče on svojim ljudima koji istoga trena ostavljaju sav materijal i trče prema kamionu.

Zapovjednik Bellerive tada se okreće Bogo-Matassalaijima i prijeti im prstom.

“Vratit ću se!” izjavljuje on kao trećerazredni glumac mračna pogleda koji se trudi izgledati opasno.

Bogo-Matassalaiji mu se smiješe i mašu u znak pozdrava, što samo dodatno potiče srdžbu našeg dežurnog vatrogasca. U znak nemoći, on topće nogama i ulazi u kamion. Armand je očajan.

Njegova supruga je oduševljena.

Poglavlje 15

Maleni i inače miran gradić u koji Marguerita dolazi u kupnju danas je u krvi i plamenu. Nebom iznad gradića zavladao su fanatici sa svojim divovskim komarcima koji u brišućem letu proganjaju stanovnike koji urlajući trče na sve strane. Vlada opća panika, policiji su ruke prepune posla, izlozi su porazbijani, a počinju plamtjeti i prvi požari. Nikada se još ovaj gradić nije suočio s ovakvim užasom. Maltazard umire od smijeha, jer kaos ga jednostavno oduševljava.

“Lijepo je vratiti se u formu!” izjavljuje Maltazard dok fanatici iznad njega lete kao zrakoplovi na zrakoplovnome mitingu.

Na drugom kraju ulice uočava blistavi vatrogasni kamion uključenih sirena. Zapovjednik Bellerive ne može vjerovati vlastitim očima. Komarči veliki kao jurišni zrakoplovi vatrom paraju nebo, a preplašeni ljudi trče na sve strane i preklinju nebesa da im pomognu.

No, nebesa se trenutačno crne od komaraca.

“Što ćemo sada, zapovjedniče?” zamuckujući pita vozač koji se toliko trese da od njega podrhtava čitava kabina.

Zapovjednik pruža ruku prema naprijed i izgleda odlučno.

“Punom brzinom naprijed... i bez zaustavljanja!” izjavljuje on sa samouvjerenošću koja je svojstvena slabićima. “Brzo ćemo na opasnost upozoriti vojarnu u susjednom gradu!”

“Ali ima kuća koje su u plamenu, zar ih nećemo najprije ugasiti?” naivno pita dozapovjednik.

“Ne dolazi u obzir!” odrješit je zapovjednik. “Ovo je preozbiljno za obične dragovoljce kao što smo mi! Ovakvom se katastrofom mora pozabaviti vojska!”

Vatrogasni kamion, dakle, bez zaustavljanja juri kroz gradić, na očaj njegovih stanovnika.

Iznenaden tolikim kukavičlukom, Maltazard puca od smijeha.

“Nema sumnje, osjećam da ću uživati u ovome svijetu”, uzvikuje on, a zatim, pucketajući prstima, naređuje novi napad.

Desetak komaraca zauzima borbenu formaciju i obrušava se na benzinsku crpku. U prolazu, iz tla čupaju dvije pumpe i ulicom se širi golema, benzinska mrlja. Budući da je ulica blago nakošena, opasna se tekućina slijeva prema središtu grada. Maltazard zatim daje novi znak, a jedan komarac velikom brzinom proljeće pokraj električnog stupa.

Lukavim zamahom krila na dva dijela presijeca stup, a električni vodovi nezaustavljivo padaju u benzinsku baru. U samo jednome trenu čitava je ulica u plamenu, što samo stvara dodatnu paniku. Ljudi iz grada bježe kao štakori s broda koji tone. Maltazard uživa. Ponovo je apsolutni gospodar, a sada je i vladar dvaju svjetova i ništa ga više ne može zaustaviti.

Jedina nada počiva u toj predivnoj, zlatnoj kapi meda koju je pčelinja kraljica istisnula iz svojega trbuha. Riječ je o kapljici medenoga likera od koje bilo tko može narasti u samo nekoliko sekundi. Promijeniti veličinu samo po sebi i nije teško, no znatno je teže prijeći iz jednoga svijeta u drugi, te je Arthur u košnici jedini sposoban učiniti takvo što.

Prevoditelj Valijum zlatnu perlu kotrlja sve do ulaza u košnicu, do mjesta gdje stoji Arthur. Pokraj njega su Selenija i Betameche. Valijum gnječi kap, presavija je na dva dijela, ponovo je pritišće, ravna, presavija, sve dok ne postane dovoljno malena da je dječak može progutati. Čim ju je dovoljno smanjio, zlatnu kašu pruža Arthuru koji je fascinirano promatra. Kuglica nalikuje na kuglicu s božićne jelke, no teška je kao kugla za balote.

“Zahvali kraljici u moje ime. Provedem li uspješno ovu misiju, uvjeravam je da joj više nitko nikada neće dodijavati!”

“Iskreno se nadam da je tako! Jer trebat će mi nekoliko godina sna da nadoknadim danas potrošenu energiju”, odgovara prevoditelj. Arthur mu se smiješi, a zatim se okreće Seleniji.

“Jesi li sigurna da ne želiš poći sa mnom? Nitko ne rukuje mačem bolje od tebe, bila bi mi od velike koristi!” kaže dječak, unaprijed žalostan što će napustiti svoju kraljevnu.

“Bit ću veoma korisna i u svome selu. Otac mi je sve stariji, a potrebna sam svome minimejskom narodu. Osim toga, nikada još

nisam bila u tvom svijetu, a prvi put je uvijek zastrašujuće. Ne želim usred rata posjetiti tvoj svijet.”

“Imaš pravo!” odgovara Arthur. “Kad se sve okonča, doći ću po tebe i predstaviti te svojim roditeljima, a i Margueriti. A vidjet ćeš i da Alfred uopće ne nalikuje na jetija!” pridodaje on u šali.

Selenija mu se smiješi, no srce joj se grči. Žalosno je što njezin kraljević odlazi.

“Hajde, brzo to progutaj, nimalo ne želim da me vidiš kako cmizdrim!”

Arthur guta zlatnu lopticu.

“Kakvog je okusa?” pita uvijek znatiželjni Betameche.

Prelazeći jezikom preko nepca, Arthur kratko razmišlja.

“Kao i med!” odgovara dječak nestašno se osmijehujući.

“Čuvaj se!” uzvikuje Selenija koja je unaprijed zabrinuta zbog njegova odlaska.

“Ne brini se za mene, brzo ću se obračunati s M-om Prokletnikom i uvesti red! Najteže će mi biti čekati deset mjesecih mijena da te ponovo vidim.”

Selenija samo šuti jer zna da će se rasplakati bude li mu išta rekla. Otkopčava pojas, skida ga i Arthuru pruža svoj čarobni mač.

“Drži, sigurno će ti trebati više nego meni!”

Arthur ne zna kako postupiti nakon tako znakovite geste.

“Jesi li sigurna?” pita on dok oklijeva uzeti mač.

“Da. Odavno si zaslužio svoju titulu kraljevića, a kraljević mora imati mač.”

“Zahvaljujem ti na toj časti”, ponizno odgovara on opasavajući se pojasom.

“Još nešto si zaslužio prije odlaska, zato što si se borio tako plemenito i gorljivo.”

“Da? A što to?”

“Ovo!” odgovara kraljevna bacajući mu se oko vrata i udjeljujući mu najljepši poljubac.

Betameche podiže pogled prema nebu, užasnut ovim narušavanjem protokola.

Kako li se samo kraljevna njezina ranga može toliko poniziti i odati počast privremenom Minimejcu? No ljubav razmišlja na razumu nepojmljiv način. Poljubac bi potrajao unedogled da Arthur iznenada

nije počeo rasti. Selenija za korak uzmiče i užasnuo promatra kako njezin kraljević prelazi granicu od jednog centimetra.

“Do skorog viđenja, Selenija!” dovikuje kraljević i grlo mu se steže. Tijelo mu sada doseže visinu od deset centimetara i težinu koja je prevelika za ostanak u košnici.

“Do skorog viđenja, kraljeviću moj!” odgovara Selenija kojoj se oči već pune suzama.

Tek što joj je Arthur uspio mahnuti rukom, već je dobio deset kilograma. Ulaz u košnicu iznenada popušta pod njegovom težinom i naš junak propada u ponor.

Jedanaestogodišnji Arthur visok metar i trideset centimetara pada na zemlju ispod velikoga hrasta.

Povratak u svijet odraslih je silovit, no odrastati je uvijek pomalo bolno. Ustaje, čisti odjeću od prašine i promatra tu šumu koja mu se sada čini malenom. Podiže glavu i uočava košnicu koja mu iznad glave visi obješena o granu. Zna da ga Selenija sada vjerojatno promatra, no on nju više ne može vidjeti.

Arthur duboko uzdiše i ipak joj maše u znak pozdrava. Selenija koja kleči na ulazu u košnicu smiješi se svome kraljeviću i šalje mu poljubac.

Arthur je predugo zurio prema gore, a to čovjeka potiče na kašljanje. Malo pijucka i iz usta mu na tlo ispada nekoliko zlatnih mrvica. To su ostaci kraljevskoga meda što ga je proizvela pčelinja kraljica.

I dok Arthur ide prema kući, u blizini se pojavljuje mrav. Riječ je o malenome mravu kojeg smo već susreli, jer ovaj mrav na glavi ima ružičastu mrlju. Sjetite se, mrav je trčkarao po Roseinoj haljini, a ona ga je dotaknula kistom za nanošenje laka za nokte da bi ga otjerala.⁸

Mravu se zbog te mrlje otada smije čitava kolonija. A to je i razlog zašto šumom luta tako sam, daleko od svoga mravinjaka.

Mravac prilazi toj čudnoj hrani i prevrće je ticalima. Zrnca pomalo nalikuju na komadiće meda koji za vjetrovitih dana otpadaju s košnice. Med je odlična hrana, pun je vitamina, a ne trebaš biti medvjed da bi to znao. Mrav donosi odluku: kušat će komadić, a bude li ukusan, čitavu će koloniju dovesti amo. Potaknut tom razboritom odlukom, mravac punim ustima zagriža komadić istinski kraljevskoga meda.

“Uvjeravam te, Armand, tvoj sin je bio u košnici! Pčele su mi to napisale, a ja ipak znam čitati!” brani se Rose koja se još uvijek nije sasvim oporavila.

Njezin je suprug blago nuka da sjedne u naslonjač.

“Znam, draga! Arthur je sada visok samo dva milimetra i živi u košnici, a pčele znaju čitati i pisati te namjeravaju uskoro objaviti i knjigu!” odgovara njezin suprug koji još dvoji treba li se našaliti ili biti živčan.

Pokrivačem pokriva koljena svoje supruge i u ruku joj gura bočicu laka za nokte da se napokon prepusti svojoj omiljenoj aktivnosti.

A upravo se u tom trenutku pojavljuje naš mrav s ružičastom mrljom na glavi. Zastaje nekoliko metara od kuće i promatra Rose u njezinu naslonjaču.

“Oh! Divovski mrav!” dovikuje ona razočarano se osmjehujući.

Istina, ako je nisu izbezumile pčele koje odlično poznaju pravopis, onda nema razloga ni da se uzruja pri pogledu na mrava teškog dvjesto kilograma.

“Pa, naravno! Divovski mrav! S plavim točkicama!” uzvikuje suprug, umoran od njezinih buncanja.

“Ne! S ružičastom mrljom!” naglašava žena.

Armand uzdiše i uspravlja se. Bilo bi mu dovoljno da se okrene kako bi shvatio da je njegova supruga u pravu. No, za to je potreban tračak sumnje, a Armand nikada ni u što ne sumnja.

“Skuhat ću ti čaj od kamilice, to će te smiriti!” kaže on odlazeći prema kuhinji.

“Hvala”, odgovara Rose s deset sekundi zakašnjenja.

Promatra golemoga mrava koji joj prilazi. Bilo tko drugi odavno bi već pao u nesvijest, no Rose ovaj put ostaje s nama. Čak se i široko osmjehuje, kao da je zadivljena iznimnom kakvoćom vlastitoga sna, tim prizorom koji kao da je došao izravno iz nekog zabavnog parka. Mrav, međutim, nije trodimenzionalna slika. Uistinu, stoji ispred nje i velik je kao automobil. Osmijeh s Roseina lica iščezava u trenutku kada shvaća da je ružičasta mrlja na mravljivoj glavi njezinih ruku djelo. Tada joj se u sjećanje vraća onaj nesretni potez kistom.

“Ovaj... iskreno mi je žao... zbog mrlje!” zamuckuje nesretna žena kojoj ni na kraj pameti nije bilo da će se zbog toga jednoga dana

morati ispričavati. “Ako želite, imam ovdje aceton?”

Mrav je inteligentno biće, no malo je vjerojatno da su te riječi na stranom jeziku dio njegova rječnika. Divovski kukac Rose iz ruku čupa bočicu laka za nokte i njezin joj sadržaj izlijeva na glavu. Rose samo šuti i ne usuđuje se pomaknuti. Mrav ju je ponizio baš kao što je nekoć ona ponizila njega.

“Ja... shvaćam vaš bijes. Istina, ovo nije ugodno!” rado priznaje žena koja se grčevito drži za svoj naslonjač.

Mrav odbacuje bočicu i promatra Rose kojoj njezino ime sada uistinu dobro pristaje.

“Jesmo li sada kvit? Više se nećemo svađati?” pita mlada žena, pružajući mravu svoju drhtavu ruku.

Divovski mrav zbunjeno promatra tu ispruženu ruku, no čini se da shvaća poruku. Mravi se ne rukuju, nego se dodiruju nožicama i ticalima, no velika je vjerojatnost da ta gesta šalje istu poruku. Mrav Rose pruža nožicu i ona je dodiruje vrhovima prstiju.

Njih se dvoje zatim rukuju, te tako pečate svoje prijateljstvo. Netko trubi na ulazu u posjed. Rose vidi automobil koji ulazi u dvorište.

“Idem pripremiti limunadu”, kaže ona mravu i ustaje.

I već hita prema kuhinji u kojoj će si zarezati prst, nešto zapaliti ili učiniti bogzna kakvu glupost...

Armand prema ulaznim vratima hita s osmijehom na usnama, kao da je napokon pronašao Arthura. A zapravo je to samo njegov automobil koji je mehaničar napokon popravio i dovezao ga natrag. “Oh! Pa to je predivno!” uzvikuje Armand sa suzama u očima. Pada na koljena pokraj prednjeg dijela automobila i rukom miluje rešetku hladnjaka kao da je riječ o nečemu iznimno vrijednom poput Mona Lise.

Krupan gospodin umrljan motornim uljem izlazi iz kabine vučnoga vozila na kojemu stoji natpis “Prekupić”.

“Imate sreće, k meni je došao još jedan klijent s modelom automobila kao što je vaš, no on si je slupao stražnji dio! Uzeo sam mu hladnjak, jer u protivnom se rezervni dijelovi čekaju i do dva mjeseca!”

“To je predivno!” odgovara ganuto Armand.

“Hoćete li potpisati račun?”

Armand uzima račun i čita priličan iznos. Radionica ovog mehaničara ne bi se trebala zvati "Prekupić", nego "Preskupić". Njegov osmijeh i dobro raspoloženje istoga trena kopne.

"Ah! To... to je predivno!" izjavljuje on škrgućući zubima. "Mogu li vam ispisati ček?"

"Naravno! Nisam ni očekivao da ćete uza se imati toliko novca u gotovini!" izjavljuje mehaničar, presretan što je pronašao žrtvu koju može operušati.

Ponovo čitajući račun, Armand ide prema kući. Ne može vjerovati vlastitim očima.

"Znate li da ste skuplji od mehaničara po velikim gradovima?"

"Da? Ali veliki gradovi su daleko i ne znam kako biste sami dvjesto kilometara gurali automobil!" šali se mehaničar kojemu je drago što je uspio nasamariti nekog iz grada.

Armand ulazi u kuću i po džepovima na svojoj jakni traži čekovnu knjižicu.

"U-hu-hu, stvarno je vruće! Rado bih nešto popio!" dovikuje mehaničar koji u kuću ulazi a da prethodno nije obrisao cipele o otirač.

"S ovim što ću vam sada isplatiti, mogli biste popiti nešto i u moje zdravlje!" odgovara Armand koji je odlučio da mu neće dopustiti da se udomaći.

Baš u tom trenutku, Arthur izlazi iz šume. Trči do stražnjeg dijela garaže kako bi se sakrio. Budu li ga vidjeli, njegovi će roditelji sigurno biti presretni, no nikada neće povjerovati u njegovu priču, a Maltazard će u međuvremenu nastaviti sa svojim zlodjelima. Najbolje je, dakle, da se najprije pozabavi M-om, a tek se zatim javi roditeljima.

"Potpišite ovdje, molim!" moli mehaničar pružajući ružičasti papir.

A kada smo već kod ružičaste boje, gdje li je samo Rose?

"Joj!" viče ona u kuhinji.

"Nije to ništa!" kaže Armand da bi umirio mehaničara. "To moja žena pokušava uhvatiti limun!"

Premda mu zapravo ništa nije jasno, mehaničar kima glavom i potpisani papir gura u džep.

Arthur ulazi u očev automobil i sjeda za upravljač.

“Dobro! Ovo ne bi trebalo biti kompliciranije od upravljanja komarcem!” kaže on samome sebi kako bi se ohrabrio.

Okreće ključ u bravi i motor počinje podrhtavati.

“Aah! Divnog li zvuka, zar ne?” dobacuje Armand koji bi vlastiti automobil prepoznao među tisućama drugih.

“Ah, da! Lijep je to zvuk!” potvrđuje mehaničar.

Dok traži ručnu kočnicu, Arthur zagrijava motor.

“Čujete li tu promjenu u zvuku u trenutku kada motor prelazi na veći broj okretaja? To zvuči gotovo kao krikovi što ih Japanci ispuštaju tijekom borbe u karateu! Ne mislite li tako?”

“Ne, ne pretjerano. Nikada nisam išao dalje od kuće, još manje u Japan!” odgovara mehaničar dok gleda automobil koji se pokreće i odlazi. “U svakom se slučaju može reći da ovi automobili stvarno dobro voze! Pravi je užitek voziti ih!”

“Da!” potvrđuje Armand koji promatra vlastiti automobil kako odlazi i široko se osmjehuje kao da gleda prve korake vlastita djeteta.

A njegovo dijete zapravo prvi put okreće motorne kotače i pred nosom mu krade najdražu igračku.

“Moj auto!” viče iznenada Armand koji je tek sada shvatio što se zapravo događa.

Istrčava na trijem i urla usred oblaka prašine koju je iza sebe podigao automobil. Nije čak uspio vidjeti ni lice tog lopova, tog ubojice.

“Ljudi moji, pa to nije moguće!” bjesni otac i svakih pet sekundi nogama topće kao hirovito dijete u napadaju gnjeva. “I što bih sad trebao učiniti?” pita on mehaničara i ne pogledavši ga.

“Morate pozvati policiju!” odgovara mu mehaničar dok namješta kapu. “Hajde, doviđenja!”

Mehaničar zviždi i sjeda u svoje vučno vozilo, a zatim polako odlazi. Zaprepašten, Armand samo stoji nasred dvorišta i ne zna što mu je činiti.

“Dragi!” viče njegova supruga.

Armand se okreće i vidi svoju blesavu ženu s vrčem u rukama.

“Uspjela sam napraviti limunadu!” veselo će ona. Gotovo svi prsti prekriveni su joj flasterima.

Poglavlje 16

Archibald odlazi u svoju radnu sobu koja mu služi kao utočište, budoar, a sada i zid plača. Nesretni je čovjek posve shrvan, a izgleda i kao da se smanjio, toliko je velika tuga koja ga je obuzela. Njegov se unuk i dalje smatra nestalim, a to ga žalosti više od bilo čega drugog na svijetu. Arthur je njegova zraka sunca, smisao života. Živo se sjeća koliko je i sam nekoć bio nestašan i pun života, prepun energije, bio je dijete koje se svemu divilo, koje je bilo spremno na sve pustolovine. No Archibald se uvijek živ i zdrav izvukao iz svih svojih dječaćkih nepodopština. Arthur se, pak, zaputio u pustolovinu u jednoj drugoj dimenziji. I ne sudjeluje u nekoj igri, nego u ratu.

Archibald se strovali u svoj naslonjač i duboko uzdahne. U ruci drži vagon električnoga vlaka koji je pronašao na tlu. Igračka je potpuno uništena i Archibald tresse glavom smiješeći se. Kako li samo uspijeva tako uništiti svoje igračke? pita se on gotovo zadivljeno.

Skuplja komadiće potrganoga krova i traži posudu s maketarskim ljepilom. Nešto mu u vagonu, međutim, privlači pozornost. Nešto što do sada nije primijetio. Uzima povećalo i primiče ga balkonu na stražnjem dijelu vagona. Ondje sjedi Darcos i klati nogama. Doima se posve isključeno. Doima se toliko depresivno da nalikuje na vjernog prijatelja medvjedića Winnieja, magarčića Sivka.

“Što ti tu radiš, Darcos?” dovikuje Archibal kojega nimalo ne zabrinjava velika razlika u veličini.

No baš si zbog te goleme razlike u veličini Darcos rukama prekriva uši.

“Ne morate baš toliko vikati! Nisam gluh!” odgovara Darcos i čini se da se neočekivano oporavio.

“Što? Ništa ne čujem!” odgovara Archibald napinjući uši.

Njih se dvojica nikada nisu mogla sporazumjeti, a čini se da se stvari neće tako skoro popraviti.

Djed kratko razmišlja, pretražuje jednu od svojih ladica, vadi iz nje mikrofon, priključuje ga na pojačalo i postavlja ispred samog vagona. "Hajde, govori!" šapće Archibald. "Govori u stroj!"

Darcos nepovjerljivo prilazi mikrofonu i lupka po njemu. Prostoriju istoga trena preplavljuje zaglušujuća buka nalik na gromoglasnu jeku u visokim planinama.

"Čuješ li me?" iznenada viče Darcos.

Archibald skače unatrag i hvata se za uši.

"Zvao si me?" pita Marguerita koja vjerojatno leži u susjednoj sobi. "Ovaj... ne, srce moje! Sve je u najboljem redu! Ja... samo sam isprobavao mikrofon!" objašnjava Archibald i stišava zvuk na pojačalu. "Što radiš tu?" tiho zatim pita Darcosa.

"Ne znam!" odgovara Darcos sliježući ramenima. "Pratio sam Arthura i Seleniju. Htio sam im se osvetiti, a onda je došao moj otac i... ponovo me napustio!"

Ratnik izgleda istinski depresivno, a Archibaldu nije potrebno ništa više da bi se raznježio.

"A znaš li gdje je sada Arthur?" nježno ga pita.

"Otišao je pčelinjoj kraljici kako bije zamolio da mu udijeli malo medenog likera, da bi narastao i pošao u potjeru za mojim ocem!" izjavljuje Darcos bez imalo poleta.

Archibaldu je situacija sada jasnija. Arthur daje sve od sebe da Maltazarda spriječi da počini kakvo zlo. Vjerojatno je do radne sobe u potkrovlju došao kako bi se dočepao bočice, no M je bio brži od njega.

"Upravo tako!" potvrđuje Darcos. "Htio je popiti tekućinu iz bočice kako bi povratio svoju stvarnu veličinu."

"Maltazard će se sigurno zaputiti u grad i preplaviti ga krvlju i ognjem", šapće Archibald uzrujano. "Moram nešto učiniti! Ne smijem dopustiti da se Arthur sam bori protiv tog čudovišta!" uzvikuje djed i iznenada ustaje.

Uzima svoju lovačku pušku koja na zidu već cijelu vječnost skuplja prašinu, na glavu stavlja predivnu, kolonijalnu kacigu i ide prema vratima. Nije ni svjestan da je smiješan kao glumac u opereti.

"Archibalde!" viče Darcos u mikrofon.

Archibald poskakuje i puška sama ispaljuje plotun. Do nogu mu pada luster, kao ptica pogođena u letu. Archibald zbunjeno promatra

svoj ulov.

“Što to radiš?” urla Marguerita koja još leži u susjednoj sobi.

“Ništa to nije! Malo pospremam!” odgovara Archibald.

“Bilo je i vrijeme!” dovikuje mu baka s druge strane zida.

Darcos je prišao mikrofonu.

“Archibalde, dopusti mi da ti pomognem! Dobro poznajem Maltazarda, znam sve njegove mane i slabosti. Mogu ti biti od koristi. Dopusti mi da prijedem u tvoj svijet, pa ću ti pomoći da ga spriječiš da ikome učini išta nažao.”

Archibald ponovo prilazi svome radnom stolu i sjeda. Prijedlog je primamljiv. Istina je da bi ratnik kao što je Darcos bio od velike koristi vojsci koja u svojim redovima ima samo jednog starca i dječaka. No, kako biti siguran da i ovaj put u pitanju nije samo ratno lukavstvo. Može li mu ukazati povjerenje? Tko će ga, kada bude dva metra visok, moći spriječiti da se ponovo pridruži svome ocu i udruži se s njim? Njihove udružene snage u tom bi slučaju postale pogibeljno oružje i nitko ih više ne bi mogao spriječiti u nakani da unište svijet.

“Nikada nisam poželio zavladati svijetom, još manje uništiti ga!” govori Darcos spuštajući pogled. “Kao i sva djeca moje dobi, samo sam htio igrati se sa svojim prijateljima, no otac mi to nikada nije dopustio. Neprestano mi je ponavljao da smo mi viša rasa i da se ne smijem miješati s drugima, govorio je da me čekaju visoke dužnosti i da se od ranoga djetinjstva moram za njih pripremati. No nisam s njim dijelio njegova očekivanja. Samo sam htio biti poput svih ostalih i biti dio te velike obitelji.”

Archibald se takvoj izjavi nije nadao, pa je na rubu suza. “Moram razgovarati sa svojim ocem, moram ga nagnati da shvati kako mu kaos i uništenje nikada neće donijeti mir. Bol se ne liječi s pomoću boli. Moram mu to reći, a ako se ne opameti, spreman sam boriti se protiv njega.”

Archibald uzima povećalo, primiče ga Darcosu i dugo ga promatra. “Ukazat ću ti povjerenje, jer svatko od nas ima pravo da se iskupi. No ako mi ipak lažeš i ako je sve ovo samo zamka, onda će te nebo kazniti!” prijeti starac.

“Radije ću umrijeti od stida nego iznevjeriti te”, odgovara Darcos kao pravi ratnik.

Archibald zatim povlači jednu od knjiga na polici i pruža ruku u otvor iza nje. Izvlači malenu bočicu, istovjetnu prethodnoj.

“Ti... sakrio si drugu bočicu?” zamuckuje Darcos zadivljen tom čarolijom.

“Eh, da!” odgovara Archibald smiješeći se. “Dobro sam upoznao tvoga oca tijekom godina koje sam, zahvaljujući njemu, proveo u zatvoru. Sada znam da ga čovjek ne smije podcjenjivati i da uvijek treba misliti unaprijed.”

Archibald čupa voštani čep kojim je bočica zatvorena i postavlja je na stol. Darcos iz vagona skače na rub bočice, a zatim i skupljenih nogu uskače u nju. Sada još samo treba popiti koliko može.

Kao u dalekome oblaku, u bočici frcaju sitne munje. Darcos guta tekućinu i naočigled raste. U samo nekoliko sekundi postaje prevelik za bočicu koja se raspada u tisuću komadića. Tijelo mu se širi i bubri kao balon.

Glava mu sada razmiče krovne grede. Darcos je visok dva metra i šezdeset centimetara. Izgleda kao bik u oklopu, a dlakav je kao dikobraz. Napola otvorenih usta, Archibald zuri u zrak, pokušava nazreti Darcosovo lice zaglavljeno između greda.

Gledajući čudovište koje je oslobodio, djed se pita nije li upravo počinio najveću glupost u životu. Darcos razmiče grede, prilazi djedu i saginje se prema njemu. Archibaldovo se čelo već orosilo znojem. Darcos mu udjeljuje predivan osmijeh koji na vidjelo iznosi njegovu fantastično zubalo, zube pred kojima bi se postidjeti mogla i bijela morska psina.

“Onda? Idemo li?” nježno pita ratnik.

Archibald osjeća olakšanje. Darcos je narastao, no ponašanje mu je ostalo isto, a starac si čestita što mu je vjerovao do samoga kraja.

“A sada bismo još samo trebali ‘diskretno’ izaći iz kuće!” zabrinuto će Archibald kojemu bi sigurno bilo lakše izvesti slona iz staklane.

I Arthuru će biti teško ostati diskretan, jer njegov je automobil jedini na cesti s koje su svi već odavno pobjegli. U daljini se nazire dim koji se uzdiže iznad grada. Crni dim u kojemu se s vremena na vrijeme pojavljuju divovski komarči koji nebo paraju poput borbenih zrakoplova usred ratnih operacija.

Arthur ne može vjerovati vlastitim očima. Uništenje svijeta već je počelo, a on usprkos svojoj hrabrosti jednostavno ne vidi kako će to zaustaviti. Prije svega bi se zapravo trebao zapitati kako će zaustaviti automobil koji očito više nema kočnica. Mehaničar bi mu sigurno rekao da kočnice nisu njegova pogreška, jer od njega se tražilo da zamijeni hladnjak, a ne i da se pozabavi kočnicama. A sigurno bi i njih popravio s velikim zadovoljstvom, budući da mu njegov posao, zahvaljujući prenapuhanim računima, donosi veliko zadovoljstvo.

Koliko god se Arthur trudio pritiskati papučicu kočnica, ništa se ne događa. Automobil prema gradu juri kao orao na miša, a što se orao više približava, to je miš sve veći, velik kao planina.

Dječak zalazi u gust i posve crn oblak, a zatim, na veliko iznenađenje fanatika, upada u grad. Usput automobilom udara nekoliko fanatika i unosi metež u kohortu. Maltazard sa svoga komarca zabrinuto promatra taj neočekivani otpor. Prstom upire u automobil i naređuje da ga zaustave. Desetak komaraca istoga trena slijeće na cestu i automobilu priječi put. Arthur bi ih sasvim sigurno volio izbjeći, no budući da nema kočnice, samo se u njih zalijeće kao kugla u čunjeve.

Eskadrila je razbijena u komadiće, baš kao i prednji dio netom popravljenog automobila. Arthur ipak ima sreće u nesreći, jer vozilo luđačku jurnjavu naposljetku okončava tako što se zabija u izlog famozne radionice za popravak vozila "Prekupić" koja zaslužuje svoje ime, jer je njezin vlasnik gori od gusara. Otac barem neće morati plaćati vučnu službu, jer je automobil sletio točno na jarak za popravke.

Dva komarca istoga trena slijeću ispred radionice čiji je izlog sasvim razvaljen. Fanatici pogledima traže ima li još žive duše u toj gomili razbijenoga stakla i lima. No ništa se ondje više ne miče, samo neonska svjetiljka koja se klata sa stropa cvili u pravilnim razmacima. Unutra Arthuru nema ni traga. Što je i normalno, jer on je već na krovu, prilazi njegovu rubu, točno iznad ona dva komarca. Dječak prikuplja hrabrost i skače na jednu od dviju jahaćih životinja, točno iza njezina jahača. Udarac iznenađuje životinju koja se propinje i ošamuti jahača tako što njegovom glavom udara o gredu.

"Hvala!" izjavljuje Arthur koji se tolikoj pomoći nije ni nadao.

Zauzima mjesto jahača, hvata uzde i bježi.

Maltazard je sve vidio i za dječakom šalje svoj najbolji eskadron.

Arthur nije izgubio na vještini. Upravlja komarcem je poput vožnje biciklom i jednostavno se ne zaboravlja, tako da se dječak, nakon nekoliko figura izvedenih u zraku na komarcu, osjeća kao riba u vodi. Ostali komarči su mu za petama. Dječak zato sve prepreke na svome putu izbjegava u posljednji tren, kako bi bio siguran da će se njegovi progonitelji zabit ravno u njih. Arthur dobro poznaje grad, a to je velika prednost. Zna, primjerice, kako se iza gradonačelnikova štaglja ne nazire modro nebo, nego reklamni pano za nekakav insekticid. On, dakle, proljeće kroz štagalj, a zatim iznenada, oštro skreće ulijevo. Svi komarči koji ga proganjaju odreda se zabijaju u naslikano modro na zidu nebo, točno ondje gdje je naslikan mlaz insekticida. "Pobijte ih sve!" naglašava reklama koja se sada može pohvaliti da je djelotvorna.

Arthur sada iz korica izvlači svoj čarobni mač i prolazi kroz zvonik crkve. Progonitelji su mu i dalje za petama. Presijeca uže o koje je obješeno zvono i istoga se trena obrušava prema tlu. Uže puca, zvono se odvaja od vrha zvonika i pada prema oltaru. Arthur hita u crkvu čija su vrata širom otvorena. Prati ga jedan fanatik s mačem u ruci, koji je spreman sasjeci tog oholog klinca koji se ruga vojnim postrojbama fanatika. Nije naravno ni vidio zvono koje na njega pada. Zato je sada ispod zvona zatočen kao smrdljivi sir ispod plastične kupole na pladnju za sireve. Arthur velikom brzinom izlijeće iz crkve, tako brzo da iza sebe stvara propuh koji treskom zatvara sva vrata. Tri komarca koji ga prate skupo to plaćaju: zabijaju se ravno u velika vrata od hrastovine.

Maltazard se smiješi spretnosti svoga suparnika. Voli natjecateljski duh, jer "nema slave u pobjedi izvojevanoj bez ikakva truda". U jednome trenutku čak plješće kako bi protivniku čestitao, a zatim za njim šalje novu eskadrilu.

Arthur duboko udiše, a zatim odlazi suočiti se s novim zamkama. Hoće li moći još dugo izdržati ovakav ritam? Vjerojatno neće, a Maltazard računa upravo na to. Pušta neprijatelja da se sam izmori kako bi mu zadao konačni udarac. Arthur je odvažan, no još je premlad da shvati kakvu su mu zamku postavili.

Poput pauka, Maltazard plete svoju mrežu i gleda kako se plijen otima sve dok ne klone od posvemašnje iscrpljenosti. Uskoro će ga moći proždrijeti.

Dobro je što je Archibald izašao na stražnja vrata kuće, jer tko god da je vidio Darcosa, sigurno bi doživio infarkt. Nesretni je ratnik prisiljen hodati pognuto kako ne bi glavom udario o nadstrešnicu koja okružuje kuću. Zbog toga se čak malo i duri. Jer, čemu ta dojmjljiva visina, ako se njome ne može poslužiti?

“Sve u svoje vrijeme!” šapće Archibald. “Potrudimo se izbjeći Armanda, jer ćemo tako samo dobiti na vremenu!”

Armand o kojemu je riječ trenutačno je u dnevnoj sobi i bjesni pokraj telefona.

“Halo? Hoće li mi se netko konačno javiti?”

Sigurno, međutim, neće uspjeti ni sa kim stupiti u kontakt, jer Maltazard je odavno uništio telefonsku centralu.

Archibald i Darcosu njegova tvrdoglava upornost idu na ruku, jer uspijevaju mu proći ispred nosa a da ih on uopće ne primjećuje. No, baš kada su bili uvjereni da su se izvukli, Archibald se spotakne preko Roseina naslonjača.

“Dobar ti dan, tata!” nervozno se osmjehuje Rose.

Mora se priznati da su sve one silne peripetije silno potresle Rose, pa joj zbog toga svi neuroni sigurno više nisu na svojim mjestima. Potresaju je nervozni tikovi i neurotično se smije bez vidljiva razloga. Rose skida šminku, no to će, kako se čini, potrajati, budući da joj je polovica lica premazana ružičastom bojom. Pa ipak, Rose je smirena i uporna.

Uočava Darcosa. Dva metra i šezdeset centimetara, oči poput crnih bisera, na glavi kresta načinjena od oštrica.

“Dobar vam dan, gospodine!” izjavljuje Rose koja nije nimalo impresionirana.

Vidjela je već divovskog mrava, pa je maleni pijetao s metalnom krestom više jednostavno ne može uzrujati.

“Želite li da vam napravim limunadu?” pita ona kao luđakinja koja neprestano samo ponavlja istu rečenicu.

“Ne, hvala, zlatice! Samo smo u prolazu!” odgovara nježno Archibald.

Rose istoga trena obuzima zabrinutost, jer strahuje da bi se uskoro mogla pojaviti i divovska krumpirova zlatica. Ne bi to bilo ništa čudno u ludome svijetu u kojem živi, no nju ionako zabrinjava nešto posve drugo: hoće li imati dovoljno limunade budu li se i zlatice pridružile zabavi? Eto, to je pravo pitanje.

Archibald odlučuje da će se poslije pobrinuti za svoju kćer. Najprije mora spasiti svijet. Gura Darcosa prema trijemu. Rose sa skidanjem šminke nastavlja kao da se ništa nije dogodilo.

Archibald ulazi u garažu i naglom kretnjom svlači ceradu sa svoga kabrioleta. Kupio ga je odmah nakon povratka sa svoje velike pustolovine. Bila je to, naravno, malena ludost, no koliko mu je samo zadovoljstvo pričinilo to što je, nakon četiri godine izbjivanja, mogao Margueritu u tom lijepom automobilu odvesti u grad. Baka je dakako dijelila njegovo zadovoljstvo, barem nekoliko puta na samome početku. Nakon nekoliko dana ipak joj je dojadilo što neprestano, uvijek iznova mora u kupnju zbog premalog prtljažnika. Zato je Archibald ljepotana prekrrio ceradom i iz garaže ga izvezao samo nedjeljom, da bi Margueritu odvezao na misu.

“Znaš li voziti?” pita Archibald Darcosa koji slini od divljenja i miluje automobil.

“Sigurno nije kompliciranije od upravljanja gamulom!” odgovara Darcos dječaćki se osmjehujući.

Darcos sjeda za upravljač, okreće ključ i pritišće papučicu gasa. Prilično mu dobro ide, ali ne i automobilu, jer naši su prijatelji od silnog uzbuđenja zaboravili otvoriti vrata garaže. Automobil poskakuje i prolazi kroz vrata od tankih drvenih letvica. Darcos isprva manevrira i krivuda po šljunku, no ubrzo mu polazi za rukom preuzeti kontrolu nad vozilom. Juri zatim preko uske, zemljane ceste.

“Oprostite zbog vrata!” ispričava se Darcos kojemu je veoma neugodno. “Najčešće uspješno obavljam sve, ali pogrešnim redosljedom!” “Ma, nema problema, ionako sam htio zamijeniti vrata!” odgovara mu blago Archibald. “Inače, odličan si vozač!”

“Hvala!” stidljivo odgovara ratnik kojemu je nelagodno primati komplimente.

To mu je vjerojatno prvi kompliment u životu i posve ga je izbezumio. Osjeća tu malenu, toplu kuglicu koju ljudi nazivaju osjećajima kako mu se iz trbuha širi sve do glave. Srce mu sve brže

kuca, dah se skraćuje i oči ga počinju peckati, a zatim se pojavljuju i suze. Tako je lijepo vidjeti ganutoga ratnika sa suzama u očima. No nije pretjerano praktično kada se to dogodi tijekom vožnje, jer Darcos nesvjesno silazi s ceste. Archibald hvata upravljač i naglim trzajem vozilo vraća na pravu putanju.

“Oprostite, ne znam što mi se događa!” priznaje Darcos kojeg još pomalo trese groznica.

“To su osjećaji! Vidiš, lijepo je to! Samo trebaš naučiti vladati njima i izbjegavati ih dok sjediš za upravljačem automobila!” objašnjava Archibald.

“Ah? OK!” odgovara Darcos koji nije pretjerano siguran da je baš sve shvatio.

Približava zatim lice vjetrobranskome staklu, usredotočuje se na cestu i ubrzava.

Poglavlje 17

Selenija stoji na ulazu u košnicu i budno motri obzor. Toliko je nervozna da neprestano uvrće ruke. Da su joj kojim slučajem za vrh svakoga prsta privezali po jednu vunenu nit, odavno bi isplela najmanje deset džempera. A mora se reći da razloga za nervozu svakako ima. Maltazard je u gradu i namjerava uništiti svijet, a njezin se čarobni kraljević otišao sam boriti protiv čitave njegove vojske.

“Zašto li sam, dovraga, uopće ostala ovdje kao da sam od porculana?” uzvikuje Selenija. “Ja bih se, kao kraljevna kraljevske krvi, trebala ići boriti protiv tog prokletog M-a, a ne moj jadni Arthur. Koliko god on uslužan bio, nikada nije prošao vojnu obuku koju sam prošla ja!”

“Do sada se prilično iskazao, zar ne?” odgovara Betameche kroz šalu.

“Da, svakako jest!” priznaje kraljevna. “No, tako je mlad, a M je takvo čudovište da strahujem za njegov maleni život!”

Kraljevni su živci sasvim napeti, pa je dovoljna sama pomisao na takvo što da brižne u plač. Betameche joj prilazi i nježno joj polaže ruke na ramena.

“Ne brini se, velika sestro, siguran sam da će tvoj lijepi kraljević izvući živu glavu! Na kraju krajeva, sada je velik!”

Istina je da je iz Minimejca visokog dva milimetra izrastao u dječaka visokog metar i trideset centimetara, no hoće li mu to biti dovoljno da stane na kraj Maltazardu koji je visok dva metra i četrdeset centimetara?

Selenija živo sumnja u to. Otire suze i ponovo prilazi ulazu u košnicu. Napeto osluškuje neobičan zvuk koji do nje dopire s ceste. Kraljevna nabire oči kako bi bolje vidjela i uočava Archibaldov kabriolet koji iza sebe podiže tone prašine. Nakratko je tješi pomisao da djed priskače u pomoć svome unuku. No osjećaj olakšanja je

kratkotrajan, budući da uočava i Darcosa koji zgrčen sjedi za upravljačem i izgleda odlučno kao bik koji proganja Djeda Mraza.

Selenija iz toga odmah zaključuje da je Archibald Darcosov zatočenik koji se ide pridružiti ocu. Njezini su zaključci dakako pogrešni, no premda su prividi često jedno, a stvarnost nešto sasvim drugo, kraljevnina je krv uzavrela. Ona hita na drugi kraj košnice, do mjesta gdje se pčelinja kraljica odmara od napora koji je pretrpjela. Selenija se usput sudara s prevoditeljem koji se upravo uspinjao u svoju čahuru da malo odrijema. Jadni čovječuljak gubi ravnotežu i kao kruška pada na tlo.

“Sto je sada? Hoćete li mi konačno dopustiti da nadoknadim pomanjkanje sna?!” uzvikuje starac bujne brade.

“Prevedi sve što ću reći kraljici, u protivnom ti jamčim vječni san!” urla kraljevna napeta kao luk.

Prevoditelju je odmah jasno da nije vrijeme za prosvjede, ali ni za šalu. Selenija kao ukopana staje ispred kraljice koja je deset puta veće od nje same, te duboko udiše kao da želi prikupiti svu raspoloživu hrabrost.

“Kraljice moja. Opasnost koja Arthuru prijeti sada je još veća nego prije, jer Maltazardov sin Darcos sada se pridružio svome ocu. Mladi je kraljević hrabar i odvažan, no ovo je neravnopravna borba. Ovu će bitku izgubiti. A ako on izgubi ovu bitku, mi ćemo izgubiti cijeli rat, jer Maltazard će uništiti njegov svijet, a zatim i naš. Zamislite život bez bistre, riječne vode, stabla bez lišća, livade bez cvijeća! Jer nestane li šuma, nestat ćemo i svi mi.”

Selenija je otvorila srce i oči su joj pune suza. Nikada još nije bila tako iskrena. Prevoditelj puše u frulu i daje sve od sebe da bi kraljici što je moguće bolje prenio očaj kojim odiše ovaj govor.

Kraljicu je taj govor svakako ganuo, no preveliki joj umor zasigurno ne dopušta da to i pokaže. Selenija joj se primiče još bliže, kao da je želi još više uvjeriti.

“Vaša Visosti, svjesna sam samoće u kojoj živite. Vi ste kraljica i sami ste na čelu ovog velikog kraljevstva. Nemate rame na koje biste se oslonili, nikoga s kime biste podijelili svoje sumnje, nikoga tko bi vam osmijehom podario snagu kad vam snage ponestane. Bolje od bilo koga drugog znate koliko je tu samoću često teško podnijeti, a ja znam da je nikome ne želite. Pa ipak, izgubim li danas

svoga kraljevića, moja će samoća biti veća od vaše, a moje oči nikada neće moći isplakati dovoljno suza da utope svu tugu koju ću osjećati. Spašavajući njegov život, spašavate i mene.”

Ove su se riječi poput strijela zabole ravno u kraljičino srce i ona je iznenada posve zaboravila umor.

“Kakav je tvoj plan, ponosita kraljevno?” prevodi odmah starac. Selenija otire suze i usne joj se šire u blistav osmijeh.

Maltazardov plan jamačno nema nikakve veze sa Selenijinim, no njegov plan savršeno funkcionira. Arthur je na rubu snaga, a i komarac mu je sada već u užasnome stanju. Jadna je životinja u jednoj zasjedi ostala bez jednoga krila, a otpale su mu i upravljačke pločice s velikih, buljavih očiju. Upravljačke pločice normalno se postavljaju na mrežnicu oka životinje i izravno su povezane s uzdama. To jahaču omogućava da, povlačeći uzde, životinji da do znanja kamo želi ići. Na svakome se oku nalaze po četiri upravljačke pločice, no upravljanje za jahača postaje teško već otpadne li samo jedna pločica. Arthur je, nažalost, pretrpio bezbroj napada, tako da su na njegovu jadnom komarcu ostale ukupno još samo dvije pločice. To je isto što i upravljati automobilom bez papučica i upravljača!

Maltazard obožava gledati očaj u pogledima i izbezumljena tijela. Ruke se grče, disanje se ubrzava, a pogreške se samo gomilaju. Koliko god se Arthur trudio povlačiti uzde, njegov je komarac izmakao kontroli, te udara o rub krova i gužva si i posljednje zdravo krilo.

Arthur ponire i više uopće ne uspijeva upravljati svojim vozilom, tako da naposljetku samo pada na tlo i podiže oblak prašine. Kao kormoran pri slijetanju, Arthur pada koliko je dug i širok. Čarobni mač ispada mu iz ruku i nestaje u prašini.

Maltazard je nestrpljivo iščekivao upravo taj trenutak, te se ne može oduprijeti želji da zaplješće.

“Bravo, mladiću! Lijepu ste nam predstavu priredili! Otpor koji ste pružili bio je dojmljiv, premda posve uzaludan!” dobacuje on prezrivo. “Uhvatite ga!”

Desetak fanatika istoga trena silazi sa svojih komaraca i baca se na Arthura koji više nema snage opirati se. U samo nekoliko

sekundi, Arthur je svezan kao kobasica i spreman za roštilj.

“Pripremite žrtveni stup!” naređuje Maltazard svojim tjelesnim čuvarima.

Nekoliko komaraca istoga trena presijeca električni stup i s njega čupa vodove. Totem se zabija nasred trga, a nesretni je Arthur istoga trena za njega privezan kao kauboj koji je zalutao u indijansko selo.

Maltazard prilazi Gradskoj vijećnici. Silazi sa svoga komarca i penje se na veliki balkon. Voli držati govore visoko iznad svojih podanika. Osim toga, s povišenoga će položaja bolje vidjeti štetu koju je prouzrokovao.

Promatra grad koji se ispred njega prostire ili bolje rečeno: ono što je od grada preostalo. Svaka je druga kuća izgorjela u požaru, ceste sa svih strana zastiru gusti oblaci crnoga dima, olupine automobila razbacane su po tlu kao jesenje lišće, a svi su stanovnici iščeznuli. Arthur je jedini koji je ostao, ali protiv svoje volje, jer je privezan za stup, nasred seoskog trga. Oko njega se okupljaju fanatici koji su presretni što mogu uživati u ovome prizoru. Javno mučenje zatočenika fanaticima je omiljena zabava. Nije to ništa čudno, jer ratnički su narodi oduvijek obožavali takvu vrstu zabave. Već više od dvije tisuće godina najrazličitiji vladari nevine bacaju lavovima. Pa ipak, danas će biti prilično teško pronaći lava usred ruralnoga krajolika.

No, imajmo povjerenja u Maltazarda i njegovu zloću bez granica, jer pronaći će on već neki novi i sebe dostojan način mučenja. Jer kada bi se ogavni M jednoga dana i našao u nekoj knjizi rekorda, njegovo bi se ime sigurno nalazilo u rubrici Mučenje, jer samo Bog zna koliko je načina mučenja do sada već osmislio. Kada bismo ih sada sve nabrojili, sigurno bi nas obuzela mučnina. Izbjegnimo, dakle, želučane tegobe.

“Dragi moji i vjerni vojnici!” moćno uzvikuje Maltazard podižući ruke.

Gomila veselih kretena koja se ispod njega okupila više što stigne, samo da stvori galamu.

“Neprijatelja smo sravnili sa zemljom, a ovo je područje sada naše!” Ratnici podižu mačeve u zrak i tako pokazuju koliko su oduševljeni.

“No ovo je područje samo sićušan dio onoga što nas čeka, jer cijeli će svijet uskoro biti naš!”

Okupljena je gomila u deliriju. U usporedbi s tim, rock-koncerti su poput župne zabave.

“U međuvremenu, da bismo dostojno proslavili našu prvu pobjedu u nizu, predlažem vam da odamo počast jedinoj osobi koja nam je pružila otpor, mladome kraljeviću Arthuru osobno!”

Fanatici počinju dostojanstveno pljeskati, kao da su na dodjeli Nobelove nagrade. Bilo koji drugi ratnik bio bi polaskan tolikim počastima, no Arthur zapravo i nije ratnik. On je samo maleni dječak koji je dovoljno hrabar da se suprotstavi jačemu od sebe, dovoljno plemenit da se bori protiv nepravde, dovoljno zaljubljen da bi jednoj kraljevni darovao svoj život. Sigurno bi htio povikati, otimati se, odbiti užasan kraj koji ga očekuje, no više nema ni snage ni hrabrosti. Samo se nada da će ga Selenija zamijeniti i uspjeti ondje gdje je on doživio neuspjeh. Zna da je njegova kraljevna ponosna i srčana, te da nikada neće Maltazarda ostaviti na miru. Ta ga misao umiruje, pa se čak i smiješi.

A to je nešto čemu se Maltazard ni u snu nije nadao: osmijeh na licu zatočenika privezanog za žrtveni stup.

“Mladiću, stvarno imaš petlju, a da hih odao počast tvojoj odvažnosti, udvostručit ću maštu kako bih osmislio tebe dostojno mučenje!” sadistički izjavljuje Gospodar tame.

Dvojica fanatika počinju se cerekati i trljati dlanove. Maltazard si pak trlja bradu. Uvijek to čini dok razmišlja. No danas to čini polako, što je znak da će razmišljanje potrajati. Mora se reći da je u užasima otišao već tako daleko da je zapravo teško smisliti nešto gore od svega dosad. Mora, međutim, biti s skladu sa svojom reputacijom. Ne dolazi u obzir da razočara svoju vojsku, a još manje svoga zatočenika. Fanatici nestrpljivo iščekuju što će uslijediti. Jedni drhture mašući rukama, dok drugi nesvjesno sline. Arthur je, pak, sve smireniji, kao da ga ta sada neizbježna smrt više uopće ne plaši.

Uzbuđenje okupljene vojske je na vrhuncu, a svi ratnici nestrpljivo iščekuju Maltazardovu odluku. A on tada iznenada podiže ruke.

“Neka ga... odvežu!” viče on na opće zaprepaštenje.

Ako u ovome mučenju ima ikakve perverzности, nitko je nije uočio. Je li možda plan takav da se zatočeniku da malo nade prije nego što

mu se zada konačni udarac? Zar je Maltazardov sadizam otišao tako daleko? Velik dio fanatika misli da je upravo o tome riječ, pa hitaju odvezati Arthura, jer nestrpljivo žele vidjeti grozotu koja će se zatim dogoditi.

“A sada ga... pustite da ode!” viče Maltazard nesigurnim glasom.

Za fanatike je to neshvatljivo. Tako visoka razina perversnosti prekompleksna je za njihove malene mozgove, tako da nikome nije jasno što se zapravo događa. A mora se priznati i da Maltazard nema običaj obraćati im se nesigurnim glasom. Drukčije, međutim, nije ni mogao, jer mu je ispod brade oštrica. Darcos se tada blago pomiče i pojavljuje iza svoga oca koji mu je istodobno i štit i talac. Fanatici su preneraženi. Nitko se ne usuđuje ni pomaknuti se. Nitko osim Arthura koji si trlja zglobove na rukama i traži svoj čarobni mač koji je izgubio u prašini.

Poglavlje 18

Maltazard se malo pribrao. Njegov ga je sin neočekivano zaskočio, no sad kad se malo oporavio od iznenađenja, Gospodar tame ponovo je uključio svoje moždane vijuge. Kako li se samo mogao naći u ovako glupoj situaciji, on koji je Darcosa odgajao i o njemu se skrbio kao o vlastitome sinu, razmišlja on, pomalo izgubljeno. A u tome i jest njegov problem. Darcos i "je" njegov sin, a to je predugo zaboravljao. No vrijeme uvijek sve vraća i postavlja na svoje mjesto.

"Kako li se samo možeš ovako ponašati prema rođenom ocu?" uzvikuje Maltazard trudeći se da mu glas zvuči ganutljivo.

"A ti, oče? Kako si mogao svoga sina dvaput zaredom ostaviti na cjedilu?" odgovara Darcos koji je čvrsto odlučio da neće popustiti.

"Moram, dakle, biti kažnjen zato što sam ti ukazao povjerenje?" odgovara otac.

Pitanje je malo prekompleksno za Darcosa koji ne zna što bi rekao, osim onog: "Kako to?"

"Dvaput sam te napustio u pogibelnim situacijama, znam to, no to su kušnje koje očvršćuju karakter. Budući gospodar mora naučiti kako se oduprijeti i najtežim udarcima, to je njegov križni put do prijestolja. Jer u pitanju je prijestolje koje sam namijenio svome sinu jedincu. Trebam li te, dakle, štiti od svega i pretvoriti u crvića?

Ili mi je pak dužnost obrazovati i usmjeriti te prema sudbini koja ti je namijenjena? Te su kušnje bile koliko tvoje, toliko i moje! Znaš li samo koliko je ocu bolno gledati kako mu se sin bori za život? Znam da si prošao okrutnu školu, no budućega se cara ne može istesati iz drveta žalosne vrbe, nego iz planinskoga hrasta, on nastaje iz vulkanske stijene i paklenoga ognja."

Darcos ponosno napinje prsa, premda toga nije ni svjestan. Takvi su svi ratnici, čim im netko govori o mišićima, oni se uspravljaju kao bambusi.

Archibald se provlači između fanatika okupljenih na trgu i uočava svog unuka.

“Arthure!”

“Djede?”

Bacaju se jedan drugome u zagrljaj, silno sretni što su obojica živa i zdrava.

“Oh, Arthure! Pa to je predivno! Kako sam samo sretan što sam te pronašao!”

“I ja sam sretan, djede! No volio bih pronaći i čarobni mač koji mi je Selenija povjerila! Pomozi mi!”

I oni sada u prašini traže taj nadaleko poznati mač.

Maltazard je još na balkonu i njegov mu sin drži oštricu preko vrata.

“I što bi mislio o meni da ti nisam dopustio da proživiš sve te kušnje? ‘Moj otac nema povjerenja u mene? Procijenio je da nisam u stanju upravljati kraljevstvom?’ Ne, baš suprotno. Imao sam povjerenja u tebe baš zato što nikada nisam posumnjao u tvoje sposobnosti. Znao sam da ćeš iz tih iskustava izaći još jači, te da će ti prijestolje napokon biti na dohvat ruke.”

Darcos je pomalo izgubljen. Zapravo, sasvim je izgubljen. A što ako se uistinu prevario? Možda doista nije bio svjestan koliko je toga njegov otac za njega činio? Što ako je njegova ravnodušnost zapravo bila prikrivena ljubav?

“Pogledaj svoju vojsku tamo dolje!” nastavlja Maltazard pokazujući dvjesto fanatika koji kao okamenjeni stoje na trgu. “Tebe čekaju! Čekaju mladog i odvažnog cara koji će ih u osvajanjima voditi iz pobjede u pobjedu, sve dok ne osvoje oba svijeta.”

“A... ti, oče?” zabrinuto će Darcos čija oštrica sve blaže pritišće očevo grlo.

“Moje je vrijeme prošlo. Moram se sada povući, a jedino će mi zadovoljstvo biti neumorno slušati priče o tvojim novim pothvatima. Takav je veliki životni ciklus. Jedna se zvijezda gasi, a jedna nova se pojavljuje kako bi još jače osvijetlila noć!”

Darcos se blago smiješi. Nije sve shvatio, no to tako lijepo zvuči. Osim toga, polako počinje učiti upravljati vlastitim osjećajima, baš kako ga je Archibald poučio. Darcos je spustio ruku, a istodobno i sječivo. Sada se i Maltazard smiješi, ali ne iz istih razloga. Gospodar

tame se smiješi zato što tako odaje počast svome vražjem umu. "Hajde, sine moj! Obrati se svome narodu!"

Darcos je posve ganut, gotovo posrće. Zamjera si što je uopće sumnjao u vlastitog oca.

"Ništa to nije, sine moj!" govori mu Maltazard da bi ga umirio. "Na tvome bih mjestu reagirao baš kao i ti!"

Ohrabren tim lijepim riječima, Darcos stidljivo staje ispred svoga oca, na sam rub balkona, ispred svoje nove vojske čiji vojnici još ne znaju što bi mislili ili činili.

"Vjerni narode, predstavljam vam vašeg novog vladara!" urla Maltazard gomili..

Otac sina hvata za ruke i prisiljava ga da ih podigne visoko u zrak. Fanatici su naravno zatečeni tom iznenadnom promjenom, tom prilično ekspresnom promjenom vlasti, no ionako im nikada ne ostavljaju vremena za duševna stanja, tako da samo klicanjem pozdravljaju novog vladara.

"Oh, ne!" uzvikuje Archibald koji je užasnut zbog takvog preokreta situacije.

Darcos je kao okamenjen od tog klicanja, dok raširenih ruku stoji iznad svoga naroda. Nikada nije ni sanjao da moć može izazvati toliko zadovoljstvo, toliku navalu adrenalina. On osjeća i zna da je sada gospodar svijeta.

Jedini kojemu je žao zbog tog novog ustoličenja je Arthur. "Jadni moj Darcose!" uzdišući kaže samome sebi. "Moć je zamka u koju si upravo upao."

Maltazard je vjerojatno jedini koji se s njim slaže, jer on puca od smijeha svome sinu iza leđa. Dopušta mu da još nekoliko sekundi rukama maše poput mladoga pijetla, a zatim hvata zalet i nasrće mu u leđa. Darcos nema vremena ni shvatiti što mu se događa. Odbačen je prema naprijed. Ruši balkonsku ogradu i pada s visine od nekoliko metara.

Maltazard prilazi provaliji i obraća se okupljenome narodu.

"Uхватite ga!" urla on, a lice mu je ponovo puno mržnje.

Fanatici se i ne pomiču s mjesta, jer nikome više nije ništa jasno. Veži, odveži, biraj novog vođu koji se zatim baca s balkona, prihvati ponovo staroga vođu, veži ponovo sve. Kada je riječ o mozgu

fanatika, ima tu posla za godinu dana razmišljanja. Maltazard uzdiše, žao mu je što je na čelu takve gomile kretena.

“To-bitišala! Ja-uvijek-vladar! Sada ćete mi privezati Arthura, Archibalda i Darcosa za žrtveni stup prije nego što se stvarno izživciram i sve vas spržim kao najobičnije mušice!” urla Maltazard tako glasno da mu pucaju glasnice.

A kada im se netko tako glasno obrati, nijedan fanatik više ne razmišlja, nego jednostavno izvršava naredbu. Hvataju, dakle, Darcosa koji je još ošamućen, i kao kobasicu ga vežu pokraj Arthura i njegova djeda.

“Ja... žao mi je, Arthure! Na... nasjeo sam na njegov trik!” govori ratnik posramljeno.

“Nema problema”, odgovara Archibald. “Ponio si se kao dobar sin. Problem je u tome što je on loš otac! Jednoga će dana zbog toga zažaliti!”

“No u međuvremenu će nas sasjeći!” naglašava Darcos koji više nego dobro poznaje protokol, budući da ga je osobno osmislio.

Na Arthurovu je licu grimasa. Nimalo ga ne veseli pomisao da će okončati izrezan na kriške.

“Imaš li ikakvu zamisao kako bismo se mogli izvući?” pita dječak koji pogledom prelazi preko trga.

“Kada bih bio toliko pametan da nas izvučem iz zamke, ne bih ni upao u nju!” odgovara lucidno Darcos.

Maltazard se spustio s balkona i hoda preko trga.

“Prijatelji moji, pripremite se za smrt!” šapće Darcos koji napinje prsa kao da će ga to zaštititi od boli.

“Spremni smo!” odgovara Archibald veoma dostojanstveno.

“E, pa ja nisam!” živcira se Arthur. “Uopće ne želim umrijeti privezan za ovaj totem! Moramo pronaći nekakvo rješenje! Ili barem čarobni mač!”

Maltazard blago posrće. Ironijom sudbine, stao je baš na onaj nadaleko poznati, čarobni mač. Gospodar se saginje i s velikim ga zadovoljstvom podiže sa zemlje.

“Prilazeći vam, pitao sam se kako ću vas pobiti. Mnoga su mi mučenja padala na pamet, jer na tom sam području veoma domišljat, no nijedno mi se nije činilo dostojnim vas. No, zahvaljujući

božici šume koja mi je na put postavila baš ovaj mač, osjećam da ću moći svoju kreativnost ponovo pokazati na djelu.”

Maltazard im se osmjehuje, a osmijeh mu izgleda poput munje koja oblak para na dva dijela.

“A sada mi recite još samo jedno. Koga da prvog ubijem?” pita sadistički.

“Mene!” istoga trena više Darcos.

Maltazard je zatečen. Nije očekivao da će njegov sin tako brzo reagirati. A takav razvoj situacije mu se nimalo ne sviđa. Napustiti svoga sina je jedno, no ubiti ga je nešto sasvim drugo. Maltazard je zao, strahovito prljav i podao, no sasvim se sigurno htio riješiti Arthura i Archibalda, ali i poštediti vlastita sina. Premda ga je prethodno ipak kanio pošteno poniziti. Plan mu je, dakle, malo poremećen, no kako sada uvjeriti sina da ne bi volio da mu se dogodi najgore?

“Ja... radije ću najslađe ostaviti za kraj!” izjavljuje gospodar kako bi preokrenuo situaciju, premda nikoga ne može prevariti.

“U tom slučaju, ubij prvo mene!” dovikuje Archibald.

Ni takav se razvoj situacije Maltazardu previše ne sviđa, jer će mu to umanjiti zadovoljstvo. Bilo bi mu, naravno, milije prvo ubiti Arthura, jer tada bi se mogao više naslađivati patnjom koja bi se čitala na djedovu licu. Sadizam je umijeće u kojemu je Maltazard vrhunski stručnjak.

“Radije ću početi s Arthurom, jer tako ću odati počast njegovoj hrabrosti!” odgovara Maltazard koji laže koliko je težak.

Arthur se grči i duboko diše. Preostaje mu još posljednja karta u rukavu, ista ona na koju je igrao s Darcosom: nagnati Maltazarda na najcrnje misli, kako bi čarobni mač ponovo postao tako težak da ga ne može podići.

“Smilujte se, gospodaru! Smilujte se nama, malenim crvićima!” izjavljuje dječak koji sada izgleda nesretno kao koker-španijel.

“Malo dostojanstva!” buni se Archibald koji očigledno nije dokučio unukove planove.

Maltazard se počinje cerekati.

“Bez brige, Archi! Tvoj me maleni Arthur samo želi nasamariti! Želi me potaknuti na najcrnje misli da bi mač izgubio sve svoje moći. Ali nisam ja od jučer i bolje od bilo koga drugog poznajem ovaj bodež”,

izjavljuje on nježno milujući mač. “S velikim ću ga, dakle, zadovoljstvom, srećom i ushitom izrezati na kriške, i to bez ikakvih neprijateljskih osjećaja.”

Arthurovo je lice užasnuto. Neuspješno je bacio i posljednju kartu. Partija je izgubljena. Obuzima ga tuga. Upravo je shvatio da će napustiti ovaj svijet, a ništa ga toliko ne žalosti. Najgore mu je što više nikada neće vidjeti Seleniju. Silno ga žalosti pomisao da će napustiti svoj maleni svijet, svoju obitelj, psa, igračke, no pomisao da će napustiti Seleniju jednostavno je nepodnošljiva. Koliko god se trudio trzati rukama, sve je uzalud, jer je prečvrsto privezan za žrtveni stup, tako da više jednostavno ne vidi kako bi mogao spriječiti da ga mač što ga Maltazard podiže u rukama presiječe na dva dijela. I dalje jednako laka, oštrica neko vrijeme stoji u zraku. Prokletnik se počinje smiješiti, a ruka mu se počinje polako spuštati prema dječaku. Arthur sklapa oči, jer će mu tako pred očima barem zauvijek ostati slika njegove nasmiješene, obožavane kraljevine.

No moćna ruka tada mač zaustavlja nekoliko centimetara od Arthurove glave. To je Darcosova ruka, jer se on u međuvremenu uspio osloboditi. Maltazard se zaustavlja na pola puta, kao zaleđen u punome zamahu.

“Neću ti dopustiti da učiniš takvo što, oče!” mirno izjavljuje Darcos.

Onih nekoliko sati koje je proveo s Archibaldom očito mu je bilo od velike koristi, jer ona dva neurona u njegovu mozgu napokon su se počela sporazumijevati.

Krv je Maltazardu navrla u lice, a pogled mu je luđački. Svojim divovskim kliještima hvata sina za vrat i silovito ga pritišće uza stup.

“Htio sam ti poštedjeti život, no ovim mi poniženjem nisi ostavio nikakva izbora!”

Maltazard čarobni mač ponovo podiže u zrak i spreman je dokrajčiti sina.

“Umrijet ćeš, dakle, prvi!” urla on, a to baš i nije najbolje za zdravlje.

Poglavlje 19

Ada nije tako glasno urlao, vjerojatno bi čuo to zujanje koje mu se velikom brzinom približava (premda je i dalje krajnje neprimjereno spominjati zujanje kada je o pčelama riječ). Pčelinja kraljica leti u brišućem letu, više od sto kilometara na sat, sa Selenijom koja joj se čvrsto drži za leđa.

“Cilj točno ispred!” viče Selenija kraljici koja odmah shvaća poruku.

Na vidiku je Maltazardova stražnjica koja i jest traženi cilj. Pčela izbacuje žalac i zauzima položaj nužan za napad.

“Zbogom!” uzvikuje Maltazard krajnje teatralno.

Kao lovac-bombarder, pčela usmjerava svoj žalac.

“Zbogom!” urla Selenija tako glasno da je čak i Maltazard čuje.

No jedno je čuti, a reagirati je nešto sasvim drugo. Žalac se u Maltazardovu stražnjicu zabija brzinom većom od sto kilometara na sat, a on istoga trena ispušta bolan krik i gotovo pada. Iz ruku mu naravno ispada mač koji se zabija u tlo.

“Što je to?” urliče Maltazard hvatajući se za stražnjicu, no otrov je već u njemu i uskoro će početi djelovati.

Gospodar odmah osjeća da se nešto širi njegovim tijelom, no ne može predvidjeti konačne posljedice. Zato se uzrujava, živcira, bjesni, slini i puši se na sve strane.

“Vidjet ćete koliko će vas skupo stajati to što ste se usprotivili Mojoj Uzvišenosti!” uzvikuje on pijuckajući oko sebe.

Hvata držak mača i povlači ga. No mač se ne pomiče. Previše loših osjećaja vlada onim koji ga želi posjedovati. Koliko god vukao kao budala, Maltazard ništa ne postiže. Mač je sa zemljom srastao kao stoljetni hrast. Osim toga, Maltazardu će biti sve teže pokušati bilo što, jer se smanjuje naočigled. Nije riječ o blagome skupljanju svojstvenom njegovoj velikoj starosti, nego o istinskoj preobrazbi koja prethodi prelasku iz jednoga svijeta u drugi, preobrazbi koja biće visoko dva metra i četrdeset centimetara svodi na nekog

visokog samo tri milimetra. U samo nekoliko sekunda, Gospodar tame, vladar Sedam Zemalja i dvaju svjetova pretvara se u napola trulog, bijednog kukca koji se grčevito drži za držak čarobnoga mača kako ne bi pao, jer je visina mača za njega sada vrtoglava.

“Što si rekao? Suprotstaviti se Tvojim Uzvišenosti?” dovikuje mu Archibald s užitkom.

“Bilo kako bilo, evo koliko skupo košta suprotstaviti se božici šume i ovako povrijediti zakone prirode”, izjavljuje Arthur koji osjeća olakšanje što je Maltazard ponovo sveden na veličinu koju zaslužuje.

No, premda je Gospodar tame sada mikroskopski malen, njegova vojska fanatika i dalje je ljudskih razmjera i ratnici polako izvlače mačeve iz korica.

Darcos brzo oslobađa Arthura koji, osjećajući opasnost, odmah poseže za čarobnim mačem. Duboko uzdiše i povlači. Mač iz tla izlazi jednako lako kao što se u njega i zabio. Arthur i Darcos staju Archibaldu slijeva i zdesna da bi ga bolje štitili. Okršaj se čini neizbježnim, pa se unaprijed brinemo za naša tri junaka koje, premda su odvažni, sa svih strana okružuje stotinjak koliko glupih, toliko i podmuklih fanatika.

Pčelinja kraljica zaustavlja se točno ispred Arthura.

“Ovdje sam!” viče Selenija i maše rukama.

Arthurovo se lice istoga trena ozarilo. Kako li je samo sretan što ponovo vidi svoju kraljevnu. Rado bi joj se bacio u naručje, samo da je prikladne veličine. Jer kada bi to učinio, zgnječio bi je kao suhi list. I Selenija bi se njemu voljela baciti u naručje, no mora se strpjeti. Samo mu šalje ogroman poljubac. Arthur ga prima posred lica i rumeni se kao jabuka.

On joj odgovara sićušnim poljupcem koji Seleniju preplavljuje kao bujica ljubavi.

Nije, međutim, vrijeme za proljetno cvrkutanje, jer je vrijeme ratno, surovo kao zima. Fanatici oblikuju nekoliko krugova oko naših boraca, oblikuju krugove koji se nezaustavljivo kao omča stežu oko naših junaka. No tada se iznenada začuje potmuli zvuk. Veoma potmulo brujanje od kojeg tlo podrhtava. Istinska vojska ulazi u grad.

Zapovjednik vatrogasaca, Bellerive, obavio je dobar posao. Doista je izvijestio susjednu vojarnu, a s obzirom na tehniku koja je primijenjena, nema sumnje da je i malo pretjerao opisujući

Maltazarda. Tomu je uistinu tako, jer u grad ulaze dva borbena tenka, četiri protuzrakoplovna topa i desetak kamiona punih vojnika.

Trinaesti se bataljun istoga trena po gradu razmješta kao po bojnome polju. Fanatici su pod velikim dojmom, te više nemaju hrabrosti suočiti se s takvom vojskom. Osim toga, kukavičluk nije samo Maltazardova osobina, tako da i oni odlučuju pobjeći s lica mjesta, i to zauvijek.

U samo nekoliko sekundi nebo je ponovo modro, a zraka sunca prelazi preko rana jasnoga gradića unakaženog ovim kako iznenadnim tako i glupim ratom. Naredbe pljušte sa svih strana, no vojnici su pomalo izgubljeni, jer nema više neprijatelja s kojim bi se sukobili, niti žrtava koje bi branili.

Tri velika vozila stižu u grad, a iz njih izlazi roj novinarskih izvjestitelja koji trče na sve strane.

“Darcos je sretan što je tako aktivno sudjelovao u oslobođenju grada, no pomalo je i zabrinut. S punim pravom, jer sada je jedino stvorenje koje ne pripada ovome svijetu. Osim toga, njegova bi velika tjelesna građa i oštrice na glavi mogle pobuditi veliku sumnju.

Dođi! Moramo te sakriti!” kaže mu Arthur koji je shvatio situaciju.

Povlači Darcosa za rukav i trčeći ga odvlači do najbliže trgovine. Riječ je o antikvarijatu koji je tijekom napada jedini ostao nedirnut. Arthur pretražuje starudiju i pronalazi veliki crni plašt protkan satenskim koncem. Odmah ga prebacuje preko Darcosovih ramena.

“Moraš ovdje ostati skriven, sve dok policajcima ne ispričam tvoju priču!” kaže dječak.

“Policajcima?” zabrinuto će Darcos.

“Da. Objasnit ću im da si nam pomogao i da se bez tebe nikada ne bismo riješili tih prokletih fanatika!”

“Ako želiš, mogu im to i sam objasniti!” uslužno mu predlaže ratnik.

“To ne bi bilo baš najpametnije! Nažalost, vide li kako izgledaš... mogli bi te baciti u zoološki vrt!”

“Ah!” uzdiše Darcos bez prigovora, premda bi zapravo htio pitati što je to zoološki vrt.

“Sakrij se, odmah se vraćam!” kaže mu Arthur izlazeći iz trgovine.

Ne znajući što bi, Darcos samo nepomično stoji s velikim plaštem preko ramena. No upravo se tada ponovo čuje zvonce na ulaznim vratima. Neki čovjek ulazi i trgovinu. Riječ je o novinaru. Vjerojatno je

vidio da su dva lika ušla u trgovinu a da je samo jedan iz nje zatim izašao. I zato se njuškalo pita o čemu je riječ. Čovjeku je oko dvadeset pet godina, prilično je mršav, a lice mu krasi brada tanka poput ogrlice. Oči su mu svijetle i živahne, te se čini da je čvrsto odlučio razriješiti zagonetki.

“Gospodine?” dovikuje iskušavajući sreću, sve u nadi da će mu netko odgovoriti.

Darcos je izbezumljen. Nko ga ne smije vidjeti, jer u suprotnome bi mogao okončati u zoološkom vrtu. Premda zapravo ne zna kakav je to vrt, nekako osjeća da to nipošto nije mjesto gdje bi volio provesti godišnji odmor. Hvata nešto, nalik na afričku masku i postavlja si to na glavu.

Mlađi novinar zaobilazi krupan komad pokućstva i ondje uočava ogromnu masu skrivenu ispod velikog plašta i dojmive kacige ispod koje do njega dopire prigušeni glas. Zbog crnoga plašta, jednako crne kacige i čudnoga glasa, spodoba izgleda kao lik iz znanstvene fantastike. Darcos se uopće ne pomiče, samo diše kao lokomotiva. Novinar je sada već pomalo nervozan, no znatiželja je jača od straha.

“Oprostite mi što vam smetam, gospodine, ja sam novinar i volio bih vam postaviti nekoliko pitanja ako mi dopuštate?”

Darcos ne odgovara, samo puše kao razjareni bik.

Novinar iz džepa polako, bez naglih kretnji, izvlači svoju malenu bilježnicu.

“Evo! Stanovnici su mi rekli da je vrag stajao nasred gradskoga trga, a da se zatim iznenada smanjio i posve iščeznuo? Možete li mi i vi to potvrditi?”

Darcos i dalje šuti, no disanje mu je sada usporenije, smirenije. “Vi... znate li vi tko je to bio? Poznajete li ga?”

Darcos oklijeva, duboko udiše, te progovara glasom koji kao da dopire iz groba: “Ja sam mu sin!”

Novinaru su usta otvorena u čuđenju. Zadivljen je tim prizorom. Čudovište visoko dva metra i šezdeset centimetara govori mu o svojim odnosima s ocem, to zaista nadahnjuje. Mladić je oduševljen. Polako iz džepa vadi posjetnicu i pruža je Darcosu.

“Držite! Ovo je moja posjetnica. Volio bih doznati više o vama. Ako mi jednoga dana budete željeli ispričati svoju životnu priču. Novinar

sam, ali pišem i filmske scenarije, a uvjeren sam da bi se o vama mogao snimiti dobar film!”

Vrhovima prstiju, Darcos uzima posjetnicu. Novinar mu se osmjehuje i uzmiče nekoliko koraka.

“Samo me nazovite kad god poželite!” dovikuje mladić prije nego što će izaći iz trgovine.

Darcos nekoliko trenutaka stoji kao ukopan. Uznemirile su ga tolika civiliziranost i pristojnost. Morat će se na to priviknutu. Promatra posjetnicu na kojoj piše: “G. Lucas. Sineast.”

No, Darcos ne zna čitati. Šteta. Baca posjetnicu preko ramena prije nego što će potražiti mračan kut u kojemu će se sakriti.

Poglavlje 20

Silna se graja diže iznad velikog stola. Radosni povici dočekuju Margueritu koja je u blagovaonicu upravo ušla s golemom čokoladnom tortom. Archibald ne može odoljeti da ne plješće, a pridružuju mu se i Bogo-Matassalaiji koji pristojno sjede za stolom. Rose je dirnuta i duboko uzdiše. Toliko se divi svojoj majci koja je u stanju spretno se služiti svim svojim prstima istodobno.

“I ti ćeš jednoga dana u tome uspjeti!” šapće joj suprug koji je želi utješiti.

Rose mu se smiješi, no ipak se ne zavarava. Već dvadeset godina uzalud pokušava i sama ispeći tu famoznu tortu. Još je i danas pažljivo promatrala sve etape u izradi torte prateći majku u stopu. Zapravo se toliko prilijepila za nju da su joj naočale ispale u tijesto. A dok ih je očistila i vratila se, propustila je jednu etapu i izgubila nit.

Armand joj miluje lice.

“Barem se nisi porezala, a to je najvažnije!”

Rose ga mrko pogledava. Ne voli kada se spominju njezine nezgode, osobito ne pred uzvanicima.

“Ovo izgleda ukusno!” izjavljuje poručnik Martin Baltimore da bi promijenio temu razgovora.

“U svakom slučaju, ako je suditi prema mirisu, ovo je majstorsko djelo!” naglašava zapovjednik Bellerive koji je presretan što može udijeliti kompliment.

Svi se prisutni ljubazno smiju. Svi su odreda sretni što se ova pustolovina sretno okončala i što ponovo mogu uživati u miru.

Marguerita svoju tortu pažljivo reže na kriške. Netko bi mogao pomisliti da to čini zato da bi sve kriške bile jednake, no ona se zapravo trudi da ne ošteti i ne uništi svojih ruku djelo. Dobro zna da će kolač biti pojeden i da će završiti u želucima, no želi si priuštiti zadovoljstvo da ostane lijep do samoga kraja. A u tome i uspijeva, jer torta se prelijeva u tisuću boja, svjetluca njezina čokoladna

glazura prekrivena bijelim zrnima. Svima ide slina na usta, a tanjuri koji oko stola kruže mirisom nadražuju nosnice okupljenih.

Rose se već sprema položiti tanjur s prvom kriškom kolača ispred onoga najbližeg njoj, no mjesto je prazno.

“Arthure! Vrati se za stol! Bakica je poslužila tortu!” viče Rose okrećući se na sve strane, jer zapravo uopće ne zna gdje joj je sin.

“Dodaj to sljedećem do tebe!” kaže Marguerita. “Arthuru sam namijenila posebnu krišku!”

I doista, kriška torte što je Marguerita polaže na posljednji tanjur dvostruko je veća od ostalih. No njezin junački unuk zaslužuje i više od toga, jer bez njega svi ovi, oko stola okupljeni ljudi ne bi danas bili tu, ne bi se zabavljali, jeli, razgovarali i trudili se iznova izgraditi spašeni svijet. Marguerita uzima lijep tanjur, zaobilazi stol i prilazi prozoru. Arthur se, poput sve ostale djece, igra dok odrasli objeduju, jer objedi odraslih znaju se otegnuti u beskonačnost.

“Evo!” kaže mu nježno baka koja tanjur polaže na tlo.

“Ne! Ne ovdje, nasred si trkališta!” viče Arthur.

“Ah, oprost!” odgovara baka. “Oprost mi! Kako sam samo mogla čokoladnu tortu usred utrke položiti na trkalište!”

“Čokoladnu tortu?” uzvikuje Arthur kojeg kao da je primamljiv miris iznenada probudio iz sna.

Arthur uzima tanjur i odmah si tortu trpa u usta. Marguerita se i ne trudi napomenuti mu da jede pristojno. Ionako već unaprijed zna da će joj reći “da, da”, no da će svejedno biti prekriven čokoladom, od uha do uha, a da će se poslije vlastitom majicom poslužiti kao ubrusom. Smiješi se svome unuku, nježno mu rukom prolazi kroz kosu i vraća se za stol gdje se pridružuje odraslama.

Arthuru su usta i prsti prekriveni čokoladom. No to mu ne smeta da iz džepa izvadi švicarski nožić, jer Švicarci i čokolada oduvijek su se dobro slagali. Rastvara nožić i reže komadić torte. To je sasvim maleni komadić koji stane u kabinu famozne žute dizalice koju je, isključivo ovom prilikom, smio donijeti iz sobe i smjestiti je u blagovaonicu.

Arthur pokreće mehanizam i krak se polako okreće prema prozoru, prema van. Zahvaljujući drugoj ručici, kabina se počinje spuštati prema trijemu koji okružuje kuću.

Kabinu ondje dočekuje minijaturni džip koji kao da je čekao isporuku. Kabina se zaustavlja točno pokraj njega. Darcos odmah uzima golem komad kolača i polaže ga na stražnji dio vozila.

Na prozoru se pojavljuje Arthur.

“Posebna isporuka za kraljevnu Seleniju!” šapće dječak.

Darcos zauzima stav mirno kako bi mu pokazao da je shvatio poruku.

“Na vašu zapovijed, šefe!” dovikuje on uskačući u vozilo.

Maleni džip istoga trena kreće, spušta se niz tri stuba na trijemu i zalazi u duboku travu. Nekoliko metara dalje, iz zemlje proviruje cijev, vjerojatno ostatak starog Archibaldova sustava za navodnjavanje. Darcos u punoj brzini dolazi do cijevi i u njoj iščezava kao lokomotiva u tunelu.

Tek što su kraljevski stražari uspjeli otvoriti dveri, Darcos je već sa svojim paklenim strojem uletio u selo. Naglo zatim okreće upravljač i klizeći se zaustavlja, bacajući pritom velik oblak prašine na kralja i njegove velikodostojnike.

“Posebna isporuka!” viče on s velikim zadovoljstvom, ne shvaćajući kako je uspio istodobno uništiti dvadeset pet svećanih odora.

“Kakvu nam to važnu obavijest donosiš kada si nam upao ovako, usred zasjedanja Vijeća?” pita kralj Maximilien otirući prašinu s odjeće.

“Ovo nije za vas, nego za Seleniju!” odgovara Darcos smiješeći se od uha do uha.

Darcos nogom otvara vrata malene kuće. Selenija poskakuje od straha. Što je i normalno, jer je riječ o njezinoj kući. Darcos još štošta mora naučiti, osobito pravila lijepog ponašanja, premda ovaj put ima izliku, jer donosi priličan komad torte.

“Ovo ti šalje Arthur!” izjavljuje veselo Darcos polažući dar na stol.

U lijepim Selenijinim očima kao da blista tisuću zvijezda, baš kao svaki put kada je se njezin kraljević sjeti.

“Nikada neću uspjeti pojesti sve to!” izjavljuje kraljevna koja je zaprepaštena veličinom kolača.

“Mogu ti pomoći, ako hoćeš!” predlaže joj Betameche koji se upravo pojavio na vratima.

A Selenija svojem bratu s podsmijehom odgovara: “Tvoja me brižnost silno ganula, Betameche, a raduje me što te vidim tako milosrdnog!”

“Treba znati uvijek biti na usluzi!” odgovara on sjedajući za stol, točno ispred torte.

“Darcos? Izreži je na tri dijela!”

“Sa zadovoljstvom!” odgovara ratnik.

Uzima zatim oštricu sa svoje kreste i reže kolač na tri jednaka dijela. Betameche za to vrijeme vadi svoj nož i pritišće tipku za jednu od mnogobrojnih funkcija. Iz torbe vadi i sasvim bijelu, dakle posve svježju likrapetu. Likrapeta je voće koje okusom podsjeća na naše rumenike, a izvana je lijepa kao oceanski biser. Kako bi je zaštitila od loših vremenskih uvjeta, priroda je likrapetu zaštitila cergosom, tankom, ali i čvrstom narančastom ljuskom koja je sasvim prekriva.

Betameche uzima svoj nož na kojemu je za ovu prigodu pritisnuo tipku za funkciju “vempilo-cergolikrapetanje”. Mladi kraljević plazi jezik (što znači da se sasvim posvetio poslu), ugurava predmet ispod ljuske na voćki i vempilira, odnosno upuhuje zrak ispod dvostruke kore, sve dok se ona ne odvoji, nakon čega nalikuje na zdjelicu od prozirnog porculana. Betameche uzima svoj komad torte i polaže ga u novu zdjelicu.

“Šteta što Arthur nije tu!” kaže Betameche. “Sada bi konačno shvatio čemu služi vempilo-cergolikrapeta!”

Seleniji je draže šutjeti, u protivnom bi se ponovo mogla ražalostiti. Preostaje joj još deset mjesečevih mijena do Arthurova povratka i bolje bi joj bilo da ne počne odmah cmizdriti.

Mlada kraljevna uzima svoj komad torte i ustaje.

“U Arthurovo zdravlje!” uzvikuje ona s natruhom nostalgije u glasu.

Betameche i Darcos zatim podižu ruke.

“U Arthurovo zdravlje!” ponavljaju sada i oni u zboru.

Tri izjelice počinju trpati tortu u usta, a možemo se okladiti da će uskoro čokoladom biti umrljani sve do ušiju, baš kao i Arthur.

Marguerita otvara kuhinjski ormarić i iz njega uzima staklenku kiselih krastavaca. Nije ih baš mnogo ostalo. Ostao je zapravo samo jedan,

a zove se Maltazard. Marguerita kroz staklo promatra tog čovječuljka. Pita se kako li se samo tolika zloća mogla zgusnuti u tako malenome tijelu.

Na dnu staklenke, Maltazard je izbezumljen kao i uvijek kada ga ovako izvuku van iz ormarića. Marguerita snažnom rukom odvrće poklopac i pogledava unutra. Maltazardu je sada jasnije kako se osjeća osoba koju netko drugi smatra poslasticom.

“Nemojte me pojesti!” proklinje bivši Gospodar tame kojeg već oblijeva znoj.

Marguerita sliježe ramenima.

“Nije mi ni na kraj pameti, od tebe bi me samo mogao boljeti želudac!”

Čuvši te uhu ugodne riječi, Maltazard se malo opušta.

“Čemu mogu zaslužiti čast vašega posjeta?” pita on izlišno pristojno.

“Nedjelja je!” naglašava Marguerita.

“Ovaj... Da?” izjavljuje Maltazard kojemu ta činjenica ništa ne pomaže.

“Obećala sam da ću vam svake nedjelje nešto donositi, a ja se uvijek držim zadanih obećanja!”

Držeći ga između prstiju, Marguerita mu pokazuje komad čokoladne torte. A zatim ga ispušta u staklenku. Maltazard nemoćno gleda kako torta na njega pada kao glasovir bačen iz zrakoplova. Torta mu pada ravno na glavu, zbog čega je čokoladom prekriven od glave do pete. Izgleda kao vrabac na kojeg se pokakala krava.

“Dobar tek!” kaže Marguerita prije nego što će zatvoriti staklenku, a zatim i kuhinjski ormarić, te Maltazarda vratiti u ono što najbolje poznaje. U tamu.

- [1](#) Pročitati *Arthur i Maltazardova osveta*.
- [2](#) Pročitati *Arthur i Minimejci*.
- [3](#) Pročitati *Arthur i Zabranjeni grad* [4](#) Pročitati *Arthur i Zabranjeni grad* [5](#) Pročitati recept za spravljenje lijeporoga u knjizi *Arthur i Zabranjeni grad*.
- [6](#) Pročitati *Arthur i Minimejci* [7](#) Pročitati *Arthur i Zabranjeni grad*.
- [8](#) Pročitati *Arthur i Maltazardova osveta*.